Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Juny 2014 · núm. 162 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Disseny: Roser Pineda

Dipòsit legal: B 36.887-1992

CGT BALEARS

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 162 · Juny 2014 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

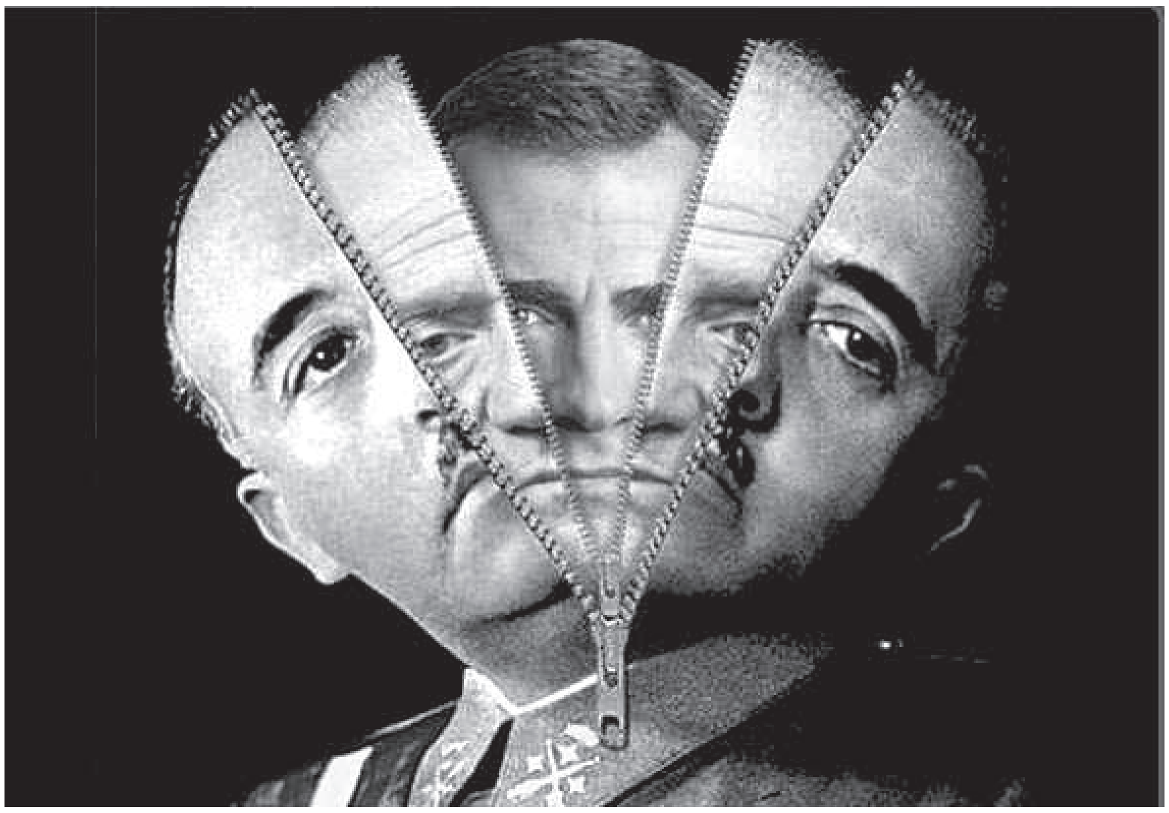
Disseny: Roser Pineda

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

EDITORIAL

Fora la monarquia!

Escac al rei...? I ara que Franco ha mort ... Qui ha designat el nou Rei? El PPSOE.
Des de CGT, cap canvi substancial esperem d'aquest règim, encara que vingui per "llei orgànica" i el dictador ja hagi mort.
Els que avalen aquest "canvi" de ... "a rei mort (o abdicat, - que és el mateix -), visca el rei" ... són els mateixos que van avalar la Transició i es van alinear directament amb un règim on tot quedava lligat i ben lligat, com per ni tan sols poder revisar, reparar i fer justícia sobre el genocidi i massacre més gran hagut en la història després del de Cambodja.
Nosaltres NO oblidem i exigim Justícia amb qui són hereus i avaladors d'aquest règim.
Els que avalen aquest "canvi" són els mateixos que han sancionat la reforma Constitucional de l'article 135 on s'assegura que sempre hi haurà diners per pagar als banquers i creditors d'un deute il·legítim i que no li correspon als ciutadans i ciutadanes d'aquest Estat. Són els mateixos que no els ha tremolat el pols per fer lleis com les Reformes Laborals i de Pensions que condemnen a la majoria de la població a la precarietat, l'exclusió i el sense - futur a més d'un milió de joves actuals i les generacions futures.
Els que avalen aquest "canvi" són els que han creat les lleis d'Impunitat, per no jutjar criminals de guerra, de lesa humanitat i genocides. A més criminalitzen i fiquen a la presó treballadors i treballadores, sindicalistes o persones militants dels moviments socials pel fet d'exercir la llibertat d'expressió, manifestació i / o vaga i, als grans empresaris (grans defraudadors de la hisenda pública), als banquers i als financers, se'ls lliura tot allò que sigui públic (educació, sanitat, cures, cultura, etc) en forma de centenars de milers de milions d'euros espoliats del comú, del que és de tots i totes.

Els que avalen aquest "canvi" ni tan sols són capaços d'assabentar-se que la majoria més absoluta i indiscutible de la població de l'estat espanyol, ha dit NO a aquest règim, a tot el règim: la direcció de l'Estat, la forma de govern, el poder judicial, el poder empresarial, la partitocràcia i la submissió a la Troica.
La seva deslegitimació és proporcional al nivell de les lleis repressives i eliminadores de drets i llibertats (Llei de Seguretat Ciutadana, Llei de Reforma del Mercat de Treball i de la Seguretat Social, Llei de l´Avortament, Llei de la Jurisdicció Universal, Llei de l'Educació, reforma del Codi Penal, Llei Financera, etc ...) que vénen traient a cop de BOE i ens retrotreu a sistemes totalitaris.
Des de CGT defensem el nostre ideari llibertari: autogestió, defensa a ultrança de les persones lliures i autònomes i democràcia directa.
Aquest és el model de societat que defensem i que volem possible aquí i ara, per a una vida digna per a tothom i amb respecte per la naturalesa i el medi ambient, alhora que és l'única garantia que les següents generacions tinguin futur.

"Les noves tecnologies i les xarxes socials fomenten el procés d'auto-organització de la gent en situacions d'efervescència popular"

Tomás Ibáñez, militant històric i teòric anarquista de referència

>> Idren

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública (FAPC)**

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300 Tàrrega

TEMA DEL MES

La UE es va bastir a partir d'un disseny genèticament neoliberal, propici al foment de la competitivitat i l'expansió del capital europeu, disseny que està facilitant que la crisi actual es faci recaure sobre les classes treballadores

La UE de l'euro: atur, pobresa, austeritat, precarietat, deute i retallades

Austeritat, reforma o sortida de l'euro: quina és l'alternativa?

Ivan Gordillo

El 25 de maig s'han celebrat eleccions al Parlament Europeu, uns comicis que estaran marcats per les polítiques d'austeritat que han portat a l'actual situació d'estancament econòmic i de deteriorament de les condicions de vida de la població, amb uns nivells d'atur inèdits, atacs sistemàtics a les condicions laborals de la classe treballadora i una situació general d'empobriment (segons l'índex Arope, la pobresa i l'exclusió han arribat al 25% al conjunt de la Unió Europea).

En aquest context de crisi, la moneda comuna ha esdevingut la palanca definitiva per institucionalitzar l'austeritat salarial com a única política econòmica possible i estendre-la a àmbits del salari socialitzat, com la protecció social, els serveis públics o les pensions. L'euro fa que els estats no puguin disposar de política monetària pròpia, determinada exclusivament pel Banc Central Europeu (BCE). La competència entre països en matèria fiscal ha esdevingut, així, l'única eina utilitzada per dirigir la política industrial. Els guanyadors, una vegada més, han estat els grans grups empresarials, que han vist com es flexibilitzaven els mercats de treball nacionals i com es reduïen els salaris, a més de gaudir de privilegis fiscals. És possible una alternativa a aquesta situació en el marc de la Unió Econòmica Monetària?

La crisi econòmica que va esclatar el 2007-2008, segurament la crisi global més important del capitalisme, ha obert una nova fase en la història de la UE i de la zona euro. Entre altres coses, la crisi ha demostrat el que ja van denunciar tantes veus crítiques del projecte econòmic europeu quan aquest s'estava erigint: la impossibilitat de construir una unió econòmica i monetària sense un pressupost públic rellevant per al conjunt de l'economia integrada i amb una coordinació política més àmplia, sobretot pel que fa a l'àmbit fiscal (harmonització d'impostos) i de política monetària. En origen, la Unió Econòmica Monetària (UEM) es va bastir a partir d'un disseny genèticament neoliberal, propici al foment de la competitivitat i l'expansió del capital europeu. Aquest disseny és el que

està facilitant que la crisi actual es faci recaure sobre les classes treballadores i dificulta l'aplicació de polítiques keynesianes anticícliques (si no reforça directament l'eurocrisi).

Ens trobem enmig d'una nova fase en la història del procés d'integració europea, el futur del qual depèn de la gestió política i econòmica de la crisi i de quin règim d'acumulació i de pacte social en surti. Els escenaris que es presenten en la conjuntura actual es poden resumir, com proposa l'economista Costas Lapavitsas al llibre Crisis en la euro zona, en tres alternatives: l'austeritat, la reforma institucional i la sortida de l'euro.

L'austeritat

La primera alternativa és la que s'està imposant: l'adopció de polítiques d'austeritat i ajust estructural. Les mesures es presenten com una sèrie de retallades pressupostàries que suposen la reducció de la despesa pública –sobretot– pel que fa a prestacions socials i salaris de la funció pública, alhora que s'apliquen pujades d'impostos indirectes i s'imposa la privatització de serveis públics i la venda del patrimoni. Això empresona les economies en el cercle viciós de l'austericidi, a través del qual, per reduir el dèficit, cal reduir les despeses, cosa que deteriora la demanda i provoca més paràlisi econòmica, que fa augmentar novament el dèficit i el deute públic.

És en aquest context que cal situar els anomenats rescats, és a dir, els préstecs concedits als països amb risc d'impagament del deute públic. A canvi de les suposades ajudes, la Comissió Europea, l'FMI i el BCE –l'anomenada troica– exigeixen l'acompliment d'una sèrie de mesures econòmiques considerades com la teràpia de xoc necessària per reduir el dèficit i poder retornar el deute. A part de reduccions pressupostàries, la troica prescriu un seguit de reformes estructurals que inclouen aspectes com la flexibilització del mercat de treball, privatitzacions o restriccions de prestacions socials.

En el cas espanyol, això ha portat, per exemple, a l'aprovació de les contrareformes laboral i del sistema de pensions.

A la pràctica, però, els anomenats rescats no han estat altra cosa que el rescat de facto dels bancs internacionals amb una alta exposició inversora a la perifèria europea, sobretot bancs alemanys i francesos. A l'Estat espanyol, els bancs en fallida, amb Bankia com a paradigma, han rebut aquestes ajudes directament a càrrec de les contribuents, que són les qui acabaran assumint les pèrdues d'uns préstecs públics que no es retornaran.

El gran problema d'aquestes mesures és que empitjoren la situació socioeconòmica. Aquesta dinàmica, però, és funcional en el capitalisme, ja que, per sortir de la crisi, cal augmentar l'explotació de les treballadores i destruir els capitals menys competitius. El capital no es preocupa del benestar de la població sinó de trobar les condicions de rendibilitat necessàries per iniciar un nou procés d'acumulació. L'augment de la productivitat i les millores competitives –juntament amb la creació de nous sectors d'inversió fruit de la liberalització i la privatització del sector públic– que es deriven de la reducció dels salaris garantiran una millora de la rendibilitat del capital, que es veurà incentivat a tornar a invertir massivament.

La reforma de la zona euro

La segona alternativa seria una reforma institucional profunda de la zona euro que pogués posar remei a un sèrie d'incompatibilitats, com les que ha assenyalat l'economista Yanis Varoufakis. En primer lloc, els desequilibris que genera el fet que els diferents estats integrants de la unió monetària tinguin una política monetària comuna i una política fiscal divergents. En segon lloc, el fet que la zona euro compti amb un banc central sense govern d'un Estat i una sèrie de governs sense banc central que els doni suport. En tercer lloc, que sota la mateixa moneda –l'euro– es puguin mantenir deutes sobirans perfectament separats. I en quart lloc, l'absència d'un sistema de reciclatge d'excedents de les regions o els estats amb superàvit d'inversions cap a les que tenen dèficit en aquest camp.

L'actuació del BCE, proporcionant abundant liquiditat als bancs privats a tipus d'interès molt favorables i, alhora, no actuant com a prestador d'última instància dels estats membres, ha estat àmpliament criticada. La reforma estatutària del BCE perquè actuï com a finançador dels dèficits públics –arribant fins i tot a la creació d'eurobons: deute sobirà comunitari– seria un eix important de la reforma institucional.

El Pacte d'Estabilitat i Creixement hauria de ser reformulat per adaptar els límits de dèficit i deute públic a la nova realitat econòmica, si realment es vol reactivar l'economia deixant enrere la política d'austeritat. El Banc Europeu d'Inversions (BEI) i el Fons Europeu d'Inversions (FEI) haurien d'adoptar com a objectiu primordial el reciclatge a escala europea dels superàvits cap a regions deficitàries amb condicions menys costoses per a l'administració pública i amb criteris de desenvolupament econòmic i creació d'ocupació.

L'augment de la coordinació política –fins i tot hi ha veus que apunten a la creació d'un Estat central europeu que federés els estats membres– i del pressupost per a la UE serien part de l'eix polític de l'alternativa reformista, que també podria impulsar una política comunitària de salari mínim, de temps de treball i de reducció del diferencial de competitivitat i de les desigualtats.

Els inconvenients de la reforma

Un dels inconvenients més destacables de l'alternativa de reforma

La UE de l'euro: atur, pobresa, austeritat, precarietat, deute i retallades

de la unió monetària és el paper de moneda internacional de l'euro. El diner representa molt més que un mitjà d'intercanvi, reserva i pagament: també conté un component ideològic molt important. Per aquest motiu, existeixen seriosos dubtes sobre la viabilitat de l'euro tal com està dissenyat actualment, en el cas que s'abandonessin el rigor fiscal austericida i les (contra)reformes liberalitzadores.

L'abandó de la disciplina fiscal seria inversemblant en el cas que es volgués mantenir una moneda capaç de competir amb el dòlar. Una caiguda del valor de la moneda europea impossibilitaria operar internacionalment als grans bancs de la zona euro, fomentaria atacs especulatius al deute dels països amb més dèficit i els diferencials de dèficits fiscals es farien insuportables dins la zona euro. En aquest escenari, la solució d'un pressupost europeu més elevat i una política redistributiva més àmplia podria ser insuficient.

Caldria disposar d'un Estat europeu unitari o federal amb una integració econòmica més gran –especialment pel que fa a l'endeutament públic– per recolzar la moneda comuna, però aquesta possibilitat sembla difícil d'imaginar a mitjà termini, si més no mentre els estats membres –o els hipotètics estats federats– puguin emetre deute públic propi, com fins ara.

D'altra banda, una reforma dràstica en l'esfera fiscal portaria a un fracàs de la unió monetària tal com la coneixem –d'inspiració monetaristaneoliberal i operant com a divisa internacional–, o bé la col·locaria sota fortes pressions exteriors. Com argumenta Costas Lapavitsas, l'estratègia de construcció d'un eurobo podria conduir a l'(auto)destrucció de l'euro.

Però part dels problemes d'aquest hipotètic euro reformat també es donarien en l'altra gran alternativa: la sortida de l'euro. I és que les hipotètiques monedes menors que sorgirien en aquest escenari a països com Grècia o l'Estat espanyol serien una presa fàcil dels atacs especulatius, tenint en compte l'elevat nivell d'endeutament i de dèficit fiscal d'aquestes economies.

La sortida de l'euro

La tercera alternativa és la que defensa una sortida de l'euro com a mesura per combatre la crisi i iniciar un procés transformador.

La devaluació de la moneda pròpia permetria la millora competitiva d'alguns estats gràcies a la reducció dels preus reals de les exportacions; si, gràcies a això, aquestes augmentessin, es reduiria el dèficit de la balança comercial. Però una moneda devaluada dificultaria encara més el retorn del deute exterior, és a dir, el deute contret tant per l'Estat com per les entitats financeres i les empreses amb entitats internacionals, ja que aquest deute seguiria nominat en euros, una divisa més cara d'aconseguir amb la nova moneda devaluada. Així doncs, una proposta de sortida de l'euro de caràcter progressista s'hauria d'acompanyar, inevitablement, d'una suspensió de pagaments i una reestructuració del deute.

La sortida de l'euro –i l'impagament o la reestructuració del deute públic– seria, en opinió de les veus que advoquen per aquesta via (com la de Costas Lapavitsas), la porta d'entrada –sembla que quasi per inèrcia– a una sèrie de reformes de caire transformador que afavoririen el treball en detriment del capital.

Així, gràcies a una organització democràtica de l'economia i la societat, s'afrontaria el problema del desenvolupament de cada país en una economia globalitzada. Aquesta sortida progressista, però, no podria consistir en una autarquia nacional; seria necessari que els països perifèrics continuessin mantenint el comerç internacional. També necessitarien continuar obtenint transferències de tecnologia i capital estranger.

Aquesta via oferiria la possibilitat d'un desenvolupament diferent a les classes treballadores dels països del centre, ja que es convertirien en aliades naturals dels països perifèrics, en el cas que apostessin per una transformació dràstica de l'economia. Aquesta solució podria modificar, doncs, l'equilibri actual de les forces socials a Europa, cosa que afavoriria una transformació institucional i social.

Inconvenients de la sortida de l'euro

Recuperar la sobirania monetària seria relativament útil, però també cal considerar la cara menys amable d'una hipotètica nova moneda, a més d'entendre ben bé què és el diner i la limitada capacitat de maniobra de la política monetària en un sistema de creació endògena del diner a través del crèdit del sistema bancari. El retorn a una moneda pròpia que no tingués les garanties d'una divisa internacionalment rellevant com l'euro situaria l'economia sota les amenaces d'atacs especulatius financers. Lluitar-hi en contra requeriria una forta intervenció en l'àmbit financer i una coordinació internacional que resulta complicada d'imaginar, atesa la correlació de forces actual. A més, l'amenaça de la devaluació sistemàtica de la pròpia moneda a què la sotmetrien els atacs especulatius podria generar episodis d'inflació perillosos.

D'altra banda, si la hipotètica sortida de l'euro fos dirigida per forces conservadores –que són les que actualment governen a tots els estats membres–, els costos de la devaluació interna serien traslladats a la classe treballadora, de manera semblant al que està provocant actualment l'austeritat dictada per la troica. A més, també cal tenir en compte les característiques dels models productius de la perifèria europea (tecnologies intermèdies, preeminència de sectors de serveis de poc valor afegit, salaris reals superiors als d'economies competidores de l'Àsia i de la resta de la perifèria mundial), que encara fan sorgir més dubtes sobre l'alternativa de la sortida de l'euro.

La competitivitat del sector productiu exportador no només depèn de la variable preu –influenciable, parcialment, a través de devaluacions de la moneda–, sinó que també es veu influïda per múltiples factors que tenen més a veure amb l'estructura productiva del propi país –que hauria de ser atractiva per la demanda internacional– i el model de comerç internacional que es vulgui desenvolupar. L'economista Joaquín Arriola ha comparat l'efecte del tipus de canvi sobre les exportacions durant les darreres dècades per concloure que l'efecte de les devaluacions en les exportacions seria petit en el cas de l'economia espanyola.

Moltes vegades diem, encertadament, que hi ha molts països fora de l'euro i fora de la UE als quals no els va tan malament com als països del sud d'Europa. Però no podem creure –de manera naïf– que només és gràcies al fet de tenir una moneda pròpia. No és el remei de tots els mals. Altres països amb sobirania monetària i la possibilitat d'aplicar polítiques econòmiques pròpies també han patit crisis financeres molt dures anteriorment, com el Sud-est asiàtic o Rússia a finals dels anys 90, per posar algun exemple.

Programa econòmic democratitzador

Ni la sortida de l'euro ni la seva continuïtat i reforma són garantia exclusiva, per si mateixes, d'una recuperació més ràpida ni d'una via alternativament transformadora. No es pot defensar amb solidesa que alguna de les dues propostes ens portin, repetim, per elles mateixes i en l'actual conjuntura, a superar els problemes de fons que han generat la unió monetària i el seu caràcter liberalitzador i preeminentment capitalista.

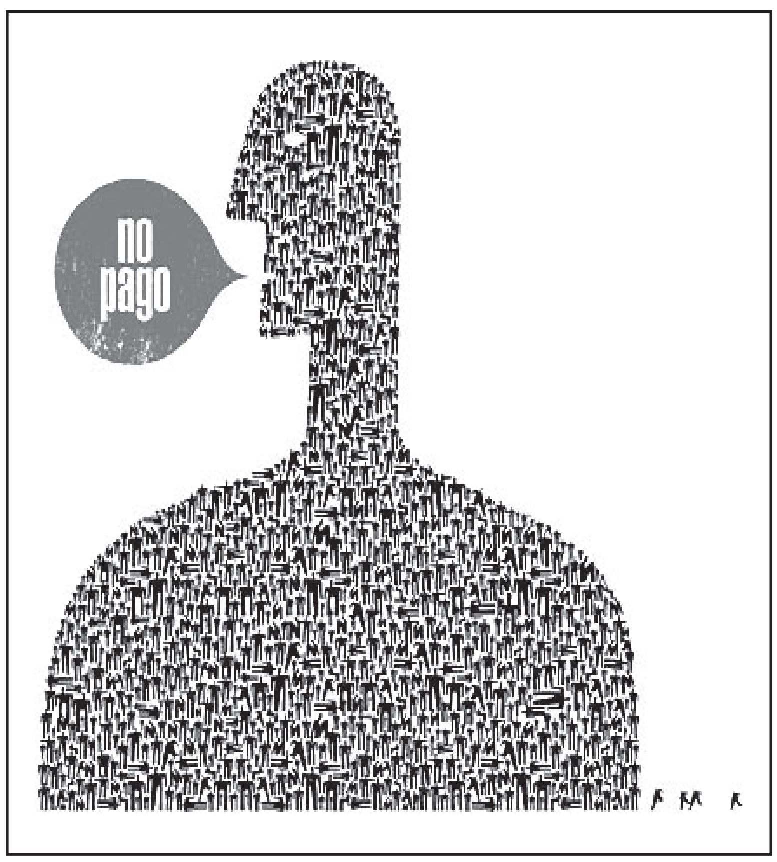
El programa econòmic democratitzador que serveixi per iniciar un procés transformador ha estat àmpliament debatut. Aquest procés hauria de començar pel repudi del deute, quelcom que obligaria a la nacionalització de la banca per fer front a la seva fallida i al control del flux de capitals per evitar fugues massives cap a la zona euro o dòlar. A més, aquestes mesures haurien d'anar acompanyades, inevitablement, d'una recuperació i un control dels sectors productius a través d'una política industrial que prioritzés el reequilibri de la balança exterior, les inversions en infraestructures públiques i la recuperació dels sectors estratègics amb criteris de sobirania econòmica.

Respecte a la política fiscal, una reforma que redueixi els impostos indirectes per gravar progressivament la renda, el patrimoni i el capital seria un eix de vital importància per poder finançar la transició a curt termini i millorar les prestacions socials redistribuint la riquesa amb l'objectiu de reduir ràpidament les desigualtats. No es pot deixar d'apuntar, per últim, la necessitat d'implementar mecanismes de govern més transparents i democràtics que permetin el control des de la base.

Es fa estrany –i fins i tot sembla ingenu– creure que l'ordre de la relació es pugui invertir: que, primer, es pugui adoptar –des de d'alt, tecnocràticament– una mesura suposadament transformadora com sortir de l'euro i que, després, la resta de transformacions vinguin rodades, pràcticament per inèrcia, i al mateix temps creïn aquest pol contrahegemònic. Igualment, és del tot dubtós, o almenys simplificador, que la transformació de la moneda o de les institucions comunitàries revolucionin les relacions de producció, distribució i consum. "És possible revolucionar les relacions de producció existents i les relacions de distribució associades a elles mitjançant una transformació de l'instrument de circulació?", es preguntava Marx. La qüestió no se situa en la necessitat de crear una nova moneda o un nou disseny institucional europeu. La qüestió fonamental és crear noves condicions productives i comercials, especialment davant d'una estructura productiva mancada de model, com és el cas de les economies perifèriques que van gaudir de moments de bonança econòmica a base de creació de capital fictici.

Tant la sortida de l'euro com la transformació de la UE i la direcció que emprenguin dependran de la correlació de forces i del poder polític real d'un moviment popular i massiu favorable a una alternativa transformadora.

** Ivan Gordillo és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.*

La UE de l'euro: atur, pobresa, austeritat, precarietat, deute i retallades

Aquesta U€, és una "fàbrica" de generar pobresa, precarietat i exclusió

L'estat espanyol hi juga un paper destacat

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La polítiques d'ajustament, robatori i espoliació que des del 2008 tota la classe política vénen imposant amb ferotgia i crueltat a les poblacions de l'U€ dels mercaders, és a dir, de les grans corporacions i multinacionals, ha suposat no només tirar a "la galleda del desaprofitament" la seva "estratègia europea 2020", que preveia reduir en 20 milions les persones amb el risc de pobresa i/o exclusió social per al 2010, sinó que han sumat 9 milions de persones més, trobant-nos que en el 2012, el 24,8% de les persones que "vivim" en l'U€ dels 28, es trobaven en risc de pobresa i/o exclusió, és a dir ni més ni menys que 124,2 milions de persones.
A l'Estat Espanyol, fora del "país de les meravelles" de Rajoy i dels grans empresaris de les empreses de l'Ibex 35 o el Club de la Competitivitat que venen marca "Espanya", la població en risc de pobresa i/o exclusió en el 2013 se situa en una taxa del 27,3%, és a dir, més de 12 milions de persones.
La crueltat de la xifra, es fa encara més dramàtica perquè no totes les persones són tirades a "la galleda dels desaprofitaments" per igual: els menors de 16 anys, és a dir, nens i nenes, sofreixen més pobresa i més exclusió (el 31,9%), que les persones entre 16 i 64 anys (el 29,5%), i qui menys pobresa i exclusió suporten són els majors de 65 anys (el 14,5%).
Com és possible que els majors de 65 anys siguin els "menys pobres", quan més del 51% dels gairebé 9 milions de pensionistes tenen pensions per sota del Salari Mínim Interprofessional (8.826€ anuals)?
Perquè les polítiques d'ajustament, robatori i espoliació, permeten baixar els salaris, és més, ho exigeixen; permeten reduir les prestacions d'atur; encareixen la sanitat pública i encareixen l'educació, obligant a les persones a incrementar les seves despeses a cobrir necessitats bàsiques per a la vida, agafant-ho de recursos escassos (rendes de treball molt disminuïdes i prestacions socials minses i curtes en el temps), sent els pensionistes qui han sofert menors retallades, i sent aquests qui s'estan convertint en l'única "xarxa solidària" davant la desaparició i desmantellament de l'estat "assistencial".
Després del "circ de les eleccions a aquesta U€", els poderosos, els polítics i, sobretot les grans patronals europees, no han variat res les seves polítiques de robatori " per expropiació de drets i llibertats" i així, per als estats del sud, Espanya entre ells i de manera molt destacada, se li diu el que ha de seguir fent: baixar més els salaris, pujar l'IVA super-reduït, baixar als patrons les seves cotitzacions socials i les seves obligacions amb la hisenda Pública, al disminuir els seus impostos dels negocis (Impost de Societats).
La realitat és "fastigosament real": cada vegada més empobrits/des i cada vegada més milions de persones condemnades a l'exclusió i a la misèria.
L'alegria "en els carrers de Rajoys i Sorayas" i que "ara les poblacions tornen a sentir que els seus sacrificis tenen recompensa", no només és mostrar el més absolut menyspreu per les persones (milions i milions) que ho passen molt mal, material i anímicament, sinó que es converteix en la burla més menyspreable i la violació més "criminal" contra l'ètica, la intel·ligència i la vida de tots nosaltres i nosaltres.
Les seves regles jurídic formals, les de l'estat espanyol i les d'aquesta U€ dels mercaders i els poderosos, no poden ser modificades des del "fet del vot", com ha succeït fa pocs dies i com ha vingut succeint històricament. Les seves regles formals només avalen un ordre social basat en la barbàrie, doncs construeixen un món d'exclusió de la majoria social i avancen a passos engegantits cap a la destrucció de les bases de la convivència social i mediambiental.

La majoria social d'aquesta U€ ha de trencar amb aquestes regles formals i, la lluita, la mobilització social, el mateix que va assolir drets socials en aquesta Europa antiga, ara hem de donar un pas endavant i fer del conflicte social i generalitzat, l'única política. Ens va en això la vida a nosaltres i nosaltres i al planeta.

Com influeixen les empreses privades en la presa de decisions de la UE?

CGT, Ecologistes en Acció i Baladre

En la UE hi ha unes 15.000 persones pagades per les principals empreses transnacionals que es dediquen a pressionar en els organismes de la UE. En altres paraules, realitzen labors de "lobby" o cabildeig. Per això no és d'estranyar que, en la majoria de les ocasions, la legislació de la UE i els seus tractats s'assemblin sospitosament a les peticions dels grans capitals europeus.
Entre els principals grups de pressió empresarials en la UE destaquen BusinessEurope, la patronal europea i la ERT (Taula Rodona d'Industrials). La ERT és un club privat en el qual solament es pot entrar amb invitació. En ell s'aglutinen més de 50 multinacionals amb base a Europa, entre les quals es troben les espanyoles Inditex, Telefònica, Iberdrola i Repsol. A més, hi ha nombroses organitzacions creades expressament per a cadascun dels sectors.
El focus d'aquests grups de pressió se centra en les grans polítiques de la UE. Els seus èxits són notables. Per exemple, la ERT recull en la seva pàgina web, sense cap rubor, com ha estat determinant en la configuració del Mercat Únic: "Jacques Delors, anterior president de la Comissió Europea (1985-1995) i un dels principals defensors del Mercat Únic, ha reconegut públicament l'important paper ocupat per la ERT en aquest àrea". Tractat de Maastricht i la unió monetària: "Els membres van estar actius en el disseny i l'engegada reeixida del calendari de Maastricht basat en l'adopció de l'euro com la moneda única en 1999 i la introducció de bitllets i monedes d'euro en 2002." Agenda de Lisboa: "Els membres de la ERT han contribuït a la preparació de l'Agenda de Lisboa amb l'objecte de fer Europa 'l'economia més competitiva i dinàmica basada en el coneixement del món' per a l'any 2010".
Però el treball incessant en la defensa dels seus interessos no es restringeix a les grans línies d'actuació de la UE, sinó que també descendeix a les polítiques concretes, com la de canvi climàtic, les negociacions actuals per a l'engegada d'un tractat de lliure comerç amb EEUU, la reforma bancària, o l'aposta per la competitivitat (és a dir, la reducció dels drets laborals i socials, la baixada de salaris, o la reducció dels objectius de "lluita" contra el canvi climàtic).
El mecanisme bàsic d'actuació dels grups de pressió és l'accés directe als principals actors de la Unió. Per exemple, recentment la ERT s'ha reunit amb Barroso, Merkel i Hollande para parlar de la pròxima reunió europea sobre competitivitat. A més d'aquestes reunions, també s'organitzen esdeveniments previs a les cimeres europees que aborden els mateixos temes i tenen als mateixos protagonistes convidats. Aquest és el cas de la reunió organitzada per BusinessEurope dos mesos abans de la Cimera de Primavera de la UE.
Finalment, un altre exemple clar del poder de les finances a la UE són els governs passats de Grècia i Itàlia. Els seus primers ministres van ser deposats i, en el seu lloc es van col·locar, a iniciativa del Consell, a "tecnòcrates" per a implantar una sèrie de forts ajustaments socials, laborals i ambientals. Casualment, tant el Primer Ministre grec com l'italià que van ser imposats sense cap votació per a treure endavant les mesures d'ajustament estructural, procedien de Goldman Sachs, igual que el president del BCE. Si bé aquests són els casos més descarats, no són els únics: no hi ha més que mirar el currículum del Govern espanyol.

TREBALL - ECONOMIA

La reforma laboral del PP, aprovada més de dos anys, ja ha destruït 118.000 llocs de treball a l'Estat i ha permès rebaixes salarials i una generalització de la precarietat dins el món del treball.

Dos anys de reforma laboral: la precarietat com a norma

Víctor Yustres

La reforma laboral del PP, aprovada fa poc més de dos anys, ja ha destruït 118.000 llocs de treball a l'Estat espanyol i ha permès rebaixes salarials i una generalització de la precarietat i la pobresa dins el món del treball. La llei ha fet inclinar tant la balança a favor de la patronal que ha provocat, també, un esclat de les lluites laborals i la sensació entre les treballadores que cal mobilitzar-se i plantar cara.

Des que es va aprovar la llei, el 90% dels contractes que s'han signat són temporals i, d'aquests, la meitat són de menys d'un mes. L'atur ha augmentat, les condicions laborals han empitjorat i la precarietat s'ha escampat com una taca d'oli.Cada vegada hi ha més treballadores que, tot i tenir feina, no tenen unes condicions de vida dignes garantides.

El consell de ministres espanyol va aprovar, el febrer de 2012 i via Reial Decret-Llei, la nova reforma laboral, que ampliava notablement la del govern del PSOE aplicada el 2010. Més de dos anys després, els seus efectes es fan notar amb duresa sobre la classe treballadora. Es va presentar com la llei que havia d'aturar la destrucció de llocs de treball i flexibilitzar l'economia per fomentar la contractació. Els resultats demostren el fracàs de la reforma: l'atur ha augmentat, les condicions laborals han empitjorat i la precarietat i la temporalitat s'escampen com una taca d'oli entre la classe treballadora.

Segons les dades de l'Enquesta de Població Activa (EPA), des del quart trimestre de 2011 fi ns al quart trimestre de 2013, s'han destruït 1.049.300 llocs de treball a l'Estat espanyol i l'atur ha augmentat en 622.700 persones, un 11,8% més. A Catalunya, la xifra és de 840.200 persones a l'atur l'últim trimestre, període durant el qual es van destruir 38.100 llocs de treball respecte a 2013. A més, segons es desprèn de les dades de l'EPA, l'atur de llarga durada ha crescut un 36,1% aquest últim any: sis de cada deu treballadores a l'atur fa més d'un any que no tenen feina.

Pèrdua de drets

La reforma laboral ha creat forts desequilibris en les relacions entre l'empresa i les treballadores. Ara, el principal mecanisme d'acomiadament col·lectiu, l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO), pot ser utilitzat fàcilment per les empreses, fins i tot al·legant possibles pèrdues econòmiques. El període de negociació entre l'empresa i la plantilla és de 30 dies –abans era d'un mínim de 30 dies–, cosa que neutralitza la via legal per aturar l'ERO per manca de temps. A més, les administracions públiques ja no han d'autoritzar l'acomiadament col·lectiu ni intervenen per impugnar la decisió empresarial si la consideren abusiva. Les treballadores saben que, en cas d'aplicació d'un ERO, la batalla està gairebé perduda: més d'un 90% han tirat endavant des de l'aplicació de la reforma. Només s'han aconseguit certes millores en els casos en què la lluita sindical ha estat forta, com a l'empresa Coca-Cola, on han pogut aturar part dels acomiadaments; o en el cas de Panrico, on la plantilla fa sis mesos que fa vaga indefinida i l'ERO ha estat impugnat a l'Audiència Nacional.

La debilitat de les treballadores es fa palesa, també, en l'eliminació de condicions laborals per dues vies. D'una banda, s'elimina la ultraactivitat dels convenis col·lectius. Abans, quan un conveni caducava, continuava sent vigent fi ns que s'aprovava el següent. Així, si la treballadora no podia aconseguir una millora, tenia la possibilitat de quedar-se, almenys, amb les condicions prèvies. Ara, la patronal només ha de seure i esperar que caduquin. Llavors, es passa a una nova negociació que, amb el marc normatiu de la reforma laboral, fa que l'empresa estigui en situació de superioritat i que els acords que s'aconsegueixin impliquin, normalment, fortes retallades de les condicions laborals de la plantilla.

D'altra banda, la reforma laboral ha permès que les empreses es despengin dels convenis col·lectius per motius econòmics, cosa que fa que puguin contractar personal basant-se en el mínim marcat: el salari mínim interprofessional, que actualment és de 645,30 euros al mes (només ha pujat un 0,60% des de 2011). Aquesta modificació substancial de les condicions, la poden fer en quinze dies, fet que deixa la plantilla i els sindicats amb poc marge de maniobra per convocar mobilitzacions.

"Totes les condicions que havia aconseguit històricament la classe treballadora estan tocades de mort", assegura Óscar Murciano, secretari d'Acció Social de la CGT a Catalunya. "Només es pot plantar cara en aquells sectors on les assemblees i els sindicats tenen molta força. Però la balança està molt desequilibrada. Han fet un marc normatiu perquè tot siguin derrotes", afegeix.

Precarietat generalitzada

Si hi ha un efecte clarament visible arran de l'aplicació de la darrera reforma laboral és l'extensió de la precarietat a tots els àmbits del món del treball. Dels 14.792.614 contractes que es van signar el 2013, només el 7,67% són indefi nits, la resta (més del 90%) són temporals, la meitat d'ells té menys d'un mes de durada. Cal remarcar l'auge dels contractes de pràctiques i de formació, que permeten que el jovent encadeni aquest tipus de contractes a la mateixa empresa fins als 30 anys. Com que aquesta mà d'obra suposa un cost molt baix, és la que creix més: a l'Estat espanyol, el 2013, hi va haver un 79% més de contractes de formació i pràctiques que durant l'any anterior. El 80% mai no arriben a convertir-se en contractes estables.

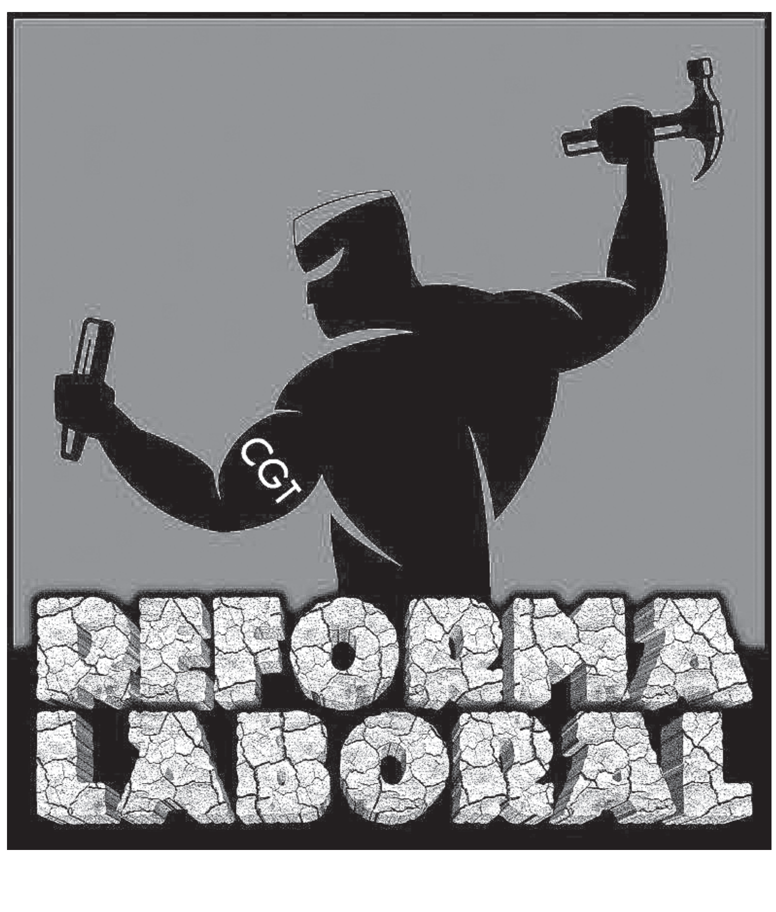
"El paradigma del treballador precari ja no és només el de la jove que fa hores en un call center o a l'hostaleria. Ara, qualsevol treballador que sigui acomiadat entra a la roda de la precarietat", assenyala Óscar Murciano. Enmig d'aquest panorama, la reforma laboral ha fet aparèixer una fi gura de manera molt estesa: la del treballador pobre. La generalització del treball temporal, l'abaixada salarial del 17% d'aquests últims dos anys i la retallada de condicions laborals fan que ja hi hagi treballadores que, tot i tenir feina, no tinguin unes condicions de vida dignes garantides. Un exemple clar és el de la plantilla de la multinacional francesa FNAC. La secció sindical de la CGT va denunciar que el 60% dels contractes són minijobs de 14 a 26 hores al mes i els salaris són d'entre 400 i 600 euros mensuals.

El panorama de misèria és devastador: segons l'informe de CCOO a Catalunya, "Pobresa, llars i activitat laboral", del març de 2014, un 38,56% de les persones desocupades (533.500) no reben cap mena de prestació social ni subsidi i 88.134 llars, on hi viuen gairebé 200.000 persones, subsisteixen sense cap ingrés laboral, un 37,1% més que el 2008.

El govern, però, continua defensant la reforma laboral i incloent modificacions que la van polint en benefici dels desitjos de la patronal. De fet, el 2010, Gerardo Díaz Ferran, expresident de la Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials (CEOE) –i actualment empresonat per un delicte contra la hisenda pública–, va escriure un article molt polèmic a El País on exposava una sèrie de punts que calia aplicar per obtenir una "reforma laboral eficaç". Un programa de màxims de l'empresariat que ha estat aplicat gairebé en la seva totalitat en aquesta reforma laboral.

* *Un article publicat al núm. 360 del setmanari Directa.*

“Facebook és l’estafa òptica de l’ebullició revolucionària”

Entrevista a Carlos Taibo

Juan Miguel Baquero

El professor de Ciència Política de la Universitat Autònoma de Madrid aporta 15 claus, des de la visió “hipercrítica” de la proposta llibertària, sobre el “col·lapse” capitalista i la postulació de l’anarquisme com “ideologia del futur”.
Percep, l’escriptor i politòleg, “un moment gloriós de lluita de classes articulada des de dalt”, amb el retrat al fons de la Gran Depressió de 1929 i el primer auge del feixisme, que a manera de frontissa històrica grinyola sense invocar encara el seu cop final.
“Un món sencer es crema a si mateix”. Arrencava el tema Sí hay futuro del grup punk La Polla Records, el 1987, amb una metàfora axiomàtica. Des de llavors la bonança va funcionar com agraïda corrent, pensa el professor de Ciència Política i de l’Administració en la Universitat Autònoma de Madrid, Carlos Taibo. Deixar-se arrossegar cap a la ’terra promesa’ era un somni còmode, gratificant fins i tot. Què hi havia al final d’aquest trajecte? En la seva opinió, un descomunal abocador de gosades similituds amb la Gran Depressió de 1929 i el primer auge del feixisme. Això és: el “col·lapse” actual del sistema capitalista.
És reversible aquesta situació terminal que dibuixa? Sí, diu Taibo, inoculant propostes llibertàries i anarquisme. Teoria del Decreixement, insisteix, i un brot, algun tipus de resposta ciutadana, que talli el lligament immobilitzador d’aquestes “tecnologies aparentment emancipadores”. Que abandoni, per tant, les xarxes socials com paradigma de “estafa òptica”, de falsa “ebullició revolucionària”. “Políticos locos guían a las masas que les dan sus ojos pa’ no ver qué pasa”, deia la referida cobla de La Polla, a la qual Taibo fa referència.
“Vivim un moment gloriós de lluita de classes articulat des de dalt”, explica Carlos Taibo (Madrid, 1956). També en el seu últim llibre, Repensar la anarquía. Acción directa, autogestión y autonomia. En 15 claus, l’escriptor i politòleg desentranya per a eldiario. es/andalucia aquesta frontissa històrica que grinyola sense invocar encara el seu possible cop final. “No cal buscar una sortida a la crisi, cal buscar una sortida al capitalisme”, repta.

“Transformació radical” en quatre respostes

1.- decréixer: “El nord opulent ha de reduir inexorablement els nivells de producció i consum”, això és, Teoria del Decreixement. “En un planeta amb recursos limitats no té sentit aspirar a créixer il·limitadament” i la “petjada ecològica” (Espanya necessitaria 3,5 vegades el seu territori per a mantenir l’activitat econòmica actual en el pròxim segle) exerceix “una pressió inaudita sobre generacions esdevenidores i països del sud”.
2.- desurbanitzar: “Les ciutats són recintes cada vegada més difícilment habitables”. Eludir així “el risc del col·lapse” passa per “recuperar el mitjà rural”.
3.- destecnologitzar: “Facebook és la gegantesca estafa òptica de l’ebullició revolucionària”. La societat ha de meditar “si no som víctimes ingènues de moltes tecnologies aparentment emancipadores”. Com diu John Zerzan, estampa de l’anarcoprimitivisme, totes les tecnologies creades pel capitalisme porten l’empremta de la jerarquia.
4.- descomplexitzar: “Societats cada vegada més complexes” porten com tribut ciutadans “cada vegada més depenents”. Els “desheretats del planeta” -menys depenents del desenvolupament tecnològic- evidencien la paradoxa d’un millor posicionament per a enfrontar “el col·lapse que s’aveïna”. Carlos Taibo. Carlos Taibo.

L’amenaça del darwinisme social

5.- anarquisme: “És una ideologia política del futur”, afirma Taibo. “Les idees llibertàries estan en un moment de franca ebullició”, cas del 15M i l’aplicació de conceptes com “democràcia de base, autogestió i acció directa”.
6.- capitalisme: Sistema “injust, explotador i excloent” en “etapa de corrosió terminal” que ha perdut “els mecanismes de fre que en el passat li van permetre salvar la cara”. Cava “la seva pròpia tomba” pel “afany incontenible d’acumular beneficis”. Amb un agreujant: “dintre de la tomba estem nosaltres”.
7.- feixisme: És un error concloure que el ’crac del 29’, “origen de l’assentament dels feixismes en el decenni següent”, va ser un moment històric conjuntural i irrepetible. La “escassesa general que s’aveïna” pot revitalitzar-lo en projectes de “ecofeixisme o darwinisme social militaritzat”, en “polítiques postulades pels principals centres de poder”.
8.- república: “Un projecte moderadament interessant vinculat amb el propòsit de desfer-nos d’una institució putrefacta com és la monarquia”. Més enllà –del que qualifica com “parany”– no aprecia “altres propostes”. “A Espanya aquesta discussió té uns rivets emocionals dels quals és difícil prescindir”, afegeix.
9.- democràcia: “La democràcia liberal s’aixeca sobre punyents desigualtats i en majories artificials producte d’operacions preparades amb el propòsit de germinar societats cada vegada més jerarquitzades”. Segona Transició? “La primera va ser tan dolenta que si volem organitzar una mica distint el primer és prescindir del terme”.

La classe obrera, reduïda al salari

10.- Estat: “Aparell al servei de la classe dominant que utilitza diferents mecanismes per a ratificar la seva posició de privilegi”. La visió “hipercrítica” de la proposta llibertària ha d’assumir que forma part del sistema i enfrontar així el risc de les “moltes formes d’alienació contemporània”.
11.- defensa del públic: “Sí, etiquetat amb els adjectius autogestionat i socialitzat”. Per exemple, “ensenyament públic, universal, gratuït, laic i de qualitat” i que no serveixi de “mecanisme central de reproducció de la lògica capitalista”.
12.- estat del benestar: “Un terme que embelleix gratuïtament la realitat, exclusiu del sistema capitalista”. Dificulta “el desplegament de fórmules autogestionàries”.
13.- lluita de classes: La classe obrera ha reduït el seu enfocament “al salari i la intuïció que augmentant-lo resolem tots els nostres problemes”. Preguntes obligatòries: “com treballem, per a qui i què produïm”.
14.- crisi: “Ens hem acostumat a parlar en singular de la crisi financera però en la rebotiga hi ha altres, en plural: canvi climàtic, encariment inevitable de preus de matèries primeres energètiques, problemes demogràfics, l’espoli de recursos materials…”. La conjunció “resulta explosiva”.
15.- col·lapse: “Es traduirà en una multiplicació extraordinària dels problemes i en una reducció paral·lela de la possibilitat de resoldre’ls”. Opcions: esperar la seva implosió i la reacció ciutadana, elaborar respostes com plantejaments als governants o obrir espais d’autonomia per a “aplicar regles del joc diferents a les imposades”.

** Entrevista realitzada per Juan Miguel Baquero, publicada a eldiario.es*

QUI PAGA MANA

Pedriguís i currículums ocults

Emili Cortavitarte Carral

A finals dels anys 70 del segle passat, la recent reconstruïda CNT va passar per un dels seus periòdics mal tràngols. És evident que va influir la persecució de l’Estat (cas Scala, oposició als Pactes de la Moncloa, radicalització de les lluites obreres…) en una etapa tant decisiva pels poders fàctics com l’anomenada transició democràtica. Però, també les lluites internes i fratricides al voltant d’aspectes com les eleccions sindicals, la negociació col·lectiva, la reconstrucció sobre noves bases de la confederació…i, molt especialment, el primer congrés de la CNT a l’Estat espanyol des de 1936.
L’exigència, per part dels més joves, d’una revisió de comptes de les actuacions a l’exili van desfermar una sèrie de mètodes (acusacions, expulsions…) a les quals no estàvem acostumats i van comportar la fugida de l’organització de bona part de l’afiliació més recent preocupada per temes més mundans i interessants que l’ortodòxia .
El 5è congrés va ser un rotund fracàs que consolidà la ruptura de l’anarcosindicalisme, la seva minorització quasi voluntària i la satisfacció dels poders econòmics i polítics que assistiren amb goig a l’auto eliminació d’una de les forces opositores al nou règim i al capitalisme més consistents i influents en els 3 anys anteriors.
La recuperació del que avui és la CGT (abans CCT, sindicats d’oposició, CNT renovada…) s’ha fet al llarg de més de trenta anys, amb un talant molt diferent: anarcosindicalisme obert, arrelat a la realitat social i sindical, mà estesa a moltes treballadores i treballadors ètics i combatius, aliances amb altres organitzacions socials i sindicals coincidents en accions, projectes, programes…
En una recent elecció a un secretariat permanent hem assistit al soroll dels tam-tams del passat. De nou, tornaven a ser determinants “els anys de serveis a la confederació, amb càrrecs” o el passat censurable, des d’un anarquisme excloent, d’alguns dels companys o companyes que es presentaven.
Aquestes qüestions són molt perilloses en una organització que planteja la democràcia directa com un dels seus valors fonamentals. A la CGT, ningú ha de repartir les garanties de qualitat dels afiliats i de les afiliades, ningú pot introduir nous mecanismes de selecció o restricció que les incompatibilitats que ens hem dotat en congrés, ningú té dret a violentar a una companya o a un company amb comentaris impossibles de rebatre perquè no es fan de manera franca i directa. Ningú no hauria de poder fer-ho i ningú no ho hauria d’admetre.

Europa, democràcia o imperi?

Albert Recio Andreu

I

Un cop més, els ciutadans de la Unió Europea hem estat convocats a unes eleccions parlamentàries, la forma habitual en què es decideix el poder polític en els sistemes democràtics. Se suposa, per tant, que el que vota la població és el projecte polític que més connecta amb les seves aspiracions, perspectives, esperances i ideologies.
Sabem per experiència que en la pràctica les coses són molt menys simples; que els partits polítics, almenys els que tenen opcions reals de poder, són més empreses que promouen mitjançant el màrqueting electoral que instruments de participació política, i que per tant la capacitat de penetració de cada partit guarda força relació amb els recursos que el avalen i amb la seva presència habitual en els mitjans de comunicació; que els programes són gairebé ningú els coneix i solen ser aparcats una vegada que arriba al poder; que sovint els votants decideixen més per la imatge del candidat que pel projecte ...
Però, amb tot, sabem que almenys l'èxit electoral permet l'accés al poder i determina per a tot el mandat una part de les polítiques que es duran a terme. Encara que en alguns aspectes essencials, especialment els econòmics, les diferències són escasses entre els partits que accedeixen al poder, en altres els diferents governs presenten diferències significatives.
El model institucional de la UE difereix substancialment d'un model democràtic tradicional en molts aspectes: els resultats electorals no determinen el govern de la Unió, que es "tria" per un mecanisme alternatiu; les lleis que pot elaborar el Parlament estan supeditades a uns acords que tampoc poden revisar-se en seu parlamentària; el que aprova el Parlament europeu no es tradueix automàticament en normes d'aplicació generalitzada a tot el territori. El Parlament europeu és més una càmera consultiva que una càmera de representació. Hi ha moltes i encertades crítiques al model de democràcia parlamentària, però, sens dubte, el model europeu suposa una baula bastant més baix pel que fa a democràcia es refereix.

II

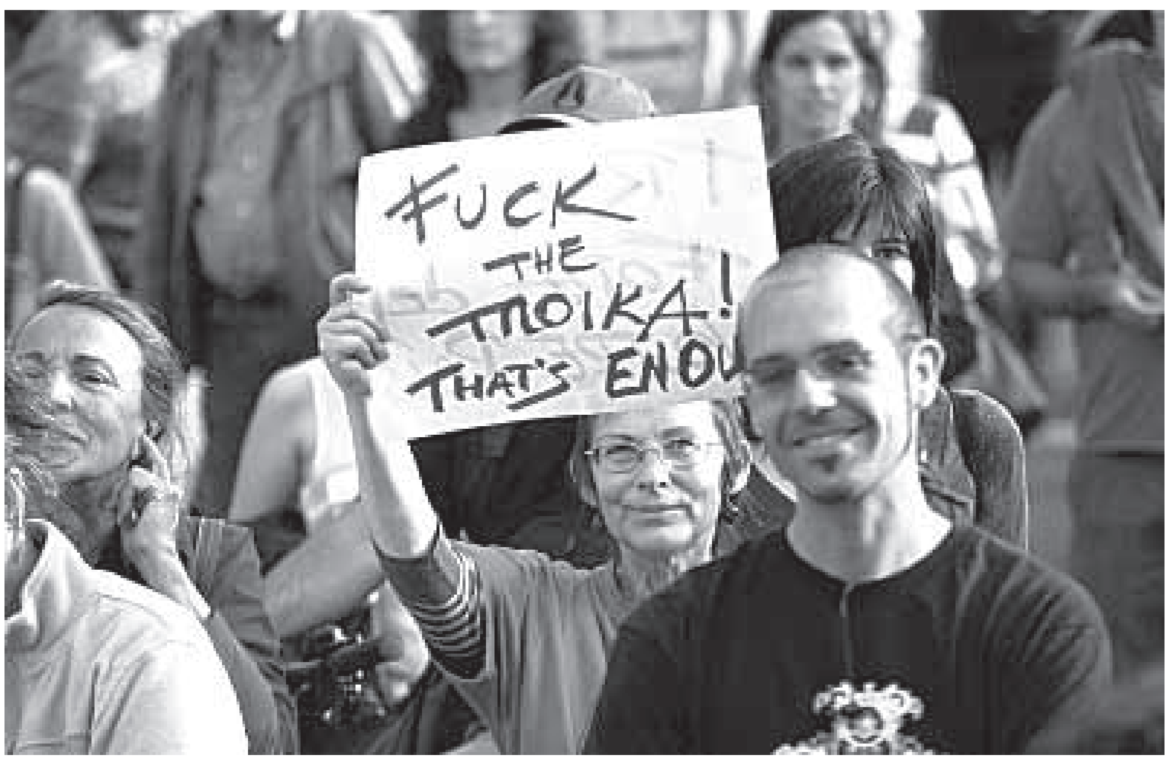
La manca de democràcia no descansa només en la configuració de les institucions polítiques. El nucli central del problema rau en la constitució econòmica, la que veritablement estructura l'entramat de la UE. Una constitució europea que, de fet, consagra una gestió econòmica neoliberal en què els interessos de les elits econòmiques s'imposen al conjunt de la població europea excloent tota possibilitat de models alternatius. No vaig a tractar aquí de detallar aquests aspectes, ja que portem molts anys fent-ho i estan ben detectats: absència d'una veritable política pressupostària que permeti una gestió col · lectiva de l'economia, imposició de tota mena de polítiques liberalitzadores, imposició de la mercantilització dels serveis públics, submissió al poder financer, destacat paper dels lobbies empresarials en la fixació de les polítiques, etc.
No deixa de ser curiós que la major implantació global d'una política neoliberal, en teoria de llibertat del mercat, hagi tingut lloc per mitjà d'un procés polític (en gran part no democràtic). Una cosa que, per si sol, indica que la pretensió dels neoliberals de presentar els mercats com un espai natural és més aviat un conte infantil i que, com hem vist des Pinochet, hi ha una relació consistent entre polítiques neoliberals i gestió autoritària (sigui sota la ègida militar o des de l'orientació de pretesos experts).

III

Per als apologetes de la UE, aquestes deficiències són un mer problema de joventut del model actual (encara que no solen explicar ni proposar canvis). Possiblement, perquè els que tenen realment el poder no tenen cap interès en què les coses canviïn en el sentit de la construcció d'un estat democràtic normal.
L'explicació canònica d'aquest bloqueig descansa en la lluita d'interessos nacionals que impedeixen construir una unió veritable. És cert que aquests interessos existeixen, que cada país juga en funció de la percepció nacional dels seus elits (i de vegades de la por a la reacció dels seus electors), però quan s'analitza la lògica de les polítiques comunitàries es percep clarament que alguns interessos compten més que altres i que les polítiques comunitàries estan fortament impregnades per les exigències dels grans països fundadors (especialment Alemanya i França), que han evolucionat clarament cap a la hegemonia del bloc alemany.
Posats a fer analogies, el model europeu sembla tenir més a veure amb una reconfiguració dels vells models imperials europeus, de Carlemany a l'Imperi austro-hongarès, que a un model d'estat federal al Estats Units d'Amèrica. Un marc institucional en què coexisteix un poder central amb nombrosos territoris (regnes, repúbliques, etc.) Relativament autònoms, però als quals és possible imposar normes superiors, en funció del seu poder relatiu. És evident la distància que hi ha entre els actuals mandataris europeus i els vells emperadors, o entre els polítics nacionals i els antics reis i nobles locals, però el que persisteix del model és la combinació d'una pretesa autonomia de la base amb la presència d'un suprapoder amb capacitat d'imposar obligacions des de dalt.

IV

Des del punt de vista de la gestió neoliberal i dels interessos de les nacions hegemòniques, aquest disseny té enormes avantatges. La principal és imposar elements essencials de les seves polítiques sense carregar amb les responsabilitats de la gestió global.
Alguns aspectes són eloqüents. El més evident és l'absència d'un sistema de drets socials que garanteixi cobertures bàsiques a tota la ciutadania europea. Els efectes d'aquesta absència són clars: les polítiques comunitàries, que generen nivells d'atur intolerables en alguns països o regions, no exigeixen als guanyadors realitzar transferències que permetin assolir nivells d'ingressos bàsics a tothom. La feble regulació dels drets laborals permet el desenvolupament d'una competència entre treballadors de diferents països que es tradueix en deslocalitzacions d'activitats industrials (com és el cas de part de la fabricació de components automobilístics cap a l'est) o en una competència deslleial al interior dels propis països (amb l'arribada d'empreses foranes en mercats com la construcció, muntatges o serveis, pagant segons conveni del país d'origen i forçant a tot arreu a la baixa les condicions contractuals).
Un altre exemple evident el constitueix el sector financer. La llibertat de cada país respecte a les regulacions fiscals genera la paradoxa que dins de la UE es troben bona part dels paradisos fiscals i dels territoris d'imposició reduïda per a les grans empreses (Luxemburg, Irlanda, Holanda, o el reguitzell de territoris britànics-Jersey, Guernsey, Man, Caiman ... -). És sabut que gran part del trànsit financer que possibilita l'elusió fiscal es dissenya i gestiona des de la City londinenca.
El model actual desprotegeix les persones i als territoris en benefici dels grans grups financers i de les grans fortunes, i en part també possibilita les desigualtats entre nacions de les quals també es beneficien els habitants dels països més rics. En el seu estadi actual, la UE és la combinació d'una estructura de poder en què participen les elits dels països hegemònics i les grans empreses. Com en tot imperi, no tots els habitants dels països centrals obtenen els mateixos avantatges; també al centre hi ha perdedors (com molts dels empleats alemanys en els minijobs). Però la combinació de nacions desiguals i absència de polítiques socials comunes impedeix generar una força social alternativa amb capacitat de forçar un canvi social.

V

La Unió Europea no és només un imperi cap a dins, sinó que també ho és cap a fora: cap a la resta de països pobres als que tracta d'imposar les seves polítiques (tot i no ser la força hegemònica a escala mundial, supeditada sovint a les imposicions nord-americanes, començant per les militaristes). Pel que al seu grau d'autonomia es refereix, tant la UE com els països principals que la componen desenvolupen polítiques orientades a mantenir la seva quota de poder econòmic i social.
Un dels aspectes en que això es fa evident és en la política d'estrangeria. Les polítiques migratòries tracten de crear de forma progressiva una fortalesa que impedeixi la lliure entrada de forans (a excepció de magnats, atletes d'elit per a equips nacionals o treballadors sanitaris per cobrir mancances locals). Un es recorda dels murs defensius de l'imperi britànic o les línies Maginot o Sigfrido de francesos i alemanys. La història de tots ells va acabar en fracàs, però enmig hi va haver molt de patiment humà. L'Europa que denega l'asil polític de forma gairebé sistemàtica, que tracta de contenir la gent en països pobres disposats a col · laborar, és la mateixa que és incapaç d'oferir a aquests països oportunitats d'un desenvolupament social que garanteixi una vida digna. La crueltat del tracte als immigrants és part de l'exigida per mantenir la jerarquia econòmica mundial. I també en això aquestes polítiques es recolzen en l'explotació dels valors "nacionals", l'eurocentrisme (i el racisme latent) que ha configurat la història europea des de, almenys, finals de l'Edat Mitjana.
Cal destacar, a més, que quan les coses es posen lletges el tractament als de fora s'està expandint als de dins, com indiquen les diferents mesures adoptades per a restringir la permanència d'immigrants que en diversos països s'apliquen a gitanos, romanesos,

búlgars i, de manera incipient, a tota aquella persona que no trobi feina en un termini breu.

VI

L'avaluació de la política comunitària no pot ser més que catastròfica en qualsevol dels aspectes econòmics.
Des del punt de vista de l'economia convencional destaca no només l'augment massiu de la desocupació sinó, especialment, la insostenible situació en què han quedat bona part dels països del sud i l'est d'Europa, als que s'ha imposat polítiques d'austeritat sense suport i espai per reconvertir la seva estructura productiva. Els problemes de molts d'aquests països s'havien creat pel propi model d'integració i l'acció de les grans empreses multinacionals, i la crisi ha servit per posar en evidència els problemes latents. Però en lloc de propiciar una reorientació de les polítiques que van generar aquests problemes, les polítiques d'austeritat simplement han practicat la tècnica de l'enderroc, confiant que al solar reapareixeran espontàniament noves activitats.
Des del punt de vista de les desigualtats socials la cosa és molt pitjor. A escala de tota la UE, el grau de desigualtat és idèntic al que experimenta EUA, amb la diferència que en el cas europeu el component territorial té un pes molt més significatiu que allà. La desigualtat condueix a la creixent pobresa que ja existeix en els països perdedors i que es tradueix en mals socials de sobres coneguts.
Són temps en què les desigualtats de classe i nació preocupen poc a les elits. Però no deixa de ser curiós que fins i tot la desigualtat de gènere, que ha obtingut millor tracte mediàtic i polític en els països de la UE gràcies a l'impuls del feminisme, en la pràctica no només es manté en termes bastant estàtics (per exemple, l'amplitud de la bretxa salarial és ampli i força estable en gairebé tots els països) sinó que les pròpies polítiques comunitàries tendeixen a reforçar-la. La promoció de l'ocupació a temps parcial per a les dones, amb l'excusa de promoure la conciliació amb la vida familiar, en la pràctica no és més que una variant del vell model de divisió sexual del treball. Un nou disseny que permet deixar intactes les formes d'organització empresarial, proveint d'un recurs a baix cost en activitats amb càrrega de treball reduïda.
Des del punt de vista de la sostenibilitat ambiental el desastre és complet. Malgrat la seva retòrica i d'algunes polítiques benintencionades, Europa segueix sent un gran focus dels problemes ambientals. Com a gran consumidor de recursos i com a productor de dinàmiques que contribueixen a reforçar problemes globals com l'escalfament o la generació de residus. Com a marc institucional, la UE s'ha mostrat una gestora desastrosa de la crisi econòmica, ha contribuït a la generació de majors desigualtats i no té propostes serioses de fer front als greus problemes ambientals als quals ens ha conduït el productivisme capitalista.

VII

L'esquerra política i social-el que queda més o menys organitzat de crítica, indignació, resistència davant aquest fracàs-ha de tractar de generar respostes davant aquesta situació. De fet, a curt termini hi ha dues vies possibles. Una és simplement trencar la UE i l'euro i tornar a polítiques nacionals en què se suposa que hi hauria més marge d'intervenció alternativa. L'altra, tractar d'iniciar un discurs col·lectiu comú orientat a generar un moviment social transnacional que lluités per imposar canvis de rumb crucials. Cap de les dues vies és senzilla ni està exempta d'inconvenients greus.
La ruptura té un problema crucial de partida. El seu principal punt de suport cultural és el nacionalisme, la idea que el propi espai nacional és un espai tancat i que la gestió econòmica només s'ha de centrar en satisfer les necessitats dels habitants del mateix. Es tracta d'una visió del món limitada que en general perd de vista la naturalesa i el sentit dels nombrosos fluxos de tota mena que tenen lloc entre espais econòmics i que estan a la base de les desigualtats de desenvolupament entre nacions i regions. Una visió que sol passar per alt no només la importància dels aspectes d'intercanvi desigual que predominen en l'economia mundial, sinó també, sobretot, les bases ecològiques sobre les quals es construeix la prosperitat. No és casualitat que aquest espai estigui avui dominat, a escala europea, per la nova dreta xenòfoba, que afegeix un component racista autoritari clarament perillós.
A curt termini l'espai de la ruptura està dominat per la dreta dura, que ha guanyat fort predicament en molts països. Perquè un procés de ruptura de la UE pogués fer-se amb una altra perspectiva es requeririen dues condicions bàsiques: que es produís un procés previ d'acció capaç d'alterar aquesta hegemonia i que en aquest procés es guanyés consciència social que el marc de referència no és la nació aïllada, sinó un nou ordre mundial just i sostenible.
I cal comptar amb un factor addicional que dificulta l'operació: que tants anys d'integració econòmica han alterat profundament les estructures productives dels diferents territoris, tornant menys complexos i ugmentant la seva dependència externa.
Aquesta situació pot constituir una dificultat important a l'hora d'utilitzar una economia nacional que estaria sotmesa a totes les pressions externes que emanen de les institucions supranacionals, de les poderoses multinacionals, i de les seves pròpies debilitats. Cap país és igual a un altre i per això alguns tenen més oportunitats de sobreviure en un marc de ruptura, cosa que cal analitzar si s'opta per aquesta via.
L'altra opció consisteix a tractar d'articular una alternativa europea que plantegi un model social diferent. Tampoc és una opció fàcil. No només perquè a curt termini té poques possibilitats d'imposar canvis substancials en les polítiques comunitàries (de fet, és fins i tot impensable que aquesta força alternativa pugui collir un gran èxit electoral). També perquè entre el que realment es mou hi ha moltes esquerdes que travessen les percepcions socials (entre el social i l'ambiental, però també pel que fa als mitjans d'actuació) i perquè persisteixen les perspectives nacionals que dificulten la defensa de l'opció per una política global alternativa en cada un dels territoris.
Sense ignorar aquestes dificultats, considero que aquesta és una via que si més no cal intentar, per raons diverses. En primer lloc, perquè qualsevol replantejament econòmic actual ha de partir d'una consideració de l'escala global de molts problemes, i això exigeix moviments socials i polítics a aquesta escala. Tot el que contribueixi a generar un espai de confluència en aquesta línia serà útil, i per això ofereix més opcions de començar pel "nosaltres sols".
En segon lloc, un treball ben fet en aquesta direcció, mostrant que hi ha opcions per a un model diferent de gestió econòmica, és una necessitat essencial per derrotar culturalment no només al neoliberalisme comunitari, sinó també als defensors del nacionalisme xenòfob. La lluita per l'hegemonia cultural és essencial per generar àmplies respostes socials, i com més internacionalitzada sigui una alternativa, més capacitat tindrà.
En tercer lloc, perquè aquest mateix procés d'acumulació cultural pot impedir que una eventual ruptura es realitzi sobre l'aïllacionisme internacional. No és el mateix trencar la UE sobre la base d'una pretesa superioritat nacional que fer-ho pel convenciment que les regles de joc són injustes i inviables. Cal trencar l'actual entramat institucional: la qüestió és com. I el com compta molt, ja que no és el mateix enderrocar un edifici ordenadament de fer "al Samsó".

VIII

Totes les opcions són difícils, i totes requereixen molta feina, coratge i claredat d'idees, cosa que escasseja en aquests temps difícils. Però és una cosa necessària si volem sortir d'aquest marasme isoportable de desigualtats, d'inseguretat econòmica generalitzada, de desastre social i ambiental a què ens ha portat el desenvolupament del capitalisme en general i les polítiques comunitàries en particular. Per sortir es requereix molt activisme social, bones polítiques, canvis socials per dalt i per baix. I com una de les coses que podem fer és votar en les pròximes eleccions europees als candidats a formar part del parlament consultiu, als que ens demanin el vot des de l'esquerra (la dreta és el que és, i la socialdemocràcia sembla a hores d'ara esgotada) se'ls pot exigir que es comprometin a treballar almenys per desenvolupar moviments a escala europea amb els següents objectius:
- Forçar una avaluació seriosa de les polítiques comunitàries i el seu impacte sobre el benestar del conjunt de la població. Avaluar rigorosament i de manera transparent és un element necessari per posar al descobert els errors, incongruències i biaixos d'unes polítiques elaborades per tecnòcrates i grans capitalistes.
- Forçar un canvi en la forma d'elaboració de les polítiques, la qual cosa suposa tant propugnar un nou marc institucional com l'eliminació del poder que tenen les multinacionals sobre el mateix.
Imposar un marc social comú que garanteixi drets bàsics i eviti la pressió de la competència "cap avall".
- Oferir propostes de canvi en el funcionament de les institucions econòmiques que promoguin efectivament la igualtat en termes de gènere, socials i entre països.
- Posar fre a les polítiques privatitzadores dels béns i serveis essencials.
- Transformar les polítiques migratòries i, al mateix temps, el marc de relacions amb els països extracomunitaris.
- Reconèixer la gravetat de la crisi ambiental i exigir un enfocament d'ajust de l'organització econòmica i social que eviti el desastre i possibiliti la transició cap a una societat realment sostenible.
- Bloquejar totes les tendències antidemocràtiques dominants i que estan associades al manteniment de l' statu quo actual.
- Donar suport al desenvolupament de moviments socials, experiències de canvi que propiciïn una nova hegemonia social.
Segurament, tot això és una mena de carta de bons desitjos. Però són desitjos necessaris i que hem d'exigir als que demanen (individualment i com a organitzacions) ser els nostres representants. I si compleixen, no hem de deixar sols en aquestes tasques. Cal propiciar per una i mil formes un canvi de cicle polític i social. Dinamitar un imperi perquè pugui néixer un nou marc d'institucions promotores del benestar per a tots, la sostenibilitat ambiental, la justícia, la igualtat i la democràcia.

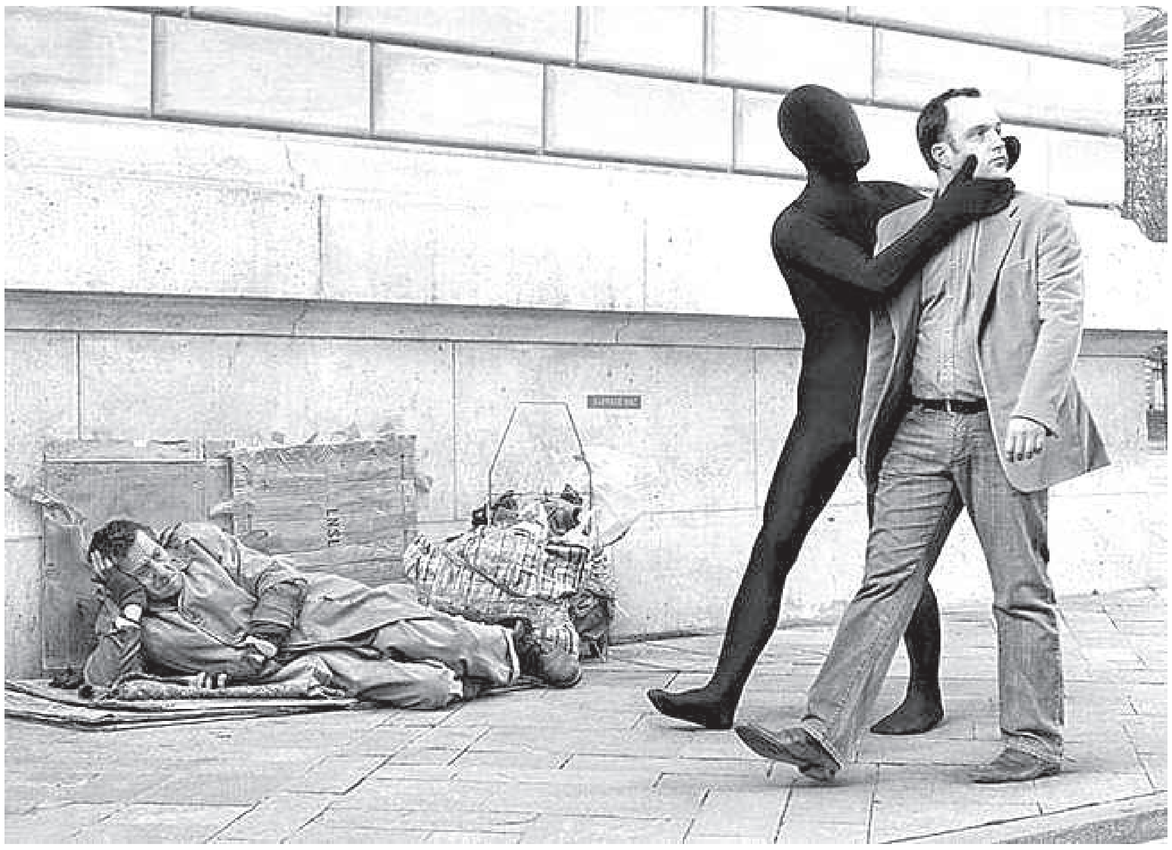
** Albert Recio Andreu és Doctor en Economia i Professor del Departament Economia Aplicada de la UAB. Article publicat a Mientrastanto.org*

El delicte de ser pobre

Albert Sales

Malgrat els tímids símptomes d'abandonament de la recessió econòmica, la crisi actual està marcant un abans i un després pel que fa a les desigualtats socials. La retallada d'ajudes per a les persones en situació de dificultat econòmica les ha col·locat en una situació d'extrema vulnerabilitat, mentre que, paral·lelament, els governs català i espanyol estan duent a terme una autèntica criminalització de la pobresa i de l'atur. Així doncs, no únicament es prescindeix d'unes polítiques -les de lluita contra la pobresa- poc rendibles electoralment, sinó que, mitjançant el discurs, però també a través de la pràctica repressiva, s'estigmatitza la gent que té més dificultats per tirar endavant.

El programa polític neoliberal no passa per desentendre's de la pobresa sinó per adoptar un nou model de gestió de la mateixa. El discurs i la praxi del govern de CiU a Catalunya i del govern del PP a l'Estat encaixen perfectament amb un estil neoliberal de gestió de la pobresa. Un model caracteritzat per la retirada de l'administració pública de l'àmbit de l'assistència social i la delegació de responsabilitats en entitats socials; per la utilització del sistema penal, la repressió i el punitivisme, per eliminar els símptomes de l'empobriment dels carrers; i per la imposició d'un estat permanent de sospita cap a les víctimes de la pobresa culpabilitzant-les de la seva situació amb acusacions de vagància i parasitisme.

Amb la delegació de responsabilitats sobre les entitats socials s'aconsegueix silenciar les tasques de denuncia que aquestes realitzarien si no depenguessin econòmicament de l'administració, situar l'assistència social en el terreny de la voluntarietat i acabar d'arrel amb el discurs dels drets socials. Les persones assistides ja no sol·liciten fer efectiu un dret davant de l'administració sinó que demanen ajuda a una organització de la societat civil situada fora del seu propi control democràtic. En paral·lel, es justifica la mà dura per imposar l'odre i el civisime enfront d'aquests "pobres estructurals" que tenen la gosadia de fer vida en una via pública convertida en centre comercial a cel obert i espai destinat al turisme.

La pobresa que ve

Des del 2009, la pobresa s'ha estès a bon ritme afectant a sectors de població que fins fa poc se'n creien a resguard, digui el que digui el Conseller Homs. En declaracions realitzades l'11 de febrer de 2014, el portaveu del govern afirmava que «crida l'atenció constatar que el 2006 hi havia un 19,1% de pobres al nostre país i que el 2011 hi ha un 19,1% de pobres». Aquesta afirmació és incorrecta des del punt de vista tècnic i insultant des del punt de vista humà. Homs està fent passar per "percentatge de pobres" el que en realitat és la "taxa de risc a a la pobresa". Parlar de pobres ja és de per sí criticable, doncs suposa etiquetar a una part rellevant de la població posant per davant la seva situació econòmica, ni desitjada ni desitjable, a altres característiques que, sense cap mena de dubte, són molt més importants des del punt de vista subjectiu. Parlaríem doncs de persones en situació de pobresa i no pas de pobres.

L'indicador referit per Homs és la taxa de risc a la pobresa que és el percentatge de persones que tenen uns ingressos inferiors al llindar de risc d'exclusió social. L'esmentat llindar s'estableix en relació als ingressos del conjunt de la població (és el 60% de la mediana de la distribució d'ingressos, amb les correccions necessàries per ajustar la mida de la llar) i, per tant, a mesura que la ciutadania catalana s'ha empobrit econòmicament, el llindar ha baixat. Això significa que una llar formada per dos persones adultes i dos infants, que al 2006 ingresses 17.400 euros anuals entre 2006 i 2011, es consideraria per sobre del llindar de risc a la pobresa fins al 2008, any en que el llindar es situa en 18.370 euros d'ingressos anuals. Sería considerada "pobre" per Homs fins el 2011. Perquè en el darrer any amb dades disponibles el llindar cau per sota dels nivells de 2006 i es sitúa en el mínim del període: 17.169 euros. La nostra hipotètica família, no haurà millorat les seves condicions econòmiques perquè ingressa el mateix que al 2006 i l'efecte de la inflació haurà disminuït el seu poder adquisitiu.

Utilitzant aquesta taxa de risc a la pobresa, que amaga una trampa estadística per molta gent desconeguda, es deixen de banda altres dades que s'obtenen de la mateixa font (l'Enquesta de Condicions de Vida) i que no permeten lectures gaire optimistes. Mentre al 2006, un 43% de les llars catalanes manifestaven no tenir cap dificultat per "arribar a finals de mes", l'any 2012 la proporció s'havia reduït al 38%. Si a l'any 2006 eren un 3% les llars que vivien privacions materials severes, al 2012 ja n'eren un 7,4%.

Per molt que s'intenti transmetre que els problemes són temporals i que tot tornarà al seu lloc quan l'economia es recuperi, la crisi està marcant un abans i un després en la realitat social del nostre país. No tothom s'ha empobrit de la mateixa manera: les desigualtats socials han augmentat fruit d'unes polítiques públiques estatals i autonòmiques que mantenen un perfecta coherència. L'any 2006, la renda mitjana del 10% de llars més riques de Catalunya era 7,5 vegades la renda mitjana del 10% de llars més pobres. Al 2012 ja era 15,4 vegades més gran. I no és d'estranyar, ja que les retallades de moltes ajudes que eren bàsiques per al 10% més empobrit ha fet que l'impacte de la crisi sobre les famílies més tocades per la crisi hagi estat extrem.

La maquinària de l'exclusió social no s'atura encara que vegi brots verds. Un mercat laboral que seguirà deixant fora una part important de la població combinat amb una mínima protecció social vinculada a les cotitzacions a la seguretat social, condemnen a la pobresa a una part de les persones ocupades i a un creixent grup de població que no està podent cotitzar el suficient com per gaudir de prestacions de desocupació o pensions de jubilació. Unes polítiques d'habitatge orientades a mantenir els privilegis de les èlits ens segueixen forçant a pagar preus desorbitats per tenir un lloc on viure i ens exposen a situacions d'alta vulnerabilitat social on la malatia, l'atur o la vellesa, es converteixen en factors desencadenants d'exclusió residencial. I unes polítiques migratòries populistes i xenòfobes sentencien a centenars de milers de persones a l'exclusió institucionalitzada i a la constant clandestinitat.

"Posar els pobres a treballar"

El panorama laboral contrasta amb l'obsessió dels dirigents polítics per "posar els pobres a treballar". S'apel·la a l'ètica del treball i de l'esforç per diferenciar entre els "bons pobres", aquells que "volen treballar", i els "mals pobres", o els "aprofitats" del sistema de protecció social. L'ètica del treball és molt útil a l'hora d'atribuir l'exclusió social a factors individuals descarregant de responsabilitat a les institucions.

Atribuir la pobresa extrema a factors individuals permet justificar mesures i discursos polítics que redueixen drets socials a programes sotmesos a l'arbitrarietat política i administrativa. La "reforma" del Programa Interdepartamental de Renda Mínima d'Inserció (PIRMI) que va portar a terme la Generalitat de Catalunya l'estiu del 2011 és un clar exemple de confrontació entre la realitat del treball diari dels i les professionals dels serveis socials i la ideologia del workfare que impregna el projecte polític de la dreta catalana. El PIRMI va néixer amb la finalitat d'oferir una renda mínima a les llars sense ingressos de manera temporal i a condició del compliment d'un pla de treball orientat a la inserció laboral. A efectes pràctics però, el pagament de la renda mínima es perllongava en el temps i constituïa l'única font d'ingressos de llars en una situació de pobresa severa.

L'agost d'aquell any, l'administració catalana va deixar de pagar les rendes mínimes d'inserció per transferència bancària, canviant la modalitat de pagament per l'entrega d'un xec i "revisant" els casos un per un per evitar hipotètics fraus. Els consellers de benestar i família i d'ocupació van argumentar que calia una reforma en profunditat del programa pel seu fracàs en la inserció de les persones beneficiàries al mercat laboral i pel "mal ús que se n'estava fent", afirmant sense cap pudor que hi havia un nombre indeterminat de famílies beneficiàries que tenien altres ingressos "en negre" i d'altres que eren de nacionalitat estrangera i que havien tornat als seus països d'origen perdent el dret a la prestació. Sense un estudi exhaustiu i un anàlisi de les irregularitats els canvis portats a terme aquest agost no tenen més justificació que la ideològica. Les anècdotes que els consellers varen posar damunt la taula en la seva compareixença al Parlament no fan més que evidenciar els prejudicis i la visió esbiaixada que aquests individus tenen de la realitat diària de les famílies ateses pels serveis socials. De què serveix esmentar situacions concretes de persones beneficiàries amb "pagaments a canal+ o Gol TV"? Quina rellevància pot tenir per a lluitar contra la picaresca que el 42% de les persones perceptores siguin d'origen estranger? Els "exemples" del conseller Mena només pretenien justificar la intervenció davant del seu electorat, una classe mitja carregada d'idees preconcebudes sobre la pobresa que viu en el convenciment que mai haurà de recórrer als serveis socials. I és que les polítiques de llui-

ta contra la pobresa són poc rentables des del punt de vista electoral. Les persones socialment més vulnerables són relativament poques, amb xarxes socials fràgils i sense capacitat de resposta política o mediàtica. Si la crisi ofereix l'oportunitat per retallar allò que semblava intocable, com la sanitat o l'educació, les polítiques orientades als sectors invisibles de la societat són perfectament susceptibles d'ésser escombrades sense atendre en absolut als drames humans que hi ha al darrera i a la responsabilitat col·lectiva envers les profundes desigualtats que genera el nostre sistema de relacions socials.
Amb la imatge de la pobresa "aprofitada" i roí ben instal·lada a l'imaginari col·lectiu, ara també ens volen fer creure que les persones aturades ho estan per comoditat. L'ofensiva en aquest sentit ja s'està preparant amb els múltiples programes de foment de l'empreneduria i amb les crides a la creativitat, a reinventar-se, a crear el propi lloc de treball sense "esperar a que te l'ofereixin". Aviat l'atur també serà un problema individual. El resultat de tenir poc talent, poca creativitat i de no estar disposats i disposades a reinventar-nos. I si l'atur es culpa de cadascú… perquè pagar subsidis i prestacions?

El delicte de ser pobre

La reacció dels Estats a l'increment de la marginalitat al que ens aboquen les polítiques neoliberals consisteix en accentuar el seu caràcter punitiu. El nou rol de l'Estat cap a l'exclusió es vehicula a través del sistema penal i d'una profunda transformació de les polítiques socials. Recuperant els discursos liberals més clàssics, es condicionen les ajudes socials a la submissió a la lògica del treball precari, que manté a les persones en la pobresa però que els proporciona un salari de subsistència substitutiu de les prestacions socials, mentre les manté ocupades i temeroses de perdre la feina.
Les pors i les inseguretats inseguretats vinculades a la precarietat en la que ens toca viure són assumides com inevitables per les elits polítiques i els debats es centren en altres pors, més tangibles però empíricament gens fonamentades, que avalen el populisme punitiu. Un la competició per demostrar mà dura les temàtiques de debat són l'incivisme i la inseguretat i les propostes que triomfen són l'enduriment de penes i sancions i la intensificació de la presència policial a tots els àmbits de la vida quotidiana.
Una de les conseqüències és l'assetjament penal i policial a col·lectius tan diversos com les persones sense llar, les prostitutes del carrer, els petits traficants de drogues o els venedors ambulants, classificats junts al sac dels exclosos que no volen seguir camins d'inserció. La finalitat d'aquestes polítiques municipals és acabar amb els usos de l'espai públic que no s'ajusten a les activitats convencionals. Aquesta tendència s'explica en part per la subordinació de l'espai públic als interessos privats del comerç i de les empreses turístiques. Ordenances de civisme com la

de Barcelona, que permeten que es multi a persones per dormir a la via pública, no només atempten contra la llibertat de les persones sense sostre sinó que subordinen l'espai públic a l'activitat econòmica privada.
Les polítiques de mà dura i de "tolerància zero" amb la delinqüència s'han materialitzat en un ús cada cop més intensiu de la reclusió penitenciària com a pena. Seguint l'estela del punitivisme anglosaxó la majoria de països europeus porten dues dècades de creixement de la població penitenciària, sent l'Estat espanyol i el Regne Unit els que encapçalen el lamentable rànquing a l'Europa Occidental.
Les persones que trobem en aquestes presons cada cop més concorregudes no es corresponen ni de bon tros a la imatge que en té l'opinió pública.
Les presons catalanes i espanyoles no són plenes de violents assassins o de delinqüents sexuals en sèrie. A 2012, el 63% complia condemna per delictes contra el patrimoni o contra la salut pública (robatoris i tràfic de drogues). Per contra, els delictes que sovint s'utilitzen en la demagògia punitiva són clarament minoritaris: només un 6,3% de les persones recluses han estat condemnades per homicidi (incloent formes com la tentativa) i un 5,5% per delictes contra la llibertat sexual.

** Albert Sales és professor de sociologia i criminologia a la UPF i a la UdG.*

Com reduir la pobresa

Elena Idoate,
del Semanari Taifa

Càritas Europa ha presentat un estudi en què explica que l'Estat espanyol és el segon Estat de la Unió Europea amb major índex de pobresa infantil, superat per Romania i precedit per Bulgària. Però al ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, no li agraden els informes de Càritas sobre la pobresa. S'ha queixat que no es corresponen amb la realitat, i que únicament són estadístiques. Mesurar una problemàtica amb tantes dimensions com és la pobresa és complicat. I parlar de pobresa sense entrar a explicar les raons de fons que la creen, com fan Càritas i altres entitats similars, és gairebé un engany ideològic i polític. Però les crítiques del ministre no anaven per aquí.
Montoro primer ha volgut desacreditar els indicadors que fa servir Càritas perquè mesuren més pobresa que la que, segons ell, realment hi ha. L'estudi empra el llindar de pobresa, que mesura si els ingressos de les persones permeten assolir els estàndards de vida d'aquella societat. Càritas comptabilitza com a pobres aquelles persones que tenen uns ingressos inferiors a un 60% de la renda mitjana per habitant en l'Estat de referència. Aquests indicadors són diferents segons les economies. La renda a Bulgària és molt inferior a la de l'Estat espanyol, i el seu llindar de pobresa és la meitat. De fet, el llindar de pobresa espanyol seria un 21% superior a la renda mitjana a Bulgària. Moltes de les persones en risc de pobresa a l'Estat espanyol tenen una capacitat de compra superior a aquelles en una situació equivalent a Bulgària.
Però això no vol dir que, com sosté Montoro, no siguin pobres. Ho són en el seu entorn. Sembla que el ministre ha trobat una manera ben efectiva d'eradicar la pobresa! Es tractaria de buscar un nivell de renda inferior al del nostre entorn per comparar-nos. Podem agafar la renda mitjana de les economies més empobrides del món, i així deixaríem de tenir tants nens pobres. Tot i això, no podríem amagar una altra trista realitat: som una de les economies on més s'ha incrementat la pobresa. A la Unió Europea, l'Estat espanyol ha estat el segon on la taxa de pobresa ha crescut més durant la crisi, després de Grècia. I Catalunya supera l'evolució mitjana d'aquest país. De les aproximadament 140 regions de la Unió de les quals hi ha estadístiques, Catalunya és la catorzena en creixement de la taxa de pobresa.
Una altra cosa que ha criticat Montoro és que es barregin conceptes. L'informe sobre la pobresa explica que el cost d'oferir uns mínims ingressos a les famílies de l'Estat espanyol equivaldria a l'import que el Govern de l'Estat espanyol calcula destinar al rescat d'una dotzena d'autopistes. No ens confonguem: els rescats són per a les autopistes, com ho són per a la banca i per a altres inversions fallides, però no per a les persones. El ministre ha defensat que els rescats són necessaris perquè hi hagi creixement econòmic, i que és aquest el que pot fer reduir la pobresa. Però, en la nostra economia, aquesta relació causal està totalment capgirada. Si ara els empresaris comencen a parlar de reactivació econòmica, és precisament perquè han destruït llocs de feina i han devaluat els salaris de la manera més dràstica que mai hem conegut.
A l'Estat espanyol, el 20% de la població més rica té 7,2 vegades més que

el 20% més pobre, la desigualtat més elevada de la Unió Europea i l'únic lloc on s'ha disparat. Al sud d'Europa, el creixement econòmic se sustenta en una major dosi de saqueig dels salaris i dels béns col·lectius cap als beneficis del capital. Sense una transformació profunda del model econòmic i social, no es podrà fer front a la pobresa. Únicament trobaran maneres d'amagar-la de les estadístiques, de diluir-la en l'economia precària i informal i que siguin les xarxes familiars, especialment les dones, o bé Càritas, qui esmorteeixi els seus efectes.

** Elena Idoate és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa. Article publicat al setmanari Directa.*

Les condicions laborals a BCN World, la feina com a xantatge

Jordi Martí Font

Escriure sobre condicions laborals i BCNWorld és una mica com escriure sobre el sexe dels àngels. Suposem que en tenen però no sabem quin és. I és que el projecte és encara només un projecte i, per tant, és impossible que puguem parlar de les relacions laborals que generarà.
Malgrat això, es fa necessari abordar el tema perquè ha estat un dels arguments centrals a l'hora de positivitzar BCNWorld davant els ulls de la majoria social de les comarques on s'instal·larà, de fer-lo agradable i desitjable, de convertir-lo en un tema de vida o mort per a l'economia del Camp de Tarragona i per a milers i milers de persones que veuen en ell una de les darreres possibilitats de sortir de l'atur forçós i en molts casos ja sense ingressos de cap tipus on les ha abocat la crisi capitalista que patim.

Índexs d'atur altíssims

Per entendre el context de què partim, es fa necessari conèixer una mica la realitat laboral de l'indret on s'ha projectat. Es tracta del Camp de Tarragona, unes comarques que com la resta de zones dels Països Catalans, pateixen una crisi sistèmica que ha portat una àmplia quantitat de treballadors i treballadores a l'atur forçós. La demarcació de Tarragona acumula un 27% d'atur, l'índex més alt de Catalunya i un dels elevats de tot l'Estat. Aquest atur és especialment preocupant entre el sector de població més jove, en què supera el 50%.
Tot i que en altres parts d'aquest informe suposo que es tracta a fons el tema del canvi de normativa tributària, em sembla adequat fer una petita reflexió al respecte. La modificació de la Llei 2/1989 de Centres Recreatius i Turístics (CRT) va fer baixar els impostos sobre el joc en aquests casinos del 55% al 10%, mentre les treballadors i els treballadors hem de pagar del 15 al 25% segons els salaris en impostos pel nostre treball a banda de l'IRPF, la Seguretat Social i el 21% d'IVA quan se'ns aplica. Aquesta baixada d'impostos a uns rics molt específics, aplicada al que es va recaptar per aquest mateix concepte l'any 2012, hagués suposat l'ingrés de 185 milions d'euros menys a les arques de la Generalitat, el que suposa 1,5 vegades el que el Govern dedica a les prestacions de la Renda Mínimaa d'Inserció. Una forma ben clara de dir per a qui es treballa des del Govern.

Les gran xifres del xantatge

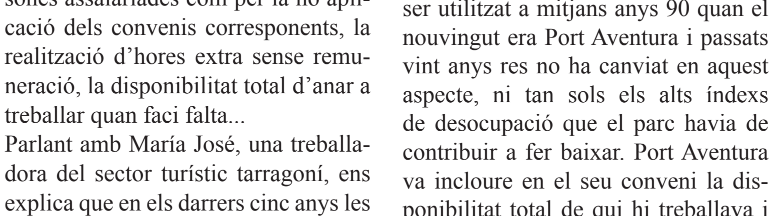
La proposta de BCNWorld s'ha venut al territori com un revulsiu per a l'economia de la zona que, segons informacions recollides per El País el 2 d'abril del 2014, crearia 20.000 llocs de treball directes, el que ha comportat que el SOC rebi una mitjana de 150 currículums cada dia destinats específicament a Bcn World. Per la seva banda, Veremonte assegura que la construcció del complex suposarà emplear 17.000 treballadors i treballadores de forma directa, però quan el parc de casinos estigui en ple funcionament hi haurà al voltant de 30.000 persones treballant-hi. Durant aquests darrers mesos, la premsa tarragonina no ha deixat de publicar dades impactants sobre la quantitat de llocs de treball que el projecte pot aportar a la zona.
Sense posar en dubte unes xifres que són contradictòries unes amb les altres i que no tenen en compte la rebaixa dels cinc o sis casinos previstos en un principi a l'únic que fins ara sabem que potser s'hi farà, és clar que donar feina en un indret on els índexs d'atur són tan alts és un al·licient que ha esperonat molta gent a veure amb bons ulls el projecte, obviant totes les seves altres cares.
És el cas, per exemple, del secretari general de la UGT de Tarragona, Jordi Salvador, que el passat 7 de maig, en el debat impulsat pel Multireferèndum sobre les relacions laborals a Bcn World afirmava en la seva primera intervenció que "efectivament, la proposta és un xantatge". Acte seguit, també afirmava que calia acceptar-la, tal com ell mateix havia fet públicament unes setmanes enrere en retratarse en les portades de la premsa tarragonina i de tot l'Estat al costat de les diverses patronals de la zona i les cambres de Comerç demanant la vinguda del projecte a Tarragona. Salvador, en aquell moment, havia afirmat que "la gent necessita treballar i per cada lloc de treball creat se'n generaran cinc d'indirectes" i "Quan miri a la cara a un aturat podré dir-li que vam fer tot el possible per portar el projecte".

La creació de treball...

Sense cap mena de dubte, el primer beneficiat a nivell de creació d'ocupació serà el sector de la construcció, un sector que gairebé ha patit una mort sobtada en la seva major part després d'uns anys de sobredimensió. A curt termini, paletes, encofradors, guixaires, pintors i qualsevol ofici relacionat amb la construcció tindrà feina durant un temps, tot i que es preveu que la necessitat de beneficis ràpids no farà estalviar les jornades maratonianes ni les hores extra retribuïdes i no retribuïdes.
Ara bé, el gruix important d'ocupació el generarà l'espai dels casinos i dels hotels, el sector turístic en si. És important que aquí fem una ullada al model turístic del projecte, radicalment oposat al majoritari actualment vigent a la zona. Salou, Cambrils i la Pineda, tal com afirma l'informe "Bcn World: el desencaix d'un projecte" dels professors de la Universitat Rovira i Virgili (URV) Antonio Russso i Sergi Saladié, "han sabut al llarg dels anys no caure en el parany de la banalització a la baixa de la destinació, sinó apostar per la qualitat, la sofisticació i l'enllaç amb el territori". "Aquest gran esforç exigeix coherència i consolidació contínua, i resulta bastant obvi que el projecte BCNWorld va per un camí totalment oposat".
Què hi té a veure això amb els llocs de feina en el sector turístic? Doncs molta, perquè un projecte d'aquestes característiques, amb tot el que comporta el negoci del joc d'activitats associades, podria arribar a remoure el model turístic actual (cal recordar que el parc temàtic Port Aventura s'abasteix del turisme familiar majoritàriament, a les antípodes del que preveu tenir BCN-World) i acabar malmetent l'actual oferta turística si l'associació entre la Costa Daurada i el món del joc es produeix tal com ha passat a altres indrets on s'ha apostat per aquest tipus de turisme com Macau o Las Vegas. Actualment Salou, Cambrils i la Pineda compten amb 26.000 places hoteleres i 27.000 de no hoteleres, les places previstes a BCNWorld suposen un increment d'un 20% i no existeixen estudis sobre l'impacte que puguin tenir en la zona.

Turisme de gambling... treball estable i inestable

Pel que fa a les condicions laborals del sector turístic, la manca de regulació laboral del sector a la zona i a nivell general és majoritària, tant per manca de contractes entre empresaris i persones assalariades com per la no aplicació dels convenis corresponents, la realització d'hores extra sense remuneració, la disponibilitat total d'anar a treballar quan faci falta...
Parlant amb María José, una treballadora del sector turístic tarragoní, ens explica que en els darrers cinc anys les condicions en el sector han esdevingut inassumibles per a qualsevol persona que no tingui una força física considerable i una "trágalo de campionat". María José neteja hotels a Salou durant Setmana Santa i alguna altra època en què tenen llocs diversos events; alhora, treballa com a ajudant de cuina durant l'hivern quan no fa hotels i en un càmping de maig a setembre, "en el que convingui". A l'hotel l'asseguren dues hores i en treballa sis o set, per 750 euros, però el més dur és que "fa quatre anys ens demanaven que féssim 16 habitacions i ara ens en demanen 22. Jo ja no ho aguanto, però he de menjar". En el restaurant treballa de 10 a 16.30 i de 20 a 24 hores i cobra 667 euros, i quan li manen fa de cambrera i de dona de la neteja també. El cas de la María José no és únic sinó molt general, tant a la Costa Daurada com a la resta de l'Estat. La periodista Marta Grijalbo ja ho explicava el passat 17 de maig a eldiario.es quan deia que, a nivell de les Balears (aplicable també a la Costa Daurada) "La reducció de la despesa de personal és una de las raons que addueix un informe sobre el sector hoteler a les Balears com a causa de la millora de resultats dels hotels." Segons aquest informe, de la consultora Moore Stepehens, "els hotels estan incrementant els seus guanys, però això no s'està reflectint en la creació de treball. En concret, las societats hoteleres analitzades van incrementar la xifra de negocis en un 28,7% de mitjana entre 2010 i 2012, amb un augment dels resultats del 55,6% en el mateix període. Les despeses de personal, en canvi, van pujar un 5,44% i les plantilles mitjanes ho van fer un 6,42%. Un altre sector que ha fet l'agost amb l'excusa de "la crisi".
Un dels arguments utilitzats pels que defensen la creació de BCNWorld perquè crearà treball és el que diu que tot aquest treball desregulat millorarà amb BCNWorld. L'argument ja va ser utilitzat a mitjans anys 90 quan el nouvingut era Port Aventura i passats vint anys res no ha canviat en aquest aspecte, ni tan sols els alts índexs de desocupació que el parc havia de contribuir a fer baixar. Port Aventura va incloure en el seu conveni la disponibilitat total de qui hi treballava i des del 2009 ha acomiadat 250 treballadors per causes aleatòries però amb un únic patró comú: eren massa vells per a la imatge que el parc volia transmetre...
L'informe de Russso i Saladié cita l'escriptor i sociòleg Roberto Saviano, expert en les relacions econòmiques i socials que generen els models sistèmics mafiosos, per explicar com

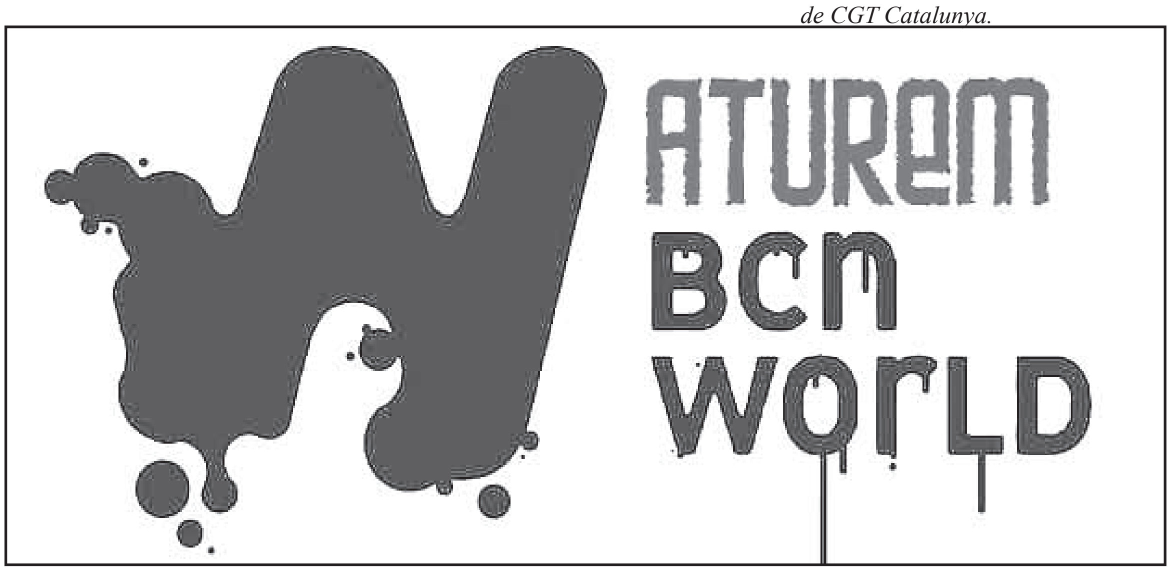

el negoci del joc a Nova Eriça, a Eslovènia, fa 35 anys va servir "per netejar els diners de la camorra napolitana, obrir-li la porta cap al ric Nord-est d'Itàlia, per finançar la venda il·legal d'armes per al conflicte balcànic, i per establir noves rutes de comerç criminal de drogues, prostitució..." i avui és la regió d'Europa amb més concentració de prostíbuls. Cal pensar en tot el treball que un complex d'aquesta tipologia acaba creant, també en la prostitució, que porta aparellada la no regulació laboral i la manca de condicions i garanties mínimes de treball, sense entrar ara en altres consideracions de caràcter patriarcal i de domini sobre les persones que l'exerceixen. A Tarragona res d'això ve de nou si recordem les visites de la setena Flota nord-americana fa uns anys i la "importació" de dones per a la prostitució en els pics de demanda quan les persones que s'hi dedicaven a nivell local no donaven a l'abast.

Un sou de propines: la banca i l'empresa sempre guanyen

Se suposa que el context del treball al voltant del joc i les apostes, basat sobretot en casinos però sense deixar de banda altres formes d'aposta com les màquines escurabutxaques, tindrà la seva regulació de les condicions de treball a partir d'un conveni propi de BCN World. En l'actualitat, a Catalunya existeix un conveni del sector que inclou els diversos casinos que hi ha al territori. No podem afirmar rotundament quin serà el camí que seguirà BCNWorld però davant la manca de dades a dia d'avui el més fiable que tenim és tenir en compte les dades que ens pot aportar l'actual conveni de casinos. Malgrat això, insistim, donades les característiques del nou complex, aquest segurament elaborarà un conveni propi quan sigui el moment.
El Conveni Col·lectiu de Casinos de Catalunya és el conveni que regeix les relacions laborals al Gran Casino de Barcelona, Casino de Tarragona i el Casino Castell de Perelada. Es tracta d'un conveni que, el 2013, va comptar amb l'assessorament, en la part de les treballadores i els treballadors, de dos experts de la UGT i que va ser signat finalment pels representants sindicals d'aquesta organització.
Un primer cop d'ull a les taules salarials del Conveni aporta alguna sorpresa a les persones que no coneixem directament el món del joc i les relacions laborals que implica. Per començar, el conveni és un conveni ampli, que recull totes les feines possibles relacionades amb els casinos, des de les directament relacionades amb el joc fins a les referides a hostaleria, administració, vigilància...). I a més els salaris ronden els mil euros, però amb sorpreses... Si ens preguntessin qui cobra més en un casino, si un treballador de la cuina o un croupier, la resposta seria clara: el segon, perquè d'ell depèn en bona part el bon joc i per tant el contacte directe amb els clients que aporten beneficis a través del seu joc i els seus diners. La realitat és tot el contrari. En el conveni es recull que un treballador d'un casino que treballi a la cuina cobra, de mitjana, 1.352 euros, mentre que un assistent de joc ben just arriba als 973,35 euros al mes; de fet, cobra més un empleat de magatzem (1.034 de mitjana) que no pas qui directament reparteix el joc.
Com és possible això? Doncs perquè alguns d'aquests sous són complementats amb abundants propines establertes a partir d'un repartiment segons objectius.
Què s'aconsegueix amb aquest sistema de salaris? Doncs que una part important del salari depengui d'aconseguir objectius de propines marcats per l'empresa. Les propines esdevenen l'autèntic objectiu dels treballadors i les treballadores, i així es genera competència entre iguals i alhora, evidentment, insolidaritat entre els mateixos assalariats que ja no depenen tant del seu salari com dels diners que l'empresa reparteix en forma de propines.

** Aquest article forma part del suplement editat per la Directa sobre BCNWorld, amb el suport, entre altres, de CGT Catalunya.*

Corrupció en el Ferrocarril

Sector Federal Ferroviari de la CGT (SFF-CGT
http://www.sff-cgt.org

Ja és públic que, almenys en dues obres per a línies d'alta velocitat a Barcelona i Pajares, responsables públics presumptament han inflat els pressupostos en més d'un 230%. Ens temem que aquests fets solament siguin la punta de l'iceberg, ja que el sobrecost de les obres efectuades està valorat entorn dels 4.770 milions d'euros.
Aquest nou escàndol ha estat destapat per un empresari, segons les notícies de premsa, fart de pagar comissions a directius d'Adif. Es dóna el cas a més que un empresari implicat en aquesta trama també ho està en la trama Gurtel, on apareix com "donant" en el finançament irregular del PP-
No es pot entendre fàcilment que, gerents d'una empresa pública i responsables d'empreses privades concessionàries, es puguin posar d'acord per a això sense el coneixement dels responsables d'Adif, del Ministeri i del Tribunal de Comptes. Les desviacions de diners públics a butxaques privades ha de comportar assumpció de responsabilitats per la Direcció de Adif i Foment i, per descomptat, han de recuperar-se tots els fons públics defraudats.
Magdalena Álvarez és acusada pels mitjans de comunicació com part d'aquest escàndol. Demostra amb això la seva "vocació pel públic", immersa en altra trama de corrupció en els ERO d'Andalusia, assenyalada al costat de Miguel Corsini, un altre "defensor del públic" que també va ser President de Renfe. Responsables polítics que privatitzen serveis per "rendibilitat", perquè segons ells, el públic no funciona, però porten vivint de càrrecs públics tota la seva vida, designats a dit i ben remunerats.
CGT ve denunciant públicament tots els atacs que els diferents governs han aplicat contra el ferrocarril públic:
- Hem denunciat que més del 80% dels Pressupostos Generals per als últims vint anys s'hagin destinat a obres faraòniques d'alta velocitat que no necessitàvem, en contra de la inversió en la infraestructura convencional que transporta al 70% dels ciutadans en serveis de Llarga Distància, Mitja Distància i Proximitats. Aquests serveis són els que donen una vertebració real als territoris.
- Hem denunciat els malbarataments econòmics de l'antiga Direcció de l'empresa pública Feve, que va desaparèixer el 1 de gener de 2013 integrant als seus treballadors, actius i passius a Renfe i Adif.
- Hem denunciat l'enorme destrucció d'ocupació i la precarització de les condicions laborals que s'està produint en totes les empreses que treballen per al ferrocarril (Atendo, Ferrovial, Rentokil, Neteges, …), que suposa solament per a 2014 que es perdin entorn de 1.500 llocs de treball.
- També hem denunciat la compra indiscriminada de material rodant d'alta velocitat per part de Renfe. Material que no s'ha arribat a utilitzar i que ara la pròpia Renfe posa al servei de la indústria privada, a través de la nova empresa Renfe Alquiler de Material

SA (ROSCO), perquè competeixin amb l'empresa pública.
- I seguim denunciant públicament la privatització de les empreses públiques Renfe-Operadora i Adif, amb l'ajuda dels col·laboradors necessaris de sempre: els sindicats majoritaris i els corporatius, alguns immersos en casos de corrupció per finançament il·lícit a través dels fons per a la formació i l'ocupació.
L'assalt a les arques públiques que estan portant a terme els gestors imposats pels diferents governs, estan posant de debò en perill la continuïtat de sectors bàsics per a la societat com la Sanitat, l'Educació, les Pensions, la Dependència, … i el TRANSPORT PÚBLIC FERROVIARI.
Els diners de la ciutadania està en comptes a Suïssa i en paradisos fiscals, mentre no paren d'aplicar reformes laborals contra els treballadors i treballadores i retallades salarials i de drets contra la majoria de la societat.
Per tot l'anterior, CGT es segueix mobilitzant en protesta pel desmantellament del Sector Públic Ferroviari.

Cas EXPERT, presó per defensar llocs de treball?

CGT Baix Penedès i CGT Garraf/AltPenedès

Des de les Federacions Intercomarcals i Comarcals Garraf/AltPenedès i del Baix Penedès, us informem de l'últim cas repressiu en el qual es veuen embolicats 6 treballadores de les nostres comarques.
Els companys Pedro Duque i Juan Antonio Soler, juntament amb 4 extreballadores de l'empresa Expert Polymere de L'Arboç, han d'afrontar un procés judicial fruit d'una càrrega policial sens dubte desmesurada, durant el conflicte l'any 2004 pel tancament de l'esmentada fàbrica. La Guàrdia Civil va entrar en el recinte de la fàbrica i va carregar de forma injustificada contra l'assemblea/concentració que s'estava duent a terme, ferint a diverses treballadores entre elles 5 dels 6 imputats i detenint al company Pedro Duque, en el que denominem CAS EXPERT.
La instrucció d'aquest cas va començar l'any 2004 i 10 anys després no ha prescrit, per sofrir el procés diverses paralitzacions, els companys i companyes imputades s'enfronten a peticions de penes de 3 anys i 3 mesos de presó per 5 d'ells, per 4 anys i 6 mesos de presó per al company Pedro Duque.
Amb la fi de donar resposta a aquesta mostra de repressió com a organització, CGT ha de reaccionar de forma unitària, apel·lant als principis de solidaritat i suport mutu que promulguem i que tant ens separen d'un altre tipus d'organitzacions sindicals. És per això que sent conscients de la idiosincràsia de cadascun dels diferents ens; seccions sindicals, sindicats, Territorials, Federacions de ram/sector etc… que conformem aquesta gran Confederació, fem una crida a que feu el possible per col·laborar en la causa i per a això facilitem un nº de compte solidari: IBAN: ES77 2013 3059 41 0210121861 , per sufragar les despeses del procés judicial i de la campanya en general.
Seguirem informant sobre les accions de la campanya.
Si ens toquen a una, ens toquen a totes!

Notícies sindicals

Contra les retallades en el servei de neteja de l'hospital Josep Trueta de Girona

Un centenar de persones, convocades per CGT i CCOO, van tallar el passat 24 de maig la carretera d'accés a l'hospital Josep Trueta de Girona per protestar per la pèrdua de 18 llocs de treball, amb què es va passar de 74 treballadores a 56. També van denunciar l'actitud del gerent de l'hospital públic, Vicenç Martínez, per haver-se negat a reunir-se amb les treballadores.

La protesta, amb una pancarta amb el lema "En defensa d'una neteja pública i de qualitat", es va fer davant l'entrada del centre hospitalari. Durant la mobilització es va tallar l'avinguda de França, es van cridar consignes contra la direcció de l'hospital i contra les retallades aplicades per la classe política. Els sindicats denuncien la pèrdua de llocs de treball, fet que ha provocat una sobrecàrrega en les tasques que les netejadores han d'assumir i que en conseqüència fa impossible oferir un servei de qualitat. Aquest fet s'ha vist agreujat per l'ampliació de les instal·lacions sanitàries i per l'augment de pacients que utilitzen aquestes instal·lacions.

La protesta s'emmarca dins una campanya contra les retallades en el servei de neteja de l'hospital Josep Trueta i de denúncia de les condicions laborals que pateixen les treballadores de l'empresa Ingesa S.A. iniciada el passat mes de març.

CGT Girona

El Tribunal Suprem condemna a l'empresa Honeywell a indemnitzar a dues vídues de l'amiant

L'alt tribunal resol en dues sentències que l'empresa Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA) va infringir la normativa d'exposició a l'amiant, i que aquestes infraccions van causar la mort de dos treballadors per Malaltia Professional

El Tribunal Suprem ha dictat dues darreres sentències confirmant les resolucions judicials que condemnen a l'empresa Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA, amb majoria sindical de la Confederació General del Treball de Catalunya) a indemnitzar dues vídues de treballadors de l'empresa que van morir a causa de l'exposició a l'amiant al centre de treball del Prat de Llobregat (Baix Llobregat).

Les dues sentències confirmen les resolucions dels Jutjats Socials nº32 i nº24 de Barcelona, i en ser fermes l'empres ha d'abonar aquestes quanties a les famílies dels treballadors.

Les dues sentències declaren provat que l'empresa Jurid Iberica SA no va complir les seves obligacions legals en matèria de salut laboral per exposició a l'amiant, i concretament assenyalen la manca de vigilància de la salut específica, les exposicions a amiant per sobre dels límits legals, la roba inadequada i la manca absoluta de cap formació o informació als treballadors dels riscos d'exposició a l'asbest.

L'empresa Honeywell Frictions España SA compta actualment amb majoria sindical de la CGT, secció sindical que amb l'assessorament legal del despatx Col·lectiu Ronda, ha portat a terme campanyes de sensibilització dels treballadors afectats d'amiant, a més de col·laborar en les corresponents demandes judicials per tal de que l'INSS reconegués les prestacions de la Seguretat Social com a derivades de Malaltia Professional i les reclamacions contra l'empresa per la manca de mesures de seguretat.

Aquestes sentències del Tribunal Suprem de l'empresa Jurid Iberica SA (actualment Honeywell Frictions España SA) venen a sumar-se a la llarga i negra llista a Catalunya d'empreses condemnades per infraccions legals en matèria d'exposició a l'amiant, com Rocalla SA (Castelldefels), Uralita SA (Cerdanyola del Vallès), o Alstom SA (Santa Perpètua de la Mogoda).

Aquestes empreses van fer grans beneficis a costa de la vida i la integritat física dels treballadors, causant morts i greus patologies professionals.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida a denunciar els casos d'enriquiment capitalista a costa de la vida dels treballadors, alhora que lluitarem pel reconeixement de que tots els i les treballadores afectades de l'amiant.

Secretaria Salut Laboral CGT Catalunya

Hospital de Bellvitge, líder en contractes escombraries i precarietat laboral

La precarietat laboral és la tònica a l'Hospital de Bellvitge amb un 50% de la plantilla no estatutària i amb una preocupant normalitat de contractes de mes a mes, setmana a setmana o dia a dia el que confereix una pèssimes condicions d'incertesa laboral a les / les empleades.

La situació s'agreuja pel fet que la direcció de l'hospital ha ratificat la disminució de la jornada de treball, en l'actualitat a temps complet, de molts/es treballadores que passaran a exercir del 66 al 75% de la jornada laboral. No solament tindran contractes temporals després d'anys treballant a l'empresa sinó que a més amb jornada i, per descomptat, salari, reduïts.

Tota la nostra solidaritat amb els companys i companyes que s'estan veient perjudicats per aquests contractes escombraries. Després de molts anys continuen amb una elevada precarietat laboral que any rere any, lluny de solucionar-se, s'agreuja. No hi ha dret, ni hi ha dignitat.

Mentre creixen els càrrecs disminueixen els treballadors, gasten diners en crear un tema musical amb cantants reconeguts i amb l'orquestra filharmò-

A l'empara de la legislació laboral vigent en matèria de dret a informar a les treballadores i treballadors la CGT ha abandonat la Mesa de Negociació entre sindicats i Equip de Govern, reiniciada el 30 d'Abril. Valorem que el Vicerector Donaire ha convocat aquesta Mesa només per passar un tràmit legal de negociació sindical, una nova falta de respecte al PDI de la UAB en el seu conjunt.

El Model de Definició de les Plantilles del PDI ja s'està aplicant, en acords amb Directores i Directors de Departaments, amb compromisos de repartiment de recursos de professorat per al proper curs, i als següents, jugant amb la pràctica dels fets consumats.

I en la Comissió de Personal Acadèmic del 29 d'Abril estava en l'ordre del dia l'aprovació del citat Model (encara que s´hagi postergat la seva aprovació). És evident l'absoluta falta d'interès per negociar res. CGT ja va abandonar la Mesa de Negociació quan s'estava tractant el tema del Model de Dedicació Acadèmica.

A més de fosques justificacions per reduir docència en titulacions públiques, per criteris economicistes o reiterant beneficis per càrrecs de gestió d'alt nivell, aquest Model rebaixa el valor del treball de docència del PDI (eliminant temps de preparació de classes). Amb això, l'aplicació del "Decret Wert" (basat en la reducció per investigació) no reporta tots els beneficis que correspondrien a qui te la màxima reducció (per Sexennis), i a la resta del PDI se li sobrecarrega amb molta més docència real de la que venia impartint. Així, s'obre un horitzó de suposats excedents de professorat, l'objectiu ocult de tot l'aparell numèric exhibit per Donaire, alhora que una part important de la plantilla de PDI veurà incrementat el nombre d´hores presencials que ha de fer. Per tant, no avalem l'anomenada "Comissió de Seguiment del MDA", que han pactat els sindicats CCOO, CSIF i UGT, ja que no te sentit acceptar un Model netament perjudicial per al PDI.

Cal afegir l'existència de flagrants irregularitats en el funcionament de la Mesa de Negociació. No es proporciona documentació sobre els temes de l'ordre del dia quan es convoca, ni s'han lliurat ni, evidentment, aprovat cap de les Actes de les últimes reunions.

CGT emprendrà les accions oportunes perquè no s´apliquin i no s'arribi els resultats indesitjables del "Model de Dedicació Acadèmica" i del "Model de Definició de les Plantilles", ni tinguin les previsibles i nefastes conseqüències per al professorat de la nostra universitat, en el camí de desestructurar i flexibilitzar la Plantilla de la UAB, d'acord amb els cànons ultraliberals que guien les actuacions de l'Equip de Govern del Rector Sancho, en sintonia amb els governs conservadors i ultraliberals de Catalunya, Espanya i Europa.

Secció Sindical de CGT-UAB

Contra les retallades en el Servei d'Intervenció Especialitzada en Violència Masclista

A Girona i Tarragona des de la CGT i des de les treballadores del Servei d'Intervenció Especialitzada en Violència Masclista (SIE) s'està informant i denunciant les retallades que la Generalitat de Catalunya està duent a terme en temes que afecten als drets als col·lectius més vulnerables, ara a les dones que han sofert violència i als seus fills i filles:

La "Llei 5/2008 del dret de les dones a eradicar la violència masclista" impulsa una xarxa d'atenció i recuperació integral dins la qual s'inclouen els Serveis d'Intervenció Especialitzada en Violència Masclista (SIE) i els Serveis d'Acolliment i Recuperació de la violència (SARV), serveis que estan repartits arreu del territori català. Els eixos principals d'aquesta xarxa (i per tant dels SIEs) són:

- Oferir un espai d'atenció i recuperació integral i interdisciplinari per a dones que han patit una situació de violència i per als seus fills i filles.
- Promoure la formació, prevenció, sensibilització i implicació de la comunitat per a identificar relacions abusives, evitar la seva cronificació i garantir la presa de consciència social per a la inadmissibilitat de les violències masclistes.

Des del Departament de Benestar Social i Família es va informar que es vol reestructurar el model d'atenció degut a decisions que descriuen com "organitzatives, d'interès públic i racionalització de serveis", i que comportarà la reducció del nombre de professionals en els serveis a partir del proper 1 de juliol, una retallada que farà suprimir, d'aquests serveis, les figures de diverses professionals essencials per a la tasca de reparació i reinserció de les dones i infants víctimes de violència masclista. En concret, es vol eliminar, a partir de juliol, la figura d'insertor o insertora laboral dels 7 SIEs que funcionen a Catalunya i donar aquesta tasca al programa Incorpora de "La Caixa", així com eliminar educadors/es infantils, psicòlegs o psicòlogues, Treballadores Socials i Juristes, en diferent proporció, de tots el serveis de Catalunya (18 llocs de treball).

Aquestes decisions s'han pres sense que s'hagi informat a les dones ateses a aquests serveis de com es veurà afectada l'atenció, ni s'ha produït un espai informatiu previ amb altres persones, professionals i agents implicats en els mateixos, ni la possibilitat de participació en un debat. No es proposa cap argumentació sobre els criteris tècnics que sustenten les polítiques esmentades i nosaltres entenem que el que s'aconseguirà és precaritzar la seva funcionalitat i el seu sentit.

Aquest canvi en el model d'intervenció suposa:

- Afectació en la quantitat i la qualitat d'atenció a dones i els seus fills/filles
- Afectació en l'atenció de la demanda de formació, prevenció i sensibilització comunitària en temes de violència. La funció preventiva i el treball en xarxa en queden ressentits.
- Es preveu la intenció de la desaparició de l'especialització terapèutica infantil/dones i disgregació de funcionalitats. El significat d'atenció interdisciplinar i integral desapareix.
- Privatització del programa d'inserció laboral. Aquesta atenció passarà a ser gestionada per una Fundació de l'entitat bancària La Caixa.
- Sobrecàrrega de les professionals esdevinguda per la supressió d'aquestes figures professionals.

Exigim que no s'acomiadin a aquestes persones ni es duguin a terme aquestes retallades! Així com que la Generalitat de Catalunya doni la cara davant les persones afectades i especifiqui quins són els criteris tècnics que sustenten aquestes polítiques i aquest canvi de model d'intervenció.

CGT Girona i CGT Tarragona

Concentració el 30 de maig a L'Hospitalet contra l'ERO d'Unipsot

El passat 30 de Maig la CGT Unipost vam convocar una concentració a les portes de l'oficina central d'Unipost a L'Hospitalet de Llobregat en protesta per l'ERO de 372 treballadors/es que l'empresa vol realitzar.
La CGT es mostra totalment en contra d'aquests acomiadaments igual que de l'ERTO que estem sofrint, les rebaixes salarials i les congelacions salarials fetes amb el beneplàcit dels seus sindicats UGT i USOC. Una vegada més denunciem a aquests sindicats i a l'empresa davant una agressió sense precedents a les treballadors i treballadores d'Unipost.
El 30 de Maig era l'últim dia de negociacions de l'ERO i volíem mostrar la nostra indignació i rebuig davant unes mesures perjudicials que sempre durant aquests últims anys han recaigut sobre els treballadors i treballadores d'Unipost.

CGT Unipost

L'1 de juny es va fer la II Marxa pels Drets Socials al Garraf

L'Assemblea pels Drets Socials del Garraf va convocar la II Marxa pels Drets Socials del Garraf, el passat 1 de juny per tornar a recórrer gran part de la comarca per demanar una societat més justa.
La marxa, a la que van participar diversos centenars de persones, es va iniciar a Sitges, a les 10h al Cap de la Vila, passant per Ribes, i Les Roquetes, per arribar finalment a Vilanova i la Geltrú on es va fer l'acte de cloenda.
Marxem perquè marxin!

Assemblea pels Drets Socials del Garraf

CGT guanya les eleccions sindicals a Codiservi i Engrunes Inserció

El 13 de maig es van celebrar les eleccions sindicals per a la renovació del Comitè de Codiservi, empresa del Grup RACC amb una plantilla de 160 treballadors.
La candidatura de la CGT va aconseguir els 9 delegats del Comitè, 3 més que en les anteriors eleccions (on CGT tenia 6 delegats i UGT 3), ja que la resta de sindicats no va aconseguir presentar candidatura.
A les eleccions Sindiscals realitzades el 24 d'abril a Engrunes Inserció (Montcada i Reixac), que té com a objectiu la lluita contra la pobresa i l'exclusió social a través de la inserció laboral i social de
persones marginades o excloses, amb una plantilla de 72 treballadors, CGT es va presentar per primera vegada i va obtenir majoria absoluta. Van votar 59 d'un total de 72 electors per escollir 5 representants. CGT va obtenir 32 vots (54%) i 3 representants, UGT 17 vots (29%) i 2 representants, i CCOO 4 vots (7%, i menys vots que candidats) i cap representant.

FESIBAC-CGT

Concentracions el 20 de maig a l'aeroport del Prat i l'estació de Sants contra les privatitzacions

Per a CGT, no existeix ni un sol argument relacionat amb l'interès general i el benefici públic per a legitimar aquestes operacions, que suposen en la pràctica el lliurament de sectors públics estratègics, finançats amb els impostos de tots els espanyols, per al benefici exclusiu d'uns pocs empresaris afins al govern de torn, ara al PP i en altres etapes al PSOE.
Les conseqüències per a l'interès dels ciutadans que hem pagat amb els nostres impostos la xarxa d'aeroports d'Aena i la xarxa ferroviària (convencional i d'alta velocitat), seran molt negatives. Altres experiències internacionals de privatització de serveis públics s'han saldat amb menor qualitat, major preu per a l'usuari, pitjor manteniment i un major nombre d'incidents.
En el Sector Aeroportuari, un exemple d'això és el procés realitzat per a fer "més atractiva" la inversió privada en AENA que ja s'ha saldat amb pujades generalitzades de taxes que enfonsen els tràfics, acomiadament del 20% de la plantilla i el tancament operatiu de desenes d'instal·lacions. Com exemple, a l'aeroport de Reus s'ha reduït la plantilla el 22% en els dos últims anys.
En el Sector Ferroviari el govern vol privatitzar l'explotació de línies de viatgers, inclosa l'alta velocitat, beneficiant al sector privat amb unes inversions públiques que han de tenir rendibilitat per al conjunt de la societat, quan la resta d'Europa (Alemanya i França, principalment) no preveuen l'obertura del seu ferrocarril a la competència abans de 2019 i aposten per no separar l'explotació de la infraestructura. Els diners se'ls han endut les inversions en línies d'alta velocitat juntament amb els sobrecostos vinculats a la corrupció.
Adif (propietari de vies i estacions): pràcticament no queda pressupost i existeixen problemes amb el subministrament de materials i recanvis per a les instal·lacions, hi ha falta de personal i preparen el tancament d'algunes bases de manteniment de la infraestructura (com la de Reus) amb el que el temps de resposta davant les incidències i avaries augmentarà.
Renfe (ha estat fragmentada en quatre societats anònimes): falta de personal en tots els serveis (maquinistes, personal d'estacions, de trens i de tallers), privatitzarà el servei d'estacions de Rodalies i les instal·lacions de manteniment de trens envelleixen per falta d'inversions.
Les concentracions del 20 de maig a l'aeroport del Prat i l'estació de Sants formen part de la campanya de CGT en defensa dels serveis públics.

Seccions sindicals CGT Adif i Renfe

Concentració el 21 de Maig al MIhealth Fòrum de Barcelona

El passat 21 de maig a Barcelona es va realitzar un congrés on es trobaven els principals gestors de la sanitat, amb un acte d'inaguració presidit pel conseller en cap de les Retallades i Privatitzacions de la Sanitat, en Boi Ruiz i Garcia
La sanitat publica agonitza, s'enriqueixen a costa de la nostra salut, explotació laboral, corrupció, saqueig, privatització, abús, espoli,...
La sanitat és el seu negoci, la nostra salut la seva mercaderia. Per protestar contra tot això des de CGT Sanitat es va convocar una concentració de "benvinguda" als gestors voltors de la sanitat Josep Maria Pique i Boí Ruiz a les portes del Palau de Congressos de Montjuï, Barcelona

Sindicat de Sanitat CGT de Barcelona

Panrico posa fi a una històrica vaga després de vuit mesos

Les treballadores de Panrico de la planta de Santa Perpètua de Mogoda a Barcelona van decidir el 13 de juny en l'assemblea acabar amb la vaga indefinida iniciada feia aproximadament vuit mesos contra l'ERO presentat per l'empresa i que afectava 215 treballadores. Amb 99 vots a favor, 45 en contra i 3 vots nuls, la plantilla va decidir tornar a la feina el 16 de juny, en una assemblea tensa, on la plantilla també va decidir no acceptar ni la mediació de la Generalitat ni els acords que la direcció de Panrico havia posat sobre la taula, en coherència amb l'objectiu de no permetre ni un sol acomiadament. L'anterior assemblea realitzada a finals de maig havia acordat mantenir la vaga indefinida per 110 vots a favor, 66 en desacord i 3 vots en blanc i el 6 de juny s'havia fet a Sabadell una altra manifestació de suport a la vaga amb l'assistència de 500 persones.
La vaga indefinida va començar el passat 13 d'octubre només a la fàbrica de Santa Perpètua inicialment per reclamar els salaris que Panrico no havia pagat. Les setmanes següents l'empresa va decidir que dels 745 acomiadaments previstos a tot el grup una part important es produirien precisament en aquesta planta vallesana, en una clara mesura de "persecució sindical", tal com va denunciar la plantilla en el seu moment. Des d'aleshores, les treballadores de Panrico han protagonitzat una vaga històrica i exemplar de 237 dies, la més llarga de les últimes dècades.
Cal remarcar també la negativa sentència de l'Audiència Nacional sobre l'ERO de Panrico, que discrimina CGT i no anul·lava l'ERO a 589 treballadors de Santa Perpètua de Mogoda. CGT està estudiant els termes de la sentència des del Gabinet Jurídic per ser recorreguda al Tribunal Suprem per 2 motius: per la pròpia impugnació de l'ERO i per la discriminació que es fa de la CGT per no admetre ni tan sols els arguments del recurs de CGT, adduint a la representativitat del conjunt de factories de Panrico. La sentència de l'Audiència Naciona accepta l'ERO 2013/2014 a Santa Perpètua de Mogoda, ja que la sentència paralitza els 156 acomiadaments previstos per al 2015 i 2016, però no anul·la els 312 de l'any passat i els 277 previstos per l'any en curs de la planta de Santa Perpetua.

CGT va convocar vaga a Agroxarxa el 13, 14 i 15 de maig davant ERTO a 176 persones

Agroxarxa és una empresa de serveis de la Unió de Pagesos repartida en 26 centres de treball que dóna servei a més de 8000 explotacions agràries que suposen prop del 50% explotacions agràries de Catalunya. Tot i tenir beneficis ha aplicat d'una manera continuada mesures de reducció salarial i laboral que han provocat una disminució d'un 18% del poder adquisitiu real dels treballadors i es centren en el següent:
1. Modificació Substancial de les condicions laborals basada en una reducció salarial lineal d'un 4,5% del salari.
2. Inaplicació dels increments salarials regulats i acordats al conveni col·lectiu d' Agroxarxa, s.l.u 2008-2010.
3. Acomiadaments per causes objectives basades en previsions de pèrdues econòmiques de 6 treballadores al 2012 i 6 treballadores al 2013.
4. En el conveni col·lectiu 2013-2014 es va aplicar una nova reducció permanent i lineal dels salaris del 4,8%, suprimint l'antiguitat i la prestació salarial per Llar d'Infants, amb congelació salarial 2013-2014, reduint el pagament a les baixes per malaltia sota el conveni d'oficines i despatxos (conveni sectorial de referència), i les dietes, eliminant el pagament d'hores extraordinàries.
Cap d'aquestes mesures realitzades ha sigut suficient per fer que l'empresa fos viable, ja que el problema de fons d'aquesta, és una estructura directiva insostenible i superdimensionada no un problema de pèrdues econòmiques i de reducció de comandes de serveis dels clients. Tanmateix el sindicat Unió de Pagesos aposta per mantenir aquesta estructura i reduir les condicions laborals dels treballadors aplicant mesures pròpies de la reforma laboral i proposant fer un ERTO per causes econòmiques i productives que es basa en una reducció d'un 30% a un 50% de la jornada laboral de 50 tècnics i administratius de producció i del 12,5% per la resta de treballadores i tots els caps i directius. Des de la CGT estem convençuts que el fet de reduir la jornada laboral dels treballador/es comportarà una reducció de ingressos per serveis, i per tant, una reducció econòmica i productiva al 2014 significa una reducció de treballadors/res al 2015.
La vaga va tenir un seguiment important a la demarcació de Lleida, superior al 60%, i es van fer un seguit de concentracions i assemblees. Malauradament, tot i la vaga i la campanya feta per la secció sindical de CGT, en l'assemblea de treballadors d'Agroxarxa realitzada el 30 de maig a Manresa a la seu de CCOO i UGT, la plantilla va acceptar l'ERTO per una majoria de 2/3 contra l'1/3 que va donar suport a la postura de la CGT. El 6 de juny UGT i CCOO procedien a la signatura de l'ERTO.

Parlem

Òscar Martín, objector a la Banca, guanya en

"No vull tenir compte bancari ni

Txema Bofill

Òscar Martin va perdre la feina. Es dedicava a instal·lar plaques solars. Li corresponien 8 mesos per cobrar la prestació d'atur, però per a cobrar els diners, l'obligaven a tenir un número de compte bancari i ell no el té, ni està disposat a tenir-lo. Llavors va començar la seva lluita i s'en va sortir amb la seva. L'Òscar fa anys que no vol tenir relacions amb els bancs, per això la nòmina la cobrava en efectiu. Igualment tots els altres pagaments. Es desplaçava on fos per no tenir l'obligació de tenir una llibreta en un banc o caixa. És important que es donin a conèixer aquestes lluites individuals que estan creant jurisprudència, i que ens mostren que es pot viure sense Bancs.

- Per què no tens un compte en un Banc o Caixa?

Tot ve de molts anys enrere, de quan vaig començar la meva vida laboral amb 16 anys. Jo tenia dos comptes oberts en dues entitats bancàries diferents: una me l'havia obert la meva mare temps abans, i l'altre me l'havia obert jo mateix per cobrar el sou d'una empresa. En els anys següents vaig tenir problemes amb les dues entitats que em varen portar a cancel·lar els dos comptes i a tallar definitivament la meva relació amb qualsevol entitat financera. No va ser pas per una qüestió de posicionament polític, sinó per desconfiança. El que em va passar em va deixar molt clar que no em podia fiar de cap entitat financera

. Quines són les raons?

El perquè, més enllà del meu cas concret, jo crec que s'explica en el propi funcionament d'aquestes entitats financeres: Cobrament de comissions, interessos, ambigüitat i informació a mitges, si tu no preguntes ells no t'informen i després et trobes amb els problemes consumats (per exemple embargaments i/o descoberts per cobrament de conceptes no autoritzats que t'acaben generant un recàrrec…), i així una llarga llista de "petits" problemes quotidians molt emprenyadors -que per a mi els retraten com a veritables lladres i estafadors-, i que, si no vas amb molt de compte, et fan la vida impossible. D'això ara ja fa gairebé vint anys.

- I ara et negaven poder cobrar l'atur en efectiu?

Doncs si. Fa quatre anys treballava en una empresa, en el terreny de l'energia solar, que va fer un ERO de tancament i em vaig trobar juntament amb tretze persones més al carrer. Va ser un procés que va durar sis mesos en els que no vàrem cobrar, així que quan es va fer efectiu l'acomiadament vaig anar a tramitar-me la prestació d'atur. En el moment de fer efectiva la meva sol·licitud em van exigir un número de compte bancari per a ingressar-me els diners. Els vaig dir que era impossible per que no tinc cap mena de compte bancari, i el SEPE (Servicio Público de Empleo Estatal, l'antic INEM), es va negar a tramitar-me la sol·licitud. Jo ja m'havia trobat en la mateixa situació abans -doncs era la quarta vegada a la meva vida laboral que em veia en la necessitat de tramitar-me l'atur-, i en cap de les anteriors ocasions havia disposat mai de compte bancari. El "normal" era que la persona funcionària em digués el clàssic "això no pot ser", quan jo li deia que no tenia compte bancari i que volia cobrar en efectiu (o "per finestreta" com ho anomenen ells). Aleshores, quan aquesta persona funcionària de torn arribava a un punt mort jo demanava per la directora de l'oficina amb la que ho acabàvem arreglant i, finalment, jo anava a cobrar els meus diners, un cop al mes, en una oficina bancària (del que ells en diuen "entitat financera col·laboradora"), propera al meu domicili.

Aquest cop, però, es varen posar més tossuts del compte i em vaig trobar amb un hermetisme per part seva impropi d'una administració pública i del seu funcionariat, encara que lamentablement és molt habitual. Recordo que la directora de l'oficina em va dir que la llei havia canviat i que ara ja no es podia tramitar el cobrament en efectiu, però no m'especificava quina era aquesta llei que havia canviat, ni quin article.

- Com t'ho vas fer per aconseguir que et paguessin l'atur?

Bé, primer vaig haver d'indagar pel meu compte quina era la llei que havia canviat. Concretament el que ha canviat és el redactat del Reial Decret 200/2006 de 17 de febrer, que ara diu (el subratllat és meu per a entendre millor la jugada):

"Diez. Se modifica el apartado 2 del artículo 26, que queda redactado en los términos siguientes:

2. El pago de la prestación y subsidio por desempleo se realizará mediante el abono en la cuenta de la entidad financiera colaboradora indicada por el solicitante o perceptor, de la que sea titular, salvo en los casos, debidamente justificados, en los que la entidad gestora permita el pago en efectivo por la entidad financiera.

La realización del pago no conllevará gasto ni para la entidad gestora ni para el perceptor."

Un cop vaig tenir clar a què m'enfrontava vaig definir la meva lluita.

Per a mi el no tenir compte bancari ni tractes de cap mena amb entitats financeres és una qüestió de consciència. Considero que les entitats financeres són, sense cap mena de dubte, les causants i impulsores de gran part de la misèria en la que viu l'especie humana: Guerres, especulació, màfia, estafa a gran escala, corrupció, masclisme... i em nego rotundament a tenir que relacionar-m'hi. Així doncs, vaig manifestar a l'administració per escrit la meva postura anticapitalista per tal de que la meva sol·licitud fos tractada com un cas degudament justificat, tal i com preveu la llei, i poder cobrar així els diners en efectiu.

Actualment a l'estat espanyol no hi ha cap entitat financera de tipus públic, totes són de caràcter privat, així que arribats a aquest punt, el meu front de lluita es basava en un principi elemental per a mi: No vull tenir compte bancari, legalment no tinc per que tenir-ne, i ningú (ni tan sols l'estat) em pot obligar a tenir-lo; o formulat d'una altra manera, la llei preveu el meu dret a cobrar la prestació d'atur, la llei no m'obliga a cobrar aquesta prestació per un banc ja que deixa molt clar que contempla la excepció -òbviament-, però si llegim i interpretem detingudament el primer subratllat de l'article trobem que, al no especificar explícitament quins són aquests casos excepcionals, el seu significat és molt ambigu i, de fet, al no resoldre de forma clara aquesta qüestió elemental el que fa a la pràctica és deixar-la a l'arbitri de l'administració.

- Com va anar la teva sol·licitud al SEPE?

Lògicament, la via burocràtica-administrativa va ser estèril ja que la Direcció Provincial del SEPE es va negar a acceptar els meus arguments d'una manera molt prepotent i poc elegant, denegant-me sistemàticament la meva pretensió de cobrar en efectiu. Vaig presentar un bon grapat d'escrits (i inclús vaig demanar d'entrevistar-me amb la Directora perquè la Direcció Provincial no té departament d'atenció al públic! i m'ho van denegar!), i un darrera de l'altre tots els escrits eren desestimats amb frases tals com, literalment:

"En la actualidad, las únicas circunstancias debidamente justificadas que permiten el acceso a la fórmula extraordinaria de abono por ventanilla, son las derivadas de sentencias firmes o de informes médicos. Las circunstancias personales alegadas no se consideran justificativas de la excepción al pago por cuenta corriente"

Bé, em va quedar claríssim era que la cosa aniria per llarg perquè s'acabaria resolent per la via judicial. Em va venir al cap aquella frase: "el sistema juga al desgast". Vaig presentar al jutjat social una demanda contra la resolució del SEPE, demanant advocat d'ofici. La veritat és que ho vaig fer amb confiança perquè amb la demanda hi vaig poder aportar una sentència favorable d'un cas idèntic d'un amic meu que també va haver d'arribar al jutjat; jo coneixia molt bé el cas per que vaig anar al seu judici a declarar en qualitat de testimoni pericial com a exemple viu de que no cal tenir compte bancari per a cobrar l'atur en metàl·lic.

Però cagada pastoret! Malauradament, el jutge que em va tocar en el meu judici va resultar ser un feixista ranci que ens va tombar la demanda sense contemplacions perdent així una bona oportunitat de crear jurisprudència. -Quan hi ha dues sentencies iguals es crea una unificació de criteri jurídic que permet que els casos que vinguin darrera ho tinguin "més fàcil" perquè es poden acollir a aquestes sentencies (a la jurisprudència)-. En aquest cas el jutge va considerar -i no és l'únic-, que la norma no m'havia de deixar escollir lliurement la forma en que volia cobrar, i que com que els motius que jo pretenia fer valdre es basaven en situacions subjectives, "su mera voluntad" diu, i com que els bancs formen part de la "vida cotidiana de cualquier ciudadano" a passar per l'aro! M'havia de sotmetre a l'Estat com tothom.

Evidentment no vaig afluixar i, juntament amb la meva advocada d'ofici, vàrem presentar un recurs de suplicació al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. En aquesta ocasió, després de molts mesos i seguint la línia de que els tribunals de segona instància són molt més escrupolosos que els de primera instància que acostumen a fer sentencies amb una fonamentació menys acurada, més superficial..., el TSJC ens va acabar donant la raó. La seva argumentació però és digna de ser analitzada: En una sentència de 9 folis, en dedica sis a desarmar el que jo havia plantejat com una qüestió de consciència, arribant a la conclusió -similar a la del jutjat social-, de que jo (o qualsevol altre en la mateixa situació), m'havia de sotmetre a allò que decidia l'Administració de l'Estat. Finalment, ens acabava donant la raó al considerar que, al no tenir cap compte bancari, el fet d'haver d'obrir-ne un expressament per a cobrar l'atur -com a resultat de l'exigència del SEPE-, ja de per si em suposaria una despesa perquè "se trata de un contrato que conlleva (...) una contraprestación, generalmente una comisión", és en aquest punt

n amb...

n el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

tractes amb entitats financeres”

que l’exigència de l’Administració entra en contradicció amb el redactat previst a la llei (el segon subratllat): “La realización del pago no conllevará gasto ni para la entidad gestora ni para el perceptor.”

- Un consell per a qui vulgui cobrar l’atur en metàl·lic

Si voleu cobrar l’atur en metàl·lic us heu de tancar els comptes bancaris que tingueu abans de tramitar la sol·licitud. Confio en que aquesta batalla pugui ser profitosa per a qui sigui que es trobi en una situació similar.

- La lluita és l’únic camí, no defallir i seguir endavant, quines coses has après en aquest procés?

Per descomptat que si. Però aquesta afirmació s’ha d’entendre en el seu context corresponent. Per una banda, com a filosofia de vida, tot el que fem costa un esforç, un temps, una energia, una dedicació... aquesta és la lluita diària de i per la vida. I si, a més, et permets de ser honest amb tu mateix i anar definint els teus principis pots aconseguir treure-li a la lluita el màxim de suc, perquè -com a mínim per a mi-, no hi ha res més satisfactori i gratificant que el currar-te les teves coses. Per una altra banda, cal tenir en compte l’aspecte social: actualment vivim en una societat d’aparença inofensiva però corrupta fins a la medul·la en la que la paraula i la veritat no tenen cap mena de validesa i la competitivitat salvatge està a l’ordre del dia en les esferes de poder. Així que cal anar molt en compte per a no deixar-se influir per aquestes dinàmiques negadores de la vida, dons correm el risc de caure en l’autoboicot inconscient.

- Què vols dir?

M’explico. Generalment tenim una tendència a magnificar les coses. Està clar que les estructures d’estat són colossals i s’escapen al nostre control, lògic, per això són estructures d’estat. Però si caiem en l’actitud victimista de que tot està fatal i que no hi ha res a fer, al final estem generant la mateixa energia insana que el sistema. I tot i que totes vivim dins del sistema, la nostra parcel·la de responsabilitat és una altra; les ganes de viure, de disfrutar, d’experimentar i descobrir-nos a nosaltres i al mon i compartir... aquest és el meu front de lluita. Jo no he vingut a aquest mon a patir, si no a passar-ho bé, i en la mesura de les meves possibilitats ho intento cada dia.

En aquesta societat no se’ns ensenya a ser bones persones ni a estimar-nos i estimar, aquesta tasca queda a mercè de l’entorn en el que ens desenvolupem (familiar, d’amistats, escolar, laboral... i, en funció de les inquietuds personal de cadascú, també cal incloure l’entorn col·lectiu). Se’ns bombardeja amb pseudovalors individualistes que no són més que l’etern “divideix i venceràs”. Així que cal tenir les coses clares. Quan t’enfrontes a l’hora de la veritat, el que marca la diferencia és el tenir les coses clares. Si jo no em cregués que els bancs són mals bitxos, si no ho sapigués del cert i només practiqués una moda, jo hagués afluixat a la primera de canvi, però com que és una cosa que m’he plantejat molt seriosament a nivell personal -és a dir entre, jo i jo-, quan m’han vingut amb pals a la roda he posat tota la llenya al foc.

En aquesta ocasió, he constatat que l’ús de la burocràcia obeeix a una intenció molt clara dels partidaris del sistema. Un assumpte, per a mi de baixa intensitat, que sempre havia pogut resoldre en una conversa amb una persona directora d’oficina ara m’ha costat dos anys de papereig, recursos i mals de cap. És evident que al sistema li ha interessat desproveir de poder resolutiu als directius, el que es tradueix en conflictes entre la ciutadania i l’administració. Maleïda la gràcia que m’ha fet a mi haver d’alimentar la màquina burocràtica i el sistema judicial! Però m’ha servit per comprendre que és un reflex de com funciona l’estat i la seva administració.

Jo crec que el sistema, per la seva estructura i el seu funcionament, és feixista i jo ho he comprovat en el malversament de recursos que ha fet falta posar en joc per a resoldre l’assumpte. La obsessió per castrar la lliure capacitat de decisió de les persones per part de l’Estat no s’escapa tampoc a la pretesa independència del poder judicial. Em vaig trobar amb jutjats saturats per milers de pleits i amb la falta de solidaritat i d’empatia de les persones amb les quals en aquell moment, m’uneix el ser de classe treballadora. Les maneres quan vas a fer les gestions, com si anessis allà a fer-los perdre el temps o a demanar-los la lluna.... Si no m’hagués près la cosa amb bon humor podria haver acabat molt cremat.

- Què opines de la gent que es veu sola i li fa por emprendre una lluita en solitari?

Insisteixo amb lo dels principis. Per descomptat que no s’ha de confondre individualisme amb aïllament. Quan tens les coses clares tires endavant passi el que passi. No obstant no hem de caure en el parany de l’aïllament. Jo, al llarg de tot aquest procés m’he vist en la necessitat de demanar ajuda en diverses ocasions: Des del suport moral i anímic de família i amistats, fins al suport d’una advocada d’ofici. I el fet d’estar responent aquesta entrevista també és una forma d’ajuda perquè la lluita, per molt que de vegades ens toqui fer-la a nivell individual, no ha de caure en el silenci i publicacions com aquesta tenen la responsabilitat de trencar aquest silenci donant veu al poble i a les seves lluites individuals i col·lectives.

Per mi seria molt fàcil recórrer al tòpic de que “si tothom fes com jo les coses podrien anar d’una altra manera” i dir-li a la gent que es tanqui els comptes bancaris per no alimentar aquesta bèstia. Però ja fa molt temps que em vaig adonar que jo no sóc millor que ningú i que, amb les meves virtuts i els meus defectes, m’agrada fer les coses a la meva manera; i com que no m’agrada que em manin tampoc aspiro a dir-li a ningú com ha de viure la seva pròpia vida. I entenc que cada persona és un mon i això s’ha de respectar, per que al final, de tot es pot aprendre alguna cosa vàlida,

Tot passa per un mateix, així que en certa manera no ens queda més remei que emprendre la lluita a nivell individual. I amb el temps et vas trobant gent amb la que t’ajuntes per afinitat i compartint les experiències pots abarcar objectius de més magnitud. Però torno a repetir que en el dia a dia la responsabilitat de cuidar-se i estar preparat per al que pugui passar és nostra. Tenir hàbits saludables, cuidar les relacions, intentar ser coherent... tot influeix a l’hora d’estar preparada per enfrontar-se a la lluita i aquesta part depèn de tu, de ningú més.

- Afegeix el que tu vulguis

D’entrada agrair-vos el vostre interès i el haver-me oferit la possibilitat d’explicar la meva batalleta. El que a mi m’agradaria afegir té a veure amb aquesta actitud que tenen allò que anomenem el sistema i els seus partidaris. Si observem com funciona el sistema veurem clarament que la seva estructura és sectària i jeràrquica, és feixista. L’espontaneïtat i la naturalitat no hi tenen cabuda. I si no pares atenció pots trobar-te amb l’aigua al coll amb molta facilitat. Però per una altra banda, jo sóc partidari d’aquella expressió “coneix a l’enemic per a poder-lo combatre”, i això em fa veure que el sistema està conformat per persones de carn i ossos, amb sentiments i emocions com totes nosaltres. Jo sé que al llarg de tot aquest procés tots els entrebancs amb els que m’he trobat per acabar arribant al mateix lloc on ja estava al principi no són una casualitat. Em podria quedar amb la postura de cabreig i pensar que tot ha estat una broma de molt mal gust completament gratuïta, però a nivell personal ningú em pot treure la satisfacció d’haver-me enfrontat fins al final, amb totes les conseqüències, i haver-me sortit amb la meva, que en definitiva és el que m’interessava. Això si, és un desgast. Però al final no em treuen el somriure ni l’alegria de viure.

>> LES FRASES...

“Les entitats financeres són les causants i impulsores de gran part de la misèria en la que viu l’especie humana: guerres, especulació, màfia, estafa a gran escala, corrupció, masclisme...”

“No tenir tractes de cap mena amb la banca és una qüestió de consciència”

“Quan t’enfrontes a l’hora de la veritat, el que marca la diferencia és el tenir les coses clares”

“Ningú em pot treure la satisfacció d’haver-me enfrontat fins al final, amb totes les conseqüències, i haver-me sortit amb la meva”

SENSE FRONTERES

L'EZLN suposa una descolonització de la manera de viure que va més enllà de la terrible imposició generalitzada de la forma mercaderia, cap a la construcció col·lectiva i igualitària d'un món d'usos i no de consums

EZLN: La rebel·lia de les passions alegres

Àngel Luis Lara

L'EZLN ha fet 30 anys i n'han passat vint des que una inesperada tropa d'indígenes va sorgir de la nit per prendre cinc capçaleres municipals de l'Estat mexicà de Chiapas i va declarar la guerra a l'oblit i l'abandonament. L'1 de gener de 1994, aquest aixecament va suposar el que, a Mèxic, s'anomena 'parteaguas', el naixement d'un abans i un després en el temps. El moviment zapatista en va tenir prou amb pocs mesos per demostrar al món que allò no era cap farsa ni cap repetició de la història. Aleshores, va començar a proposar una transformació pràctica de la racionalitat política que ha afectat tant les maneres de dir com de fer, ha col·locat els mitjans per sobre dels objectius, ha produït una innovació en els llenguatges i les formes de l'acció política i ha convertit les zapatistes en una referència clau per als desigs col·lectius d'emancipació arreu del món.

Enguany, els néts i les nétes d'Emiliano Zapata celebren el trentè aniversari de la fundació de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN, en les sigles en castellà) amb l'alegria no només de ser vius, sinó també d'haver conquerit el dret a una vida ben diferent. Perquè, lluny de totes les modes i les passarel·les mediàtiques, d'ideologies i coordenades suades, el neozapatisme és, sobretot, una forma de vida. Potser no és la del talp o la serp, però sí la de la formiga. Potser les maies del sud-est mexicà són les més petites entre les més petites, però la seva dignitat, els seus èxits i la seva persistència pacient fan que la seva força tingui la grandària d'un gegant.

El clima i la climatologia

El 22 de desembre de 2012, més de 40.000 bases de suport zapatistes van prendre pacíficament els carrers de diversos municipis de Chiapas. Desarmades i cobertes amb passamuntanyes, van deixar un silenci captivador i un missatge senzill: "Que ho han sentit? És el so del seu món que s'esfondra". La seva aparició imprevista les connectava, gairebé vint anys després, amb el caràcter inesperat de l'aixeca-ment armat. "Des de fa anys i sense saber per què, m'han interessat els mapes del desert, les descripcions dels vents i dels wadi: cursos secs d'aigua que, de sobte, s'omplen de pluja", diu la feminista Carol Gilligan. Ik Otik (Som vent), xiuxiueja el ressò de les zapatistes tzotzils des de l'Alt de Chiapas. El neozapatisme és, sobretot, vent i pluja. Va néixer als ulls del món al començament de la postguerra freda, va tenir la capacitat d'agitar i d'omplir el curs sec de l'aigua d'un desig emancipador que feia massa temps que es trobava atrapat al desert d'una esquerra inoperant i arronsada.

Potser per la seva condició de pluja i vent, el neozapatisme es pot entendre amb la diferència entre clima i climatologia. El clima, per definició, és atzarós. És cert que, com passa amb els pobles nòmades, sempre es mou pels mateixos llocs, que a l'estiu fa calor i a l'hivern, fred. Tanmateix, ningú no pot programar una tempesta o una sequera. La negació del caràcter atzarós del clima és, precisament, l'obsessió de tota climatologia: ciència de la norma i el pronòstic per eliminar la possibilitat de l'inesperat. "El poder sempre es reserva l'atzar i atribueix la norma", proposava el sociòleg Jesús Ibáñez. Com qualsevol clima, el zapatisme funciona com un desafiament a la norma i com a fallida del poder. "Per nosaltres, els neozapatistes, la nostra feina és sempre desconcertar, fer el contrari del que el poder espera de nosaltres", deia el sotscomandant Marcos l'any 2001. Potser la reapropiació de l'atzar és, precisament, la primera coordenada al mapa de les profundes innovacions polítiques aportades pel neozapatisme durant els últims trenta anys. Enfocar la pregunta, no la resposta. Desbordar amb la creativitat, en comptes d'apostar per ser reactiu. No acceptar només el guió que escriuen els poderosos, sinó portar la partida a un altre tauler per deixar-los fora de joc.

El març de 2001, la Comandància General de l'EZLN va prendre la capi-tal de Mèxic sense disparar cap tret. La seva arma més poderosa eren els centenars de milers de persones amb què arribava. Aquest viatge des del sud-est de Mèxic es va anomenar la marxa del color de la terra. Quan tothom esperava que Marcos anés al Congrés de la Unió per portar la paraula dels pobles indis de Mèxic a la classe política, les zapatistes hi van enviar la comandanta Esther, la més petita de tots ells i elles. El seu missatge va ser senzill: "Mai més un Mèxic sense nosaltres". I, al fons de la frase, l'arrel d'una política ben diferent: en lloc de negar l'enemic, despullar-lo amb preguntes fins a fer palès el teixit de les seves contradiccions. La paradoxa d'un exèrcit rebel que s'ha- via aixecat en armes, set anys abans, embolcallat amb la bandera nacional i la Constitució mexicana per enfrontar-se, precisament, al poder instituït.

La complexitat d'un oxímoron

La potència de les paradoxes ha estat l'ingredient bàsic de la complexitat amb què les zapatistes han vestit l'acció emancipadora que duen a terme des de fa trenta anys. En realitat, el neozapatisme és un oxímoron enorme: "Figura retòrica, variant de l'antítesi, que consisteix a posar de costat mots o unitats sintàctiques de sentit oposat", d'acord amb la definició del diccionari. Un silenci eixordador és un oxímoron. Un exèrcit antimilitarista n'és un altre. L'EZLN és, probablement, l'únic exèrcit del món que té autoritats civils. "És bo que aquest exèrcit es proposi com a fita més alta el fet de desaparèixer", deien, poc temps després d'aparèixer públicament l'any 1994.

Els homes i les dones zapatistes es van armar per defensar-se de l'assassinat sistemàtic perpetrat durant segles per terratinents i guàrdies paramilitars. Lluny del tamís ideològic i a prop dels problemes concrets que afrontaven els pobles indígenes i la pagesia. En una entrevista sobre el llibre Los girasoles ciegos, Alberto Méndez explicava una cosa molt semblant sobre la defensa de la ciutat de Madrid dels atacs de les tropes franquistes: "No la va defensar cap exèrcit regular; la van defensar senyors que anaven a treballar i, en sortir de la feina, agafaven el fusell, se n'anaven al front i, després, tornaven a casa i havien de ficar-se al llit per-què havien d'entrar d'hora a la feina". Persones comunes armades davant el problema que compartien. Els contes són els relats de quatre derrotes que expressen la derrota de la democràcia i la llibertat a l'Estat espanyol.

Tanmateix, el que ha passat amb les zapatistes és que no han perdut. Es van alçar convençudes que moririen pel camí i que el soroll de la seva mort serviria, almenys, per fer saber al món que els pobles indígenes de Mèxic existien. Però no van morir. "Perquè ens veiessin, ens vam tapar la cara; perquè ens anomenessin, ens vam negar el nom; apostem pel present per tenir futur i, per viure, morim", van dir aleshores. Com tants altres cops, es van equivocar.

Visca la vida, mori la mort

Al seu magnífic tractat sobre la guerrilla, Lawrence d'Aràbia parla del secret del "camp magnètic" i de l'"ànima metafísica": quan has construït un ampli territori d'empatia entre la societat, la teva força adquireix la potència de la legitimitat i et fas invencible. "És just com el vent, l'aire que es res-pira i el gas verinós que fem respirar a l'enemic alhora", apunta Wu Ming 4 al seu estudi sobre el text de Lawrence. Aleshores, aquest enemic esdevé una qüestió perifèrica i tota l'energia del projecte rebel es desplaça de la clàssica rellevància de l'enemistat en política a la centralitat absoluta de la construcció d'una amistat activa.

Les zapatistes diuen que, en un moment determinat, van deixar de mirar cap amunt, cap al poder, per abocar-se irremeiablement a teixir un bé comú a sota. "No volem prendre el poder, volem organitzar la societat", deien. El miracle de la resistència durant dues dècades ha estat, entre altres coses, gràcies al respecte que s'han sabut guanyar als seus territoris. Una resistència que no consisteix tant a enfron-

tar-se com a proposar una altra forma de vida concretament i materialment. Tot i la resistència cons-tant a la guerra imposada que pateixen, per a les zapatistes, sembla que el conflicte té menys relació amb la dialèctica hegeliana que clàssicament ha caracteritzat el relat de l'esquerra que amb les narratives de l'èxode i la diàspora que dimanaven dels somnis i les rebel·lions de les esclaves i els esclaus. Irrellevància d'enfrontar l'enemic i importància superlativa de bastir, aquí i ara, un altre món possible.
Trenta anys després del seu naixement, aquest altre món possible implica centenars de milers de persones al sud-est de Mèxic. Homes, dones, mainada, ancians i ancianes. Centenars de milers de persones que viuen col·lectivament d'una manera ben diferent. Una descolonització de la manera de viure que va més enllà de la terrible imposició generalitzada de la forma mercaderia, cap a la construcció col·lectiva i igualitària d'un món d'usos i no de consums. Un viatge del poder a la potència, més enllà de la dominació del privat i el públic, per teixir democràticament un bé comú on totes les persones són cridades a ser i fer govern. Una materialitat de l'existència, al capdavall, que, al territori zapatista, es tradueix en institucions, relacions socials, sistemes productius, economies, sexualitats i canvis culturals profunds, plens de punts suspensius. Un altre món dins aquest món, al qual les zapatistes han donat el nom d'autogovern i autonomia.
I el que potser resultarà més significatiu és que aquest altre món dins aquest món implica el part d'una nova geometria de les emocions, en què la imposició neoliberal de l'egoisme i de la tristesa és derrotada de manera irreversible per la rebel·lia de les passions alegres. Un base de suport zapatista, Abel, diu: "La meva família està implicada en la lluita per-què ens fa bé; un sap per què es lleva cada matí. Ens fa estar contents i ens dóna molta alegria, ens fa sentir dignes". Com ell apunta, ha nascut dues vegades: "Una, de la meva mare, l'altra, de la nit de l'aixecament, l'1 de gener". Perquè viure no és només respirar i, com diu Eduardo Galeano, som el que fem per canviar el que som.

** Article publicat al núm. 352 del setmanari Directa.*

Saps què és el TTIP?

http://noalttip.blogspot.com.es/

El Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP en les seves sigles en anglès) és el nou model de tractat de lliure comerç que s'està negociant entre la Unió Europea i Estats Units des de juny de 2013, amb la intenció de crear la zona de lliure comerç major del món.

Per què ara?

EEUU i la Unió Europea estan perdent poder econòmic i polític, i altres països, especialment la Xina, els estan desplaçant com majors economies, exportadors i proveïdors d'inversió estrangera directa. El TTIP pretén per tant consolidar els interessos geopolítics i recuperar el poder i el protagonisme d'ambdues potències, declarant una guerra comercial a països tercers.

Qui i com s'està negociant?

De manera formal, per part de la Unió Europea és la Comissió Europea qui té el mandat de les negociacions; i de l'altra, el propi Govern d'EEUU. No obstant això, des del seu origen, són els grans lobbies empresarials d'un costat i un altre qui pressionen i participen de manera activa en elles: indústria automobilística, farmacèutica i agroalimentària, empreses de serveis, bancs, fons d'inversió… Les negociacions a més, estan produint-se d'esquena a la població, amb un alt caràcter secret sobre el seu contingut, i sense participació i tot just consulta a la societat civil, i fins i tot amb molta desinformació cap als Governs dels països de la pròpia UE.

Què regularà?

Atès que els aranzels entre la UE i EEUU són ja molt baixos, aquest nou model de tractat se centra en la liberalització de tots els sectors i a aconseguir una harmonització legislativa, és a dir, unificar lleis a banda i banda de l'Atlàntic, amb la finalitat de reduir costos i "retards innecessaris" per a les corporacions.
Un capítol especialment polèmic és el de la protecció de les inversions, pel qual qualsevol inversor privat internacional pot desafiar, davant tribunals internacionals poc transparents, qualsevol legislació (ambiental, laboral o social) que interfereixi amb els seus beneficis. Per exemple, una moratòria al fracking (tècnica molt contaminant d'extracció de petroli o gas) o una regulació sanitària de substàncies tòxiques poden ser objectes de demandes als Governs.

Què suposarà?

Aprofundirà en les retallades en els drets laborals, justificats per la reducció de costos i basats en la política antisindical d'EEUU (que no ha ratificat convenis de la OIT) i en les reformes laborals imposades per la Troica (link a www.troikaparty.eu/es] (Comissió Europea, FMI, BCE).
La liberalització de cada vegada més sectors econòmics aprofundirà en les privatitzacions de serveis públics, les conseqüències dels quals ja són conegudes. L'harmonització legislativa a la baixa, aplicant la legislació més beneficiosa per a les grans corporacions afectarà a:
* Polítiques mediambientals i del dret a la salut: es flexibilitzarà l'ús del fracking, s'augmentarà la producció i venda de transgènics, l'ús de toxines i substàncies perilloses, entre altres, que compten amb legislació més favorable a EEUU.
* La agroindústria es veurà afavorida en detriment de les petites explotacions més sostenibles, i per tant es ressentirà la sobirania alimentària i la qualitat en l'alimentació.
* Sobre propietat intel·lectual i ús i accés a internet: s'aplicarà la legislació nord-americana que facilita la vigilància cibernètica i l'accés a dades personals, i penalitza el compartir arxius en la xarxa; i a més blindarà les patents, reduint per exemple la possibilitat d'accés a medicaments genèrics.
I a tot això s'afegiria, a través dels mecanismes de protecció de les inversions, que els Governs es trobarien lligats de mans per a l'engegada de les polítiques públiques socials i mediambientals destinades a protegir a la ciutadania, en benefici del gran capital.

Una coalició paneuropea rebutja el tractat comercial TTIP entre UE i EEUU

Gabinet de Premsa Confederal de la CGT

El tractat comercial UE_EEUU és la major transferència de poder al capital que s'ha vist en generacions, així com un atac als drets i a la democràcia.
Amb motiu de la cinquena ronda de negociacions entre el 19 i el 23 de maig a Arlington (Virginia, EUA), una àmplia coalició de moviments socials de tota Europa ha rebutjat en un comunicat conjunt l'agenda corporativa de l'Aliança Transatlàntica de Comerç i Inversions (TTIP) entre la Unió Europea i els Estats Units. El manifest (1) està signat per grups ecologistes, associacions de consumidores, organitzacions de defensa de la democràcia i els drets humans i sindicats, i protegit per la Campanya "No al Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions" de l'Estat espanyol (2).
El TTIP afectaria a la seguretat alimentària, els drets de privadesa i protecció de dades, les normes socials i laborals i lleis de protecció ambiental. La coalició europea opina que el tractat està sent negociat únicament en nom dels interessos de les grans corporacions, mercats financers i indústries, a costa de la ciutadania.
En la declaració conjunta exigeixen la suspensió de les negociacions i carreguen contra el mecanisme de solució de controvèrsies entre inversor i Estat (ISDS), que permet a les corporacions transnacionals demandar als governs per aquelles polítiques públiques que poguessin significar un detriment en els seus beneficis econòmics esperats.
Perdrem lleis que protegeixen la salut i la seguretat en els aliments o els productes químics, per exemple, perquè l'objectiu principal del TTIP és baixar les normes, reglaments i procediments per a adaptar-les en benefici de les grans multinacionals.
Denuncien que "la creació d'un mercat comú transatlàntic és el nucli de l'agenda de liberalització de la UE, i el TTIP amenaça amb aprofundir les polítiques autoritàries i neoliberals aprovades en els últims anys.
La UE està revelant-se a si mateixa com una màquina que fa competir a les treballadores i els treballadors entre si, al mateix temps que es desmantellen totes les prestacions socials.

(1) La declaració completa de la Campanya "No al Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions" es pot descarregar aquí: http://www.bilaterals.org/?people-environment-and-democracy
(2)] El blog de la Campanya "No al Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions": http://noalttip.blogspot.com.es

SOCIAL

L'autogestió i l'organització popular als barris són una esmena a la totalitat a la seva Barcelona d'aparador, ancorada en l'especulació, la turistització de masses i la precarització laboral i social

Escola Llibertària d'Estiu 2014 de la CGT a Ruesta del 26 al 29 de juny

SP Comitè Confederal CGT

Aquest any l'Escola Llibertària d'Estiu tindrà lloc del 26 al 29 de juny a Ruesta. L'eix dels tallers i debats girarà entorn del lema: "Senyals d'identitat i defensa dels drets socials" Prepara't per a passar uns dies de descans, aprenentatge i diversió amb companyes i companys de tot l'estat espanyol.
Davant la situació de crisi/estafa que ells mateixos han creat, la resposta del Capital passa pel robatori dels drets que tantes lluites han costat aconseguir, des de CGT creiem que en els nostres senyals d'identitat (acció directa, solidaritat, suport mutu, ètica...) hi ha suficients eines per a crear una estratègia pròpia de lluita per la defensa dels drets socials. Busquem camins i unifiquem lluites. Passem a l'acció.

Com ens organitzem?

- Dijous 26 juny.
Anirem arribant al llarg del dia, desfent els equipatges i instal·lantnos. Comencem l'Escola Llibertària d'Estiu 2014.
18.00 h. Taller. Immigració: la pèrdua de drets sanitaris, tanca de Melilla i CIES.
21.00 h. Sopar. 22.00 h. Projecció del documental "De tota la vida"

- Divendres 27 juny.
Seguim amb les tasques de l'Escola.
09.00 h. Esmorzar.
10.00 h. Taller. Senyals d'identitat i defensa dels drets socials
12.00 h. Presentació del Libre Pensamiento pel director de la revista Jacinto Ceacero.
14.00 h. Menjar i descans.
18.00 h. Tallers. Renda Bàsica. Dret a l'habitatge i als serveis bàsics
21.00 h. Sopar.
22.30 h. Activitats lúdico/culturals

- Dissabte 28 juny.
Més activitats iun altre dia.
09.00 h. Esmorzar
09.30 h. Trobada Estatal de Dones de CGT.
10.00 h. Tallers. Agroecologia:: alternativa a l'agricultura industrial –capitalista. L'educació com dret fonamental.
14.00 h. Menjar i descans.
18.00 h. Tallers. Autogestió i Economia Social. Treball de cures
21.00 h. Sopar
22.30 h. En concert amb Hazte Caso Primo

- Diumenge 29 juny.
Conclusions i comiat.
09.00 h. Esmorzar
10.00 h. Assemblea final: conclusions. Comiats.

Els tallers

Unes hores al matí i a la tarda, tots els dies, ens reunirem per a aprendre i compartir experiències en tallers sobre:
Immigració: la pèrdua de drets sanitaris, tanca de Melilla i CIES per Valentín Cárcamo (Grup de Treball sobre Immigració CGT)
Senyals d'identitat i defensa dels drets socials per Irene de la Cuerda (Secretaria d'Acció Social CGT)
Renda Bàsica per Simón Lindell (CGT Màlaga)
Dret a l'habitatge i als serveis bàsics, per Paco Ortega (CGT i Stop Desnaucios Granada) i Yolanda Picazo i Pablo Ruiz (PAH Vallekas).
Agroecologia: alternativa a l'agricultura industrial-capitalista per Jorge Moa (Gabinet d'Estudis CGT). Projecció de "Las semillas de la libertad"" i debat.
L'educació com dret fonamental per Emili Cortavitarte (Ensenyament CGT Catalunya)
Autogestió i Economia Social per José Luís Carretero (autor de Autogestión viva)
Treball de cures per Teresa Ramos (Gabinet Jurídic CGT). Projecció de "Cuidado, resbala" i debat.
Una forma de vida connectada amb el seu entorn, a càrrec de Félix Rivas. Xerrada introductòria i passeig guiat pels voltants de Ruesta.

Dades pràctiques

Com arribar:
Ruesta és un poble cedit el 1993 a la CGT per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Està situat al costat de l'embassament de Yesa. Per allí passa el camí de Sant Jaume (antiga ruta romànica). Amb cotxe, es pot arribar des de Jaca, Iruñea o SOS del Rei Católico. El transport públic és escàs: una línia Jaca-Iruñea et deixa a uns 12 Km. de Ruesta (podem organitzar la teva recollida). Consulta la Web: www.ruesta.com i posa't d'acord amb nosaltres per a qualsevol dubte o necessitat.

Coses a dur:
Recorda que Ruesta està en el Prepirineu i a la nit refresca. Porteu llanterna, les coses de lavabo… i tot el que necessitis per a passar uns dies en la Naturalesa.

Allotjament i preus:
Igual que en l'anterior Escola Llibertària l'allotjament serà en l'Alberg existint la possibilitat de dormir en la Casa de la Cultura en matalassets i sacs. Si pots porta't el teu. Fes-li un cop d'ull a l'entorn i les instal·lacions a http://www.ruesta.com.

Jornades completes.
Pensió completa (pernocta en la Casa de Cultura-esmorzar-dinar-sopar) els 4 dies 50€.
Pensió completa (pernocta en l'Albergesmorzar-dinar-sopar) els 4 dies 75.€

Jornades soltes.
Qui faci 1 Pensió completa (pernocta en Alberg-esmorzar-dinar-sopar) 29€.
Qui faci 1 esmorzar-dinar-sopar (pernocta en la Casa de Cultura) 21€.
Qui faci menjar o sopar solt 9€.

Els nens i nenes de 0 a 3 anys no paguen el menjar.
Si tens alguna dieta especial, per favor diguens-ho per a tenir-lo en compte.
Hem mantingut els mateixos preus que l'any passat, però no volem que ningú es quedi sense poder assistir per problemes econòmics.

Inscripció.
Omple i envia la Fulla d'inscripció al correu: escuelalibertaria@cgt.org.es.
És important que ens digueu, en la Fulla d'inscripció, quins dies arribareu i quan sortireu en cas que no estigueu tot el temps que dura l'Escola (de dijous a diumenge) doncs cal calcular els menjars i altres temes.
També pots indicar-nos en la mateixa Fulla d'inscripció qualsevol observació sobre dietes o altres necessitats que tinguis.

Escola infantil.
Si véns amb nens petits, digues-nos quants són i els anys que tenen perquè poguem auto-organitzar-nos en la seva cura i ells puguin viure la seva pròpia Escola.

Mesa Popular del Transport Públic

Stop Pujades Transport Públic
http://stoppujadestransport.blogspot.com.es/

FAVB, CONFAVC, PTP i STOP PUJADES van convocar el passat 29 de maig a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona la primera Mesa Popular del Transport Públic (MPTP). Aquest espai està obert a la participació de sectors i territoris afectats per les pujades de tarifes o per les mancances del servei del transport públic a Catalunya. Es fa una crida a sectors socials i territoris afectats a la participació en aquest espai per plantejar un nou model de transport, un nou model tarifari i unificar accions.
La MPTP s'engega arran del dèficit democràtic de l'Autoritat del Transport Metropolità i la Conselleria de Territori, que s'han negat a escoltar les propostes i demandes socials i institucionals d'abaixar les tarifes i millorar el servei. Per tant, la intenció d'aquest nou espai popular i democràtic, és debatre un nou model de transport públic, un nou model tarifari i plantejar una unitat d'acció de tots els sectors afectats.
L'endemà, divendres 30 de maig, Stop Pujades, juntament amb els col·lectius Iaioflautes i la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, van convocar un cercavila des de la Plaça de la Catedral de Barcelona, per una ciutat digna, al servei dels barris i de la gent.
Stop Pujades va fer una roda de premsa per explicar els acords de la primera reunió, els objectius pactats i les properes actuacions Mesa Popular del Transport Públic.
La Plataforma, 6 mesos després de les primeres aparicions, segueix denunciant unes tarifes de transport públic abusives per la situació econòmica que actualment pateixen milers de famílies.
Stop Pujades també demana la destitució del Consell d'Administració de l'Autoritat del Transport Metropolità, presidit pel conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila. Actualment, l'ATM té segrestat un acord polític i una demanda de la societat civil.

La CGT en suport al CSA Can Vies: Can Vies no es toca!

CGT Catalunya i CGT Barcelona

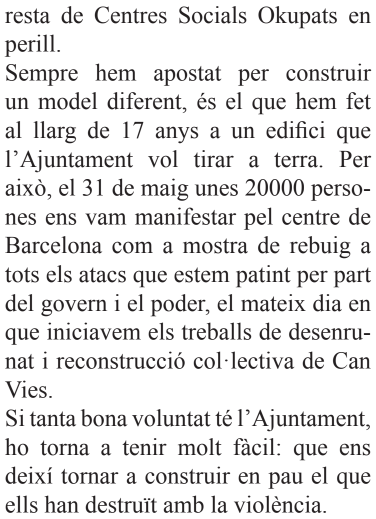

El 26 de maig, el cos dels Mossos d'Esquadra tornava a ocupar policialment el barri de Sants, imposant la seva presència coercitiva als carrers i places, bloquejant estacions de metro, registrant les veïnes i intimidant qualsevol persona que intentes solidaritzar-se i protestar contra el desnonament de l'històric Centre Social Autogestionat Can Vies.
Ara fa 17 anys que es va omplir de vida i projectes socials un edifici abandonat i sense ús, de titularitat pública. Un edifici amb un passat lligat a la història de l'anarcosindicalisme a la ciutat, primer a la CNT i posteriorment a la CGT. Al llarg de tot aquest temps, moltes persones han dedicat una gran quantitat d'energies a construir un projecte col·lectiu que ha estat referència per al barri i per a tota la Barcelona antagonista i rebel.
Però hi havia un problema: L'autogestió i l'organització popular als barris són una esmena a la totalitat del sistema urbà capitalista, al seu ordre establert, a les seves regles d'obediència i submissió. Són una esmena a la totalitat a la seva Barcelona d'aparador, ancorada en l'especulació, la turistització de masses i en la precarització laboral i social.
Perseguint els espais alliberats, es pensen que combaten la rebel·lió, però els nostres somnis no es troben tancats entre les parets de Can Vies, com no ho estaven entre les parets de l'Hamsa, el Centre Social Okupat Autogestionat d'Hostafrancs que el tripartit va fer desallotjar fa 10 anys, coincidint amb la celebració a la ciutat de l'infaust Fòrum de les Cultures. Els nostres somnis d'emancipació els portem en els nostres cors, i aquests anuncien un món nou. Podreu destruir Can Vies, però ocuparem i alliberarem altres espais. Podreu colpejar-nos però hi tornarem. Podreu reprimir-nos, però us farem front amb la solidaritat, amb el suport mutu, amb la nostra resposta combativa al carrer.
Des del dilluns 26 de maig, dia en què es va iniciar el desallotjament del CSA Can Vies, el barri de Sants va viure una ocupació militar per part dels Mossos d'Esquadra, ocupació que va augmentar per l'arribada "solidària" de 300 policies nacionals portats des de diversos llocs de l'Estat. El tancament d'estacions de metro durant moltes hores, els controls a veïns/es, el vol constant d'helicòpters per sobre de l'àrea urbana de Sants, les dificultats que imposava la policia a l'hora de moure'ns pel barri, les detencions arbitràries, les càrregues policials, l'agressió al setmanari Directa, etc, van ser la resposta dels polítics a les protestes de milers de persones en cassolades i manifestacions a Sants i a altres barris de Barcelona.
No volem acabar aquest comunicat sense assenyalar aquells que considerem responsables polítics d'aquest desallotjament, els quals han optat per la via del conflicte, havent pogut optar, tal com els oferien les veïnes i veïns del barri, per la via del diàleg: TMB, empresa pública que prefereix destruir un edifici abandonat a tolerar que aquest continuï essent un espai per a l'organització de la desobediència; Xavier Trias, alcalde de Barcelona, amb CiU, el seu partit; però també aquells altres que ara estan a l'oposició (PSC, ICV, ERC) però que van iniciar, quan controlaven el consistori, el procés de destrucció que volen culminar avui. Volem fer notar també el moment escollit per a efectuar el desallotjament: El dia després d'unes eleccions europees, per a intentar que el soroll mediàtic del dia després tapi la vergonya dels seus actes indignes.
Des de la CGT fem una crida a la solidaritat activa amb la gent del CSA Can Vies, i reivindiquem el dret a l'ocupació d'edificis sense ús per a omplir-los de vida, projectes comunitaris i d'autogestió, per a posar en pràctica l'organització popular als barris.
TOTS I TOTES SOM CAN VIES!

Can Vies de Sants: Construïm l'alternativa, defensem els barris!

Centre Social Autogestionat Can Vies, Sants, Barcelona
http://canvies.barrisants.org/

Els Mossos d'Esquadra, complint ordres de l'Ajuntament de Barcelona, van desallotjar el 26 de maig el Centre Social Autogestionat Can Vies, històric edifici okupat des de 1997 al barri de Sants, exemple de resistència i bressol de lluites. Incapaç d'entendre que existeixen formes d'organitzar-se més enllà de les institucionals, l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona, encapçalat pel regidor del districte, Jordi Martí, va escollir desallotjar l'edifici per fer el que millor saben: buidar-lo de vida, enderrocar-lo i omplir-lo de gris ciment, empleant un dispositiu policial del Mossos integrat per trenta furgons de la Brigada Mòbil, dues furgonetes del Grup Especial d'Intervenció, un furgó de "serveis logístics", dues ambulàncies, una gran grua i un helicòpter.
Tot i que el procés judicial va ser engegat pel propietari de l'edifici, Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), tant la interlocució del regidor amb la Plataforma de Suport a Can Vies com les diverses resolucions judicials han demostrat que és l'Ajuntament de Barcelona, propietari últim de TMB, qui decideix sobre el desallotjament que està tenint lloc en aquests instants. És per això que senyalem l'Ajuntament i el Districte com a principals responsables.
Davant de les constants mentides de l'Ajuntament, nosaltres sempre hem sigut clares: la nostra aposta és l'autogestió, ni confiem ni creiem en espais tutelats per les institucions on no som nosaltres, que li donem vida, qui decidim. I també vam ser molt clares al dir que defensaríem un espai que, després de 17 anys, ha passat a ser molt més que quatre parets. I ho seguirà sent, perquè això no és un simple recurs retòric.
Després d'una setmana de mobilitzacions, cassolades i manifestacions i de repressió policial amb detencions arbitràries, pallisses i cops, carregues, intimidacions, identificacions i més violències, en que hi ha hagut més de 100 ferits a causa de la brutalitat policial, i en que s'han obert uns 40 processos penals i dos persones han acabat empressonades, seguim dient que no tenim por, perquè amb el desallotjament i enderroc del CSA Can Vies han fet vessar el got de la ràbia per tanta injustícia social.
Les nostres reivindicacions fetes públiques després del desallotjament de Can Vies eren prou clares:
1) Dimissió del regidor del districte, Jordi Martí, i l'alcalde, Xavier Trias.
2) Paralització immediata de l'enderroc
3) Alliberament sense cap tipus de càrrec de totes les detingudes
4) Que s'aturi el desplegament policial que està militaritzant el barri
5) Paralització de tots els desnonaments de qualsevol tipus i la retirada dels processos de desallotjament de la resta de Centres Socials Okupats en perill.
Sempre hem apostat per construir un model diferent, és el que hem fet al llarg de 17 anys a un edifici que l'Ajuntament vol tirar a terra. Per això, el 31 de maig unes 20000 persones ens vam manifestar pel centre de Barcelona com a mostra de rebuig a tots els atacs que estem patint per part del govern i el poder, el mateix dia en que iniciavem els treballs de desenrunat i reconstrucció col·lectiva de Can Vies.
Si tanta bona voluntat té l'Ajuntament, ho torna a tenir molt fàcil: que ens deixí tornar a construir en pau el que ells han destruït amb la violència.
#EfecteCanVies

Per la regularització de les persones migrades sense contracte

Campanya Papers sense contracte
http://stopapartheid.wordpress.com/

Al crit de "Cap persona és il·legal", prop de 200 "sense papers" de diverses poblacions catalanes van manifestar-se l'1 de juny pel centre de Barcelona fins a la plaça Sant Jaume. Allà es va llegir un manifest subscrit per més de trenta entitats socials, polítiques i sindicals catalanes denunciant les greus conseqüències de la Llei d'Estrangeria i posant sobre la taula una exigència molt concreta: l'eliminació del contracte de treball com a requisit per a la regularització de les persones migrades.

En plena crisi, la legislació en matèria d'estrangeria obliga a les treballadores foranies a presentar un contracte de treball per obtenir els "papers" –o per renovar-los–, fita pràcticament impossible donat l'actual context d'atur desbocat i destrucció de llocs de treball. Davant d'aquest panorama, la campanya Papers sense contracte, que de moment aplega 34 col·lectius, es planteja l'eliminació d'aquest requisit a través de la "pressió" a les institucions i, sobre tot, la "mobilització social".

Manifest

La situació que viuen les persones immigrants en plena crisi, les polítiques de retallades i les inquietants derives governamentals en matèria de drets civils és sovint encara més greu que la situació que pateix la majoria de la població. Episodis dramàtics com els de Ceuta o la realitat quotidiana dels Centres d'Internament d'Estrangers (CIE) ens ho recorden de forma impressionant.

En aquestes circumstàncies, la Llei d'Estrangeria mostra les seves facetes més perverses. Persones amb molts anys de residència a l'Estat espanyol no tenen papers, ja sigui perquè mai van poder accedir a ells o perquè després de diverses renovacions els van perdre per falta d'un contracte de treball. Un elevat nombre de nens i nenes nascuts a l'Estat espanyol no tenen papers, amb els problemes de tot tipus que això implica. Moltes famílies no poden reagrupar-se per falta d'un treball suficientment remunerat.

En tots aquests casos, la greu dificultat per aconseguir un contracte de treball d'un any amb un salari igual o superior al Salari Mínim Interprofessional en còmput anual, en un país amb diversos milions de desocupats, constitueix el principal obstacle per a la regularització d'aquestes persones. Aquesta irregularitat administrativa aboca a moltes persones a una greu exclusió social fent-los més vulnerables a l'explotació laboral a l'economia submergida, a la dependència de les màfies que venen contractes inservibles, a la impossibilitat d'obtenir un habitatge, a la falta d'accés a la sanitat i a les dificultats per a una educació de qualitat. En definitiva, els priva d'una vida digna a la qual sens dubte té dret tota persona.

És per això que les organitzacions que subscrivim aquesta declaració, mentre la correlació de forces no permeti la necessària derogació de la Llei d'Estrangeria, volem impulsar una campanya basada en la pressió i mobilització social per a facilitar la regularització d'aquestes persones i plantejar-nos com objectiu l'eliminació del contracte de treball com a requisit per a l'obtenció o renovació de papers. Per a assolir-lo, plantegem les següents propostes:

1- Exigir als Ajuntaments catalans el compliment de la Llei del Padró i, en conseqüència, que empadroni a totes les persones sense necessitat de domicili i independentment de la seva situació administrativa, tràmit imprescindible per a la seva posterior regularització administrativa.

2- Reclamar també als Ajuntaments que assumeixin l'interès públic de la regularització de les persones migrades i demanar que proposin l'arrelament favorable per vulnerabilitat social i sense necessitat de contracte, com finalment va fer l'Ajuntament de Barcelona en el cas de les persones desallotjades de les naus del Poblenou.

3- Exigir a la Generalitat de Catalunya que emeti els informes d'arrelament favorables (que es concreten en certificats d'esforç d'integració) sense la necessitat d'un contracte de treball i traslladar, a continuació, la pressió al Govern de l'Estat perquè interpreti la Llei amb la major flexibilitat possible.

Per a arribar a aquests objectius s'impulsarà la presentació de mocions als Ajuntaments per part dels grups municipals afins a aquesta campanya però, sobretot, es continuarà amb la mobilització social iniciada per col·lectius d'immigrants en alguns municipis catalans i es treballarà per a la seva extensió gràcies al suport de les organitzacions polítiques, socials, veïnals i sindicals que també lluiten per la igualtat de drets entre les persones.

Els col·lectius signats ens comprometem amb aquesta lluita justa i necessària per la unitat del món del treball i la cohesió social en els nostres barris. En una paraula, per la dignitat de totes i tots.

Insistim: al Vendrell no ens deixarem intimidar. Solidaritat amb Mohamed Bentieb

Grup de Suport Justícia x Yassir

Com vam fer públic en un comunicat l'abril passat, un company del Grup de Suport Justícia x Yassir va rebre en un bar del Vendrell amenaces i insults per part d'uns agents de Mossos d'Esquadra vestits de paisà. Els agents es van fixar en el nostre company, Mohamed Bentieb, perquè s'havia significat públicament en diferents activitats organitzades des del Grup de Suport i també des del col·lectiu antirepressiu Rereguarda en Moviment per denunciar el cas d'en Yassir, mort a la comissaria del Mossos al Vendrell, i els abusos policials sistemàtics que pateix la comunitat magribina vendrellenca i la política de racisme institucional que es porta a terme a la capital del Baix Penedès.

Això explica amb força claredat per què els Mossos van posar el nostre company en el punt de mira, i seguint en aquesta línia, és clar que aquesta situació no és gratuïta i que els insults o les amenaces tenien la intenció evident d'intimidar-lo o de provocar-lo.

A més de condemnar públicament aquests fets, els serveis jurídics de Rereguarda en Moviment i del Grup de Suport vam presentar una denúncia als Jutjats contra els Mossos d'Esquadra per amenaces i injúries, ?tipificades com a faltes.

Això no obstant, com ve essent habitual en assumptes com aquests, qui declararà com a imputat per aquells fets és en Mohammed, a l'espera que el Jutjat d'Instrucció consideri si fa declarar els agents també com a denunciats. La declaració serà el dia 28 de maig, en un procediment en què en Mohamed ha estat denunciat per amenaces a un agent de l'autoritat i obstrucció a la justícia.

És sorprenent i incomprensible que un membre d'un col·lectiu que exigeix justícia, en aquest cas per la mort d'en Yassir a mans dels Mossos d'Esquadra, sigui denunciat per obstrucció a la justícia, i que ho sigui, precisament, per un cos que és al punt de mira per l'esmentada mort.

Entenem que tot plegat segueix una lògica que pretén reprimir qualsevol persona que, com en Mohamed, estigui disposada a lluitar contra la impunitat i per denunciar els abusos policials. Ens volen tancades a casa, callades, submises i soles, però nosaltres seguirem sortint per trobar-nos, per parlar, per organitzar-nos i per cridar exigint una justícia que ens prenen cada dia.

Si ens toquen a un ens toquen a tots!

** Donen suport: Assemblea d'Aturades del Baix Penedès, Ateneu Arbocenc, Ateneu Popular la Sala de Baix, Ateneu Popular la Trinxera, Arran, CUP El Vendrell, Grup de Suport Justícia x Yassir, Federació Comarcal CGT Baix Penedès, CGT de Catalunya, Rereguarda en Moviment, La Ruda-Col·lectiu Antipatriarcal del Baix Penedès.*

CGT contra la campanya sexista de Desigual

Secretaria de Gènere de CGT Catalunya

L'empresa de moda Desigual va llençar una campanya sexista i denigrant pel passat "Dia de la Mare". Des de la secretaria de gènere de CGT Catalunya volem manifestar el nostre absolut rebuig a la campanya que la marca Desigual va llençar pel dia de la mare. Considerem que no és tolerable que una empresa faci campanyes publicitàries en les que acusa a les dones d'enganyar a les seves parelles per quedar-se embarassades (http://t.co/QetO1j6Zpo).

Aquest retrat que es fa de les dones resulta del tot inacceptable, i encara més en un context com l'actual, en el que es vol modificar la llei de l'avortament, amb un avantprojecte retrògrad que infantilitza a les dones i que no ens permet decidir sobre el nostre cos ni el nostre futur. Encara menys quan som nosaltres, les dones, les que estem patint les pitjors conseqüències de la precarietat actual, encarregant-nos encara majoritàriament de cobrir les tasques de cura i responsabilitzant-nos de les retallades pel suport a les persones dependents.

No és la primera vegada que Desigual llença una campanya sexista, l'empresa té una tendència a cosificar a les dones i convertir-nos en objectes.

Per això, volem deixar clar que no acceptarem més infantilitzacions, no acceptarem que se'ns acusi de manipulació, no acceptarem que se'ns tracti d'objectes, no permetrem que ens segueixin precaritzant.

Per això vam exigir al Govern, a l'Institut Català de les Dones i a l'empresa Desigual que es retirés l'anunci i que l'empresa rectifiqui públicament les afirmacions sexistes.

Prou sexisme a les campanyes publicitàries!

Assetjament sexual i la violència contra les dones a la Universitat

Està la "sacrosanta" institució de La Universitat (i els seus gurus) per damunt de lacres com l'assetjament sexual i la violència contra les dones?

Àrea d'Universitats de la Federació d'Ensenyament de la CGT

L'imaginari públic induït en una mirada superficial sobre la igualtat entre homes i dones a l'àmbit universitari, és tan sols un miratge que va quedar ben estroncat i fortament qüestionat amb la impactant noticia sorgida a la premsa a principis del 2014, sobre el cas del catedràtic de la Universitat de Barcelona (UB) Jesús de Miguel.

Jesús de Miguel, catedràtic i professor universitari molt ben relacionat amb "altres instàncies" de l'elit de la societat espanyola i catalana, entre d'altres amb la Fundació Príncep d'Astúries, fa anys que acumula nombroses queixes i prou denúncies d'alumnes per assetjament sexual encabit dins de la seva activitat acadèmica i sense que cap resolució de la institució universitària el desaprovés.

Finalment, després de que la UB li obrís un expedient i el tornes a tancar sense cap tipus de sanció, donat que els fets que motivaren l'apertura de l'expedient ja estaven prescrits administrativament, la mateixa UB va portar el cas a la Fiscalia, que tot reconeixent que sí hi havia indicis provables durant el curs 2007/2008 de clars gestos i intencions d'assetjament sexual amb alguns i algunes de les seves alumnes, el cas es trobava prescrit i, per tant, no es va poder imputar al professor què, avui per avui, continua "feliçment" formant part de la plantilla de professorat de la UB.

Aquest cas (a tall d'exemple) ens revela entre d'altres aspectes haurien de ser inadmissibles en el segle XXI, l'escassa importància que les universitats atorguen al tractament de l'assetjament amb abús de poder i a violència contra les dones, violències exercides en el si de la seva comunitat universitària.

Mentre una figura tan cotitzada dins de la institució universitària, com ho és un catedràtic d'universitat, campa impunement com assetjador en lo que a ell li sembla considerar que és el seu feu, s'elaboren normatives recuperades d'aquells memorables anys 50 i en nom de la convivència (i ves a saber quin civisme universitari) es permeten l'expulsió de l'alumnat amb pensament crític que reivindiquen una Universitat Pública i de Qualitat.

Però, per què es produeixen aquests casos d'assetjament sexual a la Universitat?

La Universitat, tal que institució d'educació superior, també forma part d'aquesta societat patriarcal, capitalista i a masses voltes rància i arcaica; així és com tampoc La Universitat no és aliena a les estructures i el pensament que conformen la societat.

El patriarcat esdevé un sistema d'interrelacions sustentat en diverses institucions, tan públiques com privades; actitud que tendeixen a induir a la heterosexualitat com a norma i al contracte sexual i l'assentament de la relació de poder que hi ha entre dones i homes (tanmateix enfortit quan prevalen mites i creences de que ha diferents "castes" en joc i que són aquestes les regles per l'èxit en els objectius i una òptima supervivència universitària).

Així és què, en el model del patriarcat –també universitari-, el sistema de relacions socials és basa –també i en el segle XXI- en la subordinació de les dones, en la construcció social diferenciada del fet de ser dona o home, en la divisió del treball en funció del sexe, en la imposició de la heterosexualitat com a normalitat i en la maternitat obligatòria i, com a conseqüència, en el control dels cossos de les dones.

L'Estat i les seves institucions perpetuen com a missió mantenir l'ordre patriarcal establert tal i com veiem a través de les seves lleis i les seves polítiques, tan per l'acció com per l'omissió. Per posar un exemple, la proposta de llei de reforma de l'avortament que ens converteixen a les dones com a persones tutelades per l'Estat, o l'aniquilació de les polítiques contra la violència a les dones, i d'altres.

En aquest ordre patriarcal, la violència contra les dones es converteix en una eina de manteniment del sistema patriarcal, de la silentment buscada desigualtat entre homes i dones i de l'apropiació del treball i dels seus cossos. Parlem doncs de violència estructural contra les dones.

I La Universitat que forma part d'aquesta societat tal i com afirmem, amb una feminització àmplia de la base de la seva estructura, amb la concentració de dones per àrees de coneixement, normalment menystingudes davant d'altres, i amb la tolerància cap a l'ús de la violència contra les dones.

Una violència emanada –sovint- des de les estructures i mentalitats estereotipades, que actuen en paral·lel a través de xarxes de poders implícites..... i explicites també. La no acció i la complicitat davant de la violència i l'assetjament contra les dones significa a la pràctica col·laborar i practicar aquestes violències.

L'assetjament sexual i la misogínia, que son formes de l'exercici de violència contra les dones, poden manifestar-se amb normalitat en els currículums acadèmics, en els debats a les aules universitàries i en les relacions entre professorat, alumnes i personal d'administració i serveis.

Alguns elements clau per compendre l'assetjament sexual:

La primera és que es dóna en estructures de poder i la Universitat està profundament travessada per aquestes.

Moltes de les dones que han estat víctimes d'alguna d'aquestes situacions de violència de gènere no s'identifiquen com a tal. El procés de presa de consciència és complex i llarg. Això comporta dificultats per denunciar aquestes situacions o que hagi transcorregut massa temps fins que finalment es denuncia. Pot ser una de les raons la trobaríem en com les dones hem estat socialitzades en la confiança en la autoritat, en creure en la bona voluntat de les actituds del professorat, no identificant-les com assetjament.

Un altre qüestió són els mecanismes de culpabilització de les víctimes atribuint-les el paper de provocadores de la situació o l'exculpabilització dels assetjadors en base a suposades patologies mentals o la inevitabilitat dels seus impulsos o necessitats sexuals.

I per últim i no menys greu, és la no actuació de les organitzacions i la negació del conflicte, en aquest cas esdevenen subjectes còmplices les universitats, alhora per manca de voluntat política, bé per interessos corporativistes o d'imatge pública.

Quines són les polítiques d'actuació que calen activar des de les universitats per acabar amb aquesta lacra?

Per a començar atendre la violència contra les dones a les universitats, no només amb les actuacions contundents quan es donin les denúncies, sinó elaborar un pla de treball preventiu acompanyat amb campanyes de sensibilització davant de l'assetjament a tota la comunitat universitària.

Un treball seriós necessari per generar la confiança real de les víctimes per poder assessorar-se, consultar i denunciar les situacions de violència que es donin i rebutjar les actituds que les puguin potenciar.

Realitzar un treball "en condicions" que trenqui les estratègies de subordinació i menysteniment contra les dones dins de l'àmbit universitari, potenciant la presència de les dones, a través de la contractació de més professores (en condicions dignes de treball), d'afavorir la representació a tots els espais universitaris, acompanyament de les víctimes d'assetjament sexual i d'altres mesures i actuacions.

La UB, recentment i motivada per imperatius legals, ha elaborat i aprovat el PROTOCOL DE LA UNIVERSITAT DE BARCELONA PER A LA PREVENCIÓ, LA DETECCIÓ I L'ACTUACIÓ CONTRA LES SITUACIONS D'ASSETJAMENT SEXUAL I PER RAÓ DE SEXE O D'ORIENTACIÓ SEXUAL.

El dit protocol de la UB, com a declaració d'intencions i cobertura dels imperatius que l'han impulsat, pot estar bé així com també pensem pot ser i haurà de ser millorat. Malgrat, si ens quedem en conservar al fons d'un calaix aquest protocol sols esdevindrà ser dogmàtic i testimonial d'unes intencions tan sols superficials, no havent fet res positiu ni proactiu per tal d'afrontar i tractar els veritables conflictes subjacents.

Des de la secció sindical de la UB, en coordinació amb altres companyes de la CGT d'altres universitats i de la Secretaria de Gènere del SP de la CGT de Catalunya hi estem treballant.

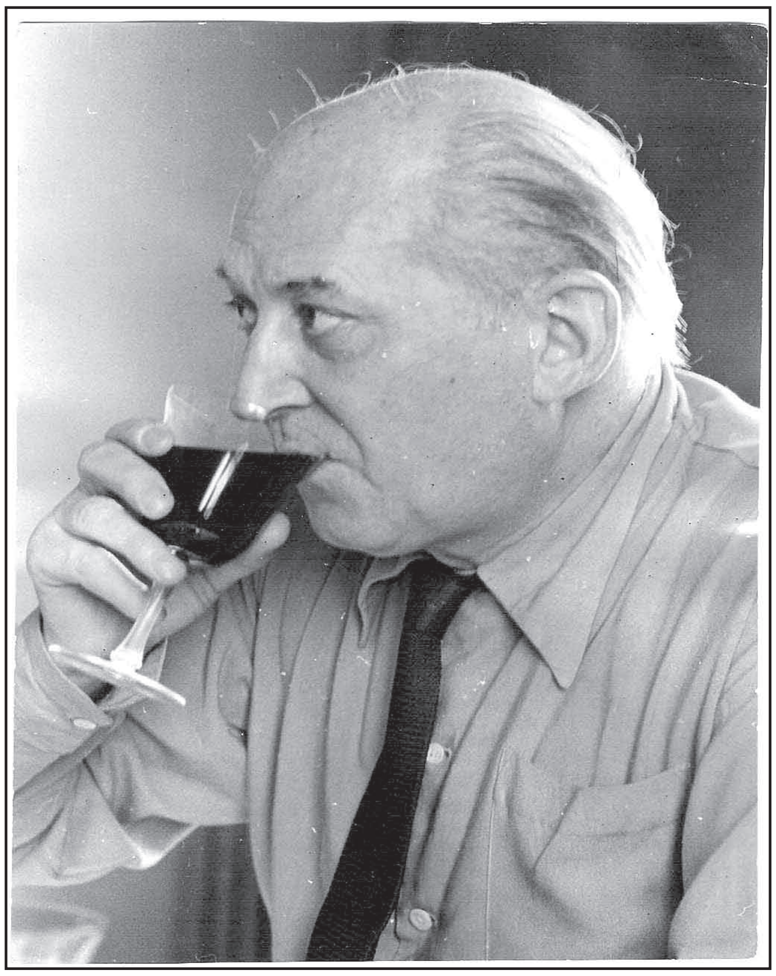
DINAMITA DE CERVELL

>> Diccionari militant

Péret, Benjamin (1899-1959)

Agustín Guillamón

Poeta surrealista i militant revolucionari. Benjamin Péret va néixer el 4 de juliol de 1899 a Rezé (prop de Nantes, França) i va morir a París el 18 de setembre de 1959. Va ser enrolat en l'exèrcit durant la Primera Guerra Mundial. Acabada aquesta va participar en les activitats del grup dadaista.
El 13 de maig de 1921, en una sala del carrer Dantón, a París, es va fer la representació d'una obra teatral d'agitació política, titulada *Acusació i judici del senyor Maurice Barrés per Dadà.* Barrés era un escriptor i polític francès que exaltava el nacionalisme, les tradicions franceses més reaccionàries i el culte als morts caiguts en la Primera guerra mundial. André Breton era el president del tribunal. Louis Aragon i Philippe Soupault eren els advocats de la defensa. L'acusat estava representat per un maniquí. Benjamin Péret, testimoni de càrrec, encarnava al soldat desconegut, cobert per una capa francesa enfangada, però parlant alemany i marcant el pas de l'oca. Barrés va ser condemnat per "crims contra la seguretat de l'esperit", a la pena fictícia de vint anys de treballs forçats. L'escàndol, que va seguir a la provocació teatral, va comportar una crisi del moviment dadaista, disconforme Tzara amb qualsevol tipus de justícia, inclosa la dadaista, i la seva ruptura amb els surrealistes .
El 1921-1924, juntament amb Breton, Aragon i Eluard va intervenir en la formació del moviment surrealista. El 1926 es va adherir al Partit Comunista. El 1927 es va casar amb la cantant lírica brasilera Elsie Houston. De 1929 a 1931 va residir al Brasil, afiliant-se a l'Oposició d'Esquerra (trotskista), a l'abril de 1931. El 31 agost de 1931 va néixer el seu fill Geyser a Rio de Janeiro. Al desembre d'aquell mateix any va ser expulsat per les seves activitats polítiques.
De nou a França va participar en totes les activitats surrealistes i va signar les declaracions del grup contràries a l'estalinisme. No va poder afiliar-se a la Lliga Comunista a causa de l'exigència de Naville i Molinier que declarés que el surrealisme era contrarevolucionari. Va militar a Union Communiste fins a març de 1934. Es va mostrar reticent a la tàctica entrista, propugnada per Trotski. Molt actiu en política des de 1932, va participar en la campanya d'auxili al Trotski exiliat. El 1934 va llançar una crida per la unitat obrera contra l'auge del feixisme a França. A la primavera de 1935 va viatjar amb Breton a les Canàries, on van entrar en contacte amb els surrealistes espanyols. El 1936 es va editar *Je ne mange de ce pain-là (*expressió col·loquial que significa: "prefereixo morir-me de fam"), que conté un poema extremadament pejoratiu contra Macià, el qual va ser primer president de la Generalitat republicana.
Després d'una breu estada en el grup "Contra Atac" de Georges Bataille, va ingressar en el Partit Obrer Internacionalista (POI), de caràcter trotskista, des de la seva fundació el juny de 1936. El 5 agost de 1936 va arribar a Barcelona, juntament amb el director de cinema Léopold Sabas i Jean Rous, membre del secretariat internacional. Aquests tres delegats del Moviment per la Quarta Internacional tenien la missió de facilitar la col·laboració dels trotskistes amb el POUM, sobre tot en el pla militar i polític. Rous i Péret van prendre la paraula en l'enterrament de Robert de Fauconnet, militant trotskista francès de la Columna Internacional Lenin, caigut en el front d'Osca l'1 de setembre de 1936. L'intent de desplegar una bandera de la Quarta Internacional sobre el fèretre va provocar un violent incident amb els militants poumistes, que s'hi van oposar. El parlament de Péret, en francès, ensordit a més pel grinyol dels tramvies, va passar totalment desapercebut als assistents a l'acte.
Péret havia realitzat en el mes d'agost de 1936 una primera visita als diferents fronts i, des del 5 de setembre, després de la marxa de Jean Rous a França, va esdevenir el delegat del POI a Espanya. Tal càrrec, unit a la seva fama de poeta surrealista transgressor i provocador, ferotgement anticlerical, no van desmerèixer mai la seva extrema modèstia i senzillesa, exemplificada magistralment en l'anècdota de la trobada amb Jaume Miravitlles, comissari de Propaganda de la Generalitat, que narra Mary Low en el seu llibre *Cuaderno Rojo de Barcelon/Quadern Vermell de Barcelona* (editat per Alikornio). Miravitlles va confondre Péret, vestit amb espardenyes i granota blava, amb un peó, quan aquest tímidament li va demanar permís per entrar al seu despatx. La mateixa Mary Low, a qui Péret va prologar el 1942 un llibre d'assajos, ens mostra a un beatífic Péret fent guàrdia a l'Hotel Falcón amb fusell a l'espatlla, mentre un gat ronca entre les seves cames.
La correspondència que va mantenir amb Breton ens ha deixat unes meravelloses cartes, en les què Péret narra les seves impressions sobre la Guerra d'Espanya i la revolució en curs. Des d'octubre de 1936 Péret va treballar com a locutor en llengua portuguesa de la Ràdio del POUM. El deteriorament de les relacions entre trotskistes i poumistes va assolir tal crispació que va fer impossible la mera permanència dels primers a les milícies del POUM. Donada la creixent amenaça de liquidació política i física de tots els trotskistes, l'absoluta impunitat dels estalinistes i el rebuig dels poumistes a tolerar-los a les seves files, al març de 1937 Benjamin Péret va haver de refugiar-se en la Columna Durruti, al sector de Pina d'Ebre, i a finals d'abril de 1937, juntament amb la seva companya Remedios Varo, i Munis, dirigent de la Secció Bolxevic-Leninista d'Espanya, va marxar a París. Allà va reprendre les seves activitats professionals de corrector i de militància en el POI. Va col·laborar en els dos números de *Clé* i en les activitats de la FIARI (Federació Internacional de l'Art Revolucionari Independent), nascuda arran del manifest "Per un art revolucionari independent", redactat al juliol de 1938, a Mèxic, per Trotsky i Breton.

El 3 de setembre de 1938 es va fundar formalment, a Perigny, a casa de Rosmer, la Quarta Internacional. Al febrer de 1940 Péret va ser mobilitzat, i al maig empresonat per les seves activitats polítiques. Va sortir de la presó de Rennes al juliol de 1940, gràcies al suborn acceptat per un guardià nazi. Des de març de 1941 va viure entre els milers de persones que a Marsella esperaven aconseguir visat i passatge per fugir de la França de Vichy, treballant un temps a la cooperativa trostkista Croque-Fruit, fins que a l'octubre de 1941 va aconseguir embarcar amb destinació a Casablanca i d'allí a Mèxic, acompanyat per Remedios.
Va romandre a Mèxic fins a 1948 on va militar amb Munis al Grup Espanyol a Mèxic de la Quarta Internacional (GEMCI), usant el pseudònim de "Peralta". Des 1941-1943 va publicar en castellà, als periòdics *19 de Juliol i Contra el corrent*, òrgans del GEMCI, excel·lents articles d'anàlisi política sobre els principals esdeveniments que van marcar la Segona Guerra Mundial. Péret, amb Munis i Natalia Sedova, va iniciar un procés de ruptura amb la Quarta Internacional, que es va fer definitiva en el Segon Congrés, reunit a París el 1948.
Péret va viure molt pobrament a Mèxic, encara que sempre molt actiu en els plànols cultural i polític. Al febrer de 1945 va editar el seu fullet *El deshonor dels poetes,* que atacava el nacionalisme i patrioterisme d'Aragon i Eluard. El setembre de 1946 va publicar en francès, a l'editorial Revolució del GEMCI, un *Manifeste des exégètes* que efectuava un balanç del que ell considerava el fracàs i aïllament dels revolucionaris, i que alhora constituïa una detallada exposició de les discrepàncies existents entre el GEMCI i el secretariat internacional, entre les quals destacava la definició de capitalisme d'estat, donada per Munis i Péret al règim rus.
Munis i Péret van arribar a França a principis de 1948. Munis i els seus seguidors van ser expulsats de la Quarta Internacional el 1949, a causa de la crítica a les posicions oficials de la Internacional, que encara consideraven a la Unió Soviètica com un "estat obrer degenerat", així com al seu rebuig a la intervenció dels revolucionaris en les lluites d'alliberament "nacional" contra el nazisme que, tant Munis com Péret i Natalia, qualificaven com a contràries a les tesis clàssiques del marxisme revolucionari, que propugnaven la transformació de la guerra imperialista en una guerra civil revolucionària contra la pròpia burgesia.
Péret va continuar col·laborant en les revistes surrealistes i amb el Grup d'exiliats espanyols, que constituïts com a Grup Comunista Internacionalista (GCI), es van unir a un grup d'exiliats/emigrants vietnamites, a la tendència Galienne-Pennetier, sorgida en el segon congrés, i al que es van sumar diverses personalitats, per constituir una efímera Unió Obrera In-

ternacional (UOI). Munis i els espanyols del GCI van crear a Barcelona i Madrid una primera infraestructura per reprendre una lluita revolucionària contra el franquisme. Van intervenir en la vaga de tramvies de Barcelona de març de 1951. A principis de 1953 el grup va caure en mans de la policia i Munis va ser empresonat fins a 1957.
El 1952 Péret va mantenir en les pàgines de *Le Libertaire* un debat amb els anarcosindicalistes entorn del paper dels sindicats, com a òrgans de l'Estat, en l'actual societat capitalista, que va estar en l'origen del llibre *Els sindicats contra la revolució,* publicat el 1968, signat conjuntament per Munis i Péret. Benjamin Péret va realitzar diversos viatges semiclandestins a l'Espanya franquista per visitar Munis i Jaime Fernández al penal de Santoña.
El 1958, Munis i Péret van fundar un petit grup revolucionari anomenat Foment Obrer Revolucionari (FOR), al qual es va sumar Jaime Fernández. Benjamin Péret va morir a París el 18 de setembre de 1959.
FOR, allunyat de la tradició trotskista, va intentar aplicar l'anàlisi històrica i social propi del marxisme revolucionari als nous fenòmens socials i polítics del capitalisme, exposat en el seu òrgan *Alarma* , editat des de 1958 fins a 1993, i que es va sintetitzar en Pro *Segon manifest Comunista,* texte teòric fonamental editat el 1965, com a ampliació i desenvolupament d'un fullet anterior: *El proletariat entre els dos blocs*, editat el 1949 per la UOI, que havia estat elaborat conjuntament per Munis i Péret.
Benjamin Péret és un rar exemple de coherència personal i política, de poeta i militant compromès durant tota la seva existència amb el surrealisme i el marxisme revolucionari

Aclariment

No hauria de ser necessari subratllar el fet evident que Benjamí Péret no va ser mai anarquista, encara que sempre va saber mantenir excel·lents relacions personals i polítiques amb el moviment llibertari, i va valorar extraordinàriament la figura de Buenaventura Durruti. Però el fet que combatés a la Columna Durruti ha creat certa confusió historiogràfica, que ha portat a alguns historiadors a afirmar erròniament, o amb certa complaent ambigüitat, que Péret va ser anarquista, o almenys simpatitzant àcrata. No, Benjamin Péret mai va ser anarquista i va ser trotskista des de 1931. Després de la ruptura amb el trotskisme el 1949, va sostenir les posicions pròpies del marxisme revolucionari, sempre molt crítiques amb l'estalinisme, nou fenomen reaccionari i contrarevolucionari del segle XX, al qual B. Péret i G. Munis van aplicar l'anàlisi marxista de la realitat social i històrica.
D'altra banda, si Benjamin Péret va decidir entrar, a la primavera de 1937, en una columna anarquista, no va ser per cap afinitat ideològica personal, sinó perquè aquesta era la consigna donada pel POI als seus militants. En una situació de liquidació política i física dels militants trotskistes calia buscar protecció. I donada la manifesta hostilitat i fins i tot l'amenaça d'expulsió, existent en el POUM, que no es donava en les files llibertàries, les columnes anarquistes eren el refugi més assequible i segur contra la persecució estalinista.

Macià desossat

El vell pebrot menjat pels polls ha mort
com una closca de cargol a l'orinal
cridant Catalunya està perduda.
Perduda per a tu, despulla de cuc
cendra de poll, orinal sec,
llimac impresa al carbó .

Però la Catalunya que rostia
els capellans i les monges
després de casar-los com Carrier
farà notes musicals amb els teus ossos
grans de sal per ficar pel cul de les oques
amb els teus ulls i els teus collons
un atrapa mosques perfeccionat.

Les teves històriques paraules
tallaran la maionesa
i faran avortar a les dones
que haurien pogut a desgrat
parir nadons amb la bomba a la mà.

Cadàver tan podrit que les malves rebutgen
cadàver que el teu pols negui els escrits
dels que parlin mal d' aquesta poesia.

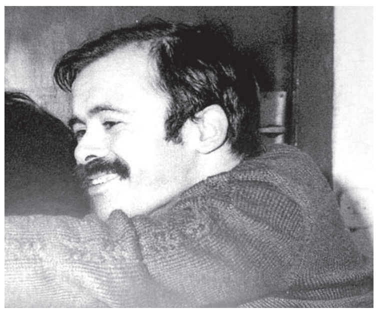
Benjamin Péret
Poema publicat al llibre *Je ne mange de ce pain-là (1936)*

Notas del traductor al poema:
1.- Francesc Macià i Llussà, nascut a Vilanova i la Geltrú el 21-9-1859, i mort a Barcelona el 25-12-1933, va ser un polític i militar d'ideologia republicana i independentista catalana, tinent coronel de l'Exèrcit de Terra, primer president de la Generalitat republicana de Catalunya i un dels fundadors dels partits Estat Català i Esquerra Republicana de Catalunya.
2.- Jean-Baptiste Carrier (1756-1794) va ser diputat jacobí a la Convenció, que va organitzar a Nantes sagnants massacres, usant la guillotina, els afusellaments o l'ofegament massiu. Va inventar el "matrimoni republicà ", que consistia a llançar nus al riu parelles de presoners d'ambdós sexes, lligats per l'esquena. Va participar en el complot contra Robespierre (9 Termidor), i dos dies després (l'11) va ser portat davant el Tribunal Revolucionari, que el va condemnar a mort per unanimitat, sent executat a la guillotina el 16 de novembre de 1794.

Santi Soler, el teòric del MIL

Ferran Aisa

Santi Soler i Amigó (Badalona, 1943-1999) va viure una vida marcada per la malaltia que el va atacar de petit, deixant-lo immobilitzat al llit durant la infància i l'adolescència. Malgrat aquesta circumstància, la seva vida intel·lectual i cultural no es va aturar gràcies als professors particulars de batxillerat a casa i la seva gran afició a la lectura. La capacitat i l'esforç el van convertir en un bon estudiant, que va arribar a fer dues carreres: filosofia i lletres i periodisme.
Ara, els seus germans (Josep, Joan i Francesc) han volgut recuperar la pròpia memòria i la de la família Soler i Amigó a l'entorn del Santi, creant d'aquesta manera un corpus biogràfic del germà desaparegut amb el llibre Santi Soler, una vida contra corrent (Pont del Petroli). Finalment, el llibre recull també diversos poemes de Santi Soler escrits al llarg de la seva vida.
Des de la seva etapa d'estudiant, Santi Soler va estar involucrat en moviments estudiantils i polítics d'esquerres i va treballar a favor dels grups obrers més radicals de Comissions Obreres. Les seves lectures de Marx, Lenin, Trotski, Bakunin, Mao i tots els teòrics revolucionaris recuperats durant el Maig del 68 van ser la base d'un marxisme llibertari o neoanarquisme, que va influenciar decisivament en la creació de noves organitzacions revolucionàries com el MIL (Movimiento Ibérico de Liberación). Aquest grup no solament criticava l'esquerra tradicional i els partits comunistes com a sostenidors del sistema, sinó que es declarava obertament anticapitalista.
Santi Soler i Amigó va formar part d'aquest moviment amb altres companys com els germans Solé Sugranyes, Josep Lluís Pons Llobet, Salvador Puig Antich, Jean-Marc Rouillan i, entre altres, Xavier Garriga Paituvi. El MIL es va dedicar a fomentar l'agitació armada (no confondre amb la lluita armada) per ajudar la classe obrera: atracaments de bancs, edició de propaganda destinada a mantenir l'agitació en el món obrer i la creació d'una biblioteca.

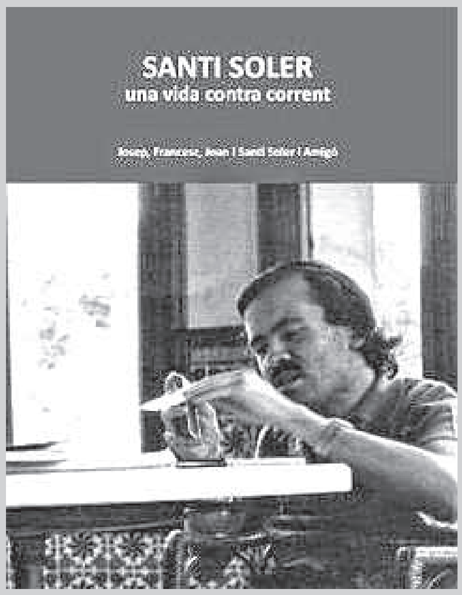

Per realitzar aquesta propaganda d'agitació, el MIL va comptar amb la revista CIA (Conspiració Internacional Anarquista) i les edicions Maig-37. D'algunes d'aquestes tasques es van encarregar bàsicament Santi Soler i Xavier Garriga. Santi Soler, anomenat "El Petit", va ser l'ideòleg del grup i autor de molts dels textos que va publicar el MIL. El setembre de 1973 va ser detingut per la policia, cosa que fou l'esquer que va servir per detenir al carrer Girona els seus companys Garriga i Salvador Puig Antich. Santi Soler va estar tancat a la presó (Model i Carabanchel) fins a l'amnistia general atorgada després de la mort de Franco.
A la sortida va continuar en la línia intel·lectual d'abans de la detenció escrivint a publicacions com Etcétera, Ajoblanco, El Temps, Punto y Hora i va publicar els llibres Lucha de clases y clases de lucha (Anagrama, 1978) i Marxismo, señas de identidad (Libertarias, 1981). Va formar part de la redacció del quinzenari Solidaridad Obrera, portaveu de la CNT, a l'època de la direcció del també malaguanyat Ramon Barnils.
Santi Soler va dipositar una gran part de la seva documentació a l'arxiu de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i la resta de material els germans Soler i Amigó l'han cedit al Cedall (Centre d'Estudis i Documentació Antiautoritària i Llibertària), de Badalona. La seva consulta és fonamental per esbrinar com van ser els moviments revolucionaris obrers dels anys seixanta i setanta, i, sobretot, per valorar què va aportar el MIL d'original a la lluita anticapitalista.

** Article de l'historiador i escriptor Ferran Aisa publicat a Cultura, suplement cultural del diari El Punt Avui.*

SANTI SOLER, UNA VIDA CONTRA CORRENT

Josep, Francesc i Joan Soler Amigó
Editorial: Pont del Petroli.
Badalona, 2014
Pàgines: 160

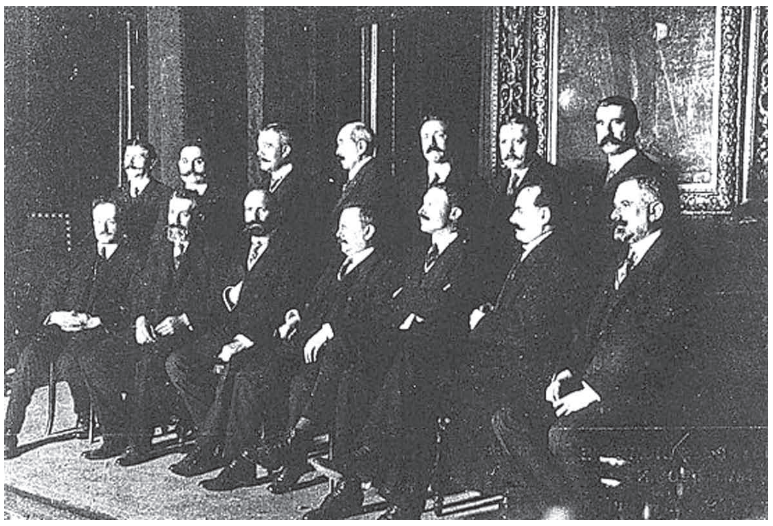
Una vida contra corrent reuneix els testimonis dels germans de Santi Soler Amigó –Josep, Francesc i Joan– així com una tria dels seus poemes des del 1957, els de joventut i els de la presó. A l'apartat d'annexos s'inclouen els articles de Mercè Miralles i C. Alvarez el dia de la mort de Santi l'abril del 1999 i un text de Santi a propòsit del 25è aniversari de l'assassinat del seu company Salvador Puig Antich.

>> Contraanunci

La Mancomunitat de Catalunya i Alfons Sala

Manuel Márquez i Berrocal

La Terrassa del 1914 era una ciutat sotmesa pel caciquisme d'Alfons Sala i Argemí, un industrial i polític local, que havia estat capaç de convertir-se en el representant dels interessos de les classes dominants i d'una part de les subalternes terrassenques, des de finals del segle XIX fins al primer terç del segle XX.
La Mancomunitat de Catalunya serà un espai de confrontació política entre els interessos de l'estat espanyol, representat pels partits dinàstics de la Restauració i els seus governs i el catalanisme conservador representat per la Lliga Regionalista. Un dels homes fonamentals en aquest enfrontament va se Alfons sala, el representant més destacat de la monarquia espanyola a Catalunya. Un home havia rebut la visita del rei i la família reial tant com a home públic i com a amic.
La pugna que és dirimeix a Catalunya i a Terrassa, té una triple vessant: d'una banda la lluita pel poder polític entre les classes dominants d'obediència espanyola i les catalanistes; entre aquestes i el republicanisme en general i del catalanista d'esquerres especialment i; finalment entre els interessos del capital i els dels obrers representats per la CNT.
El cacic terrassenc, Sala, lluitarà contra tots a Catalunya i a la ciutat. Va sotmetre a les classes populars (amb dificultats creixents) i al nacionalisme conservador (des de 1899 fins 1917), fins ser derrotat per aquest. No serà fins l'arribada de la Segona República que el catalanisme d'esquerres derrotarà la burgesia local, de la mà d'una aliança, controlada per ERC.
Sala volia fer a Catalunya o, almenys intentar-ho, amb el suport dels monàrquics catalans, el que feia a Terrassa, car considerava, que els interessos de la burgesia conservadora: regionalista o espanyolista, eren similars i només era una qüestió de clientelisme polític. Com va succeir a Terrassa, on la burgesia local, el va considerar capaç de garantir el desenvolupament econòmic –gràcies als seus contactes amb l'Estat, va ser trenta anys membre de les corts espanyoles– i la pau social, mitjançant la força -la que ell controlava: el Sometent o, les de l'Estat: guàrdia civil, exèrcit– o el paternalisme del cacic poderós, que gairebé tot ho podia aconseguir.
L'actitud de la burgesia catalanista va ser la de defensar l'ordre (si calia amb la repressió) com va succeir a: la Setmana Tràgica, la crisi de 1917, les vagues del 1919 o el pistolerisme del 1920-23. En això coincidia amb la resta de les classes dominants de Catalunya. La Lliga Regionalista només es plantejava assolir els seu objectius polítics de forma pactada i Sala coneixedor d'aquest fet va voler jugar aquest paper fins la dissolució de la Mancomunitat: intermediari entre España i Catalunya i, entre les dues faccions de la burgesia catalana. El fets, així o corroboren.
Alfons Sala era favorable el 1904 a la primera proposta de Mancomunitat de Maura, el 1912, va ser president de la comissió del projecte descentralitzador de Canalejas i el 1913 i 1914 defensar, el decret Dato, car aquet no posava en perill el règim dinàstic sinó que li donava estabilitat. Sala intentava convertir-se en el punt d'unió entre les reivindicacions del catalanisme conservador i les elits polítiques i econòmiques espanyoles. Sala, des de la Direcció General de Comerç d'Espanya, defensà la proposta de creació de les zones franques, el 1915, al port de Barcelona, per facilitar les activitats industrials i comercials durant la Gran Guerra. Va actuar com a representant dels interessos de tota la burgesia catalana i en no aconseguir el seu propòsit va dimitir amb la gratitud dels regionalistes.
El punt d'inflexió entre salisme i regionalisme serà, el març de 1916, quan Prat de la Riba presentà el manifest "Per Catalunya i l'Espanya gran". Que obria la porta a la participació en el govern d'Espanya. La funció d'intermediació de Sala podia considerar-se innecessària. Així l'Assemblea de Parlamentaris del 1917 ja no comptar amb el suport del salisme. La burgesia catalanista conservadora regionalista de la Lliga es convertí en la impulsora, amb el suport de la Mancomunitat i, sobretot, de l'ajuntament de Barcelona de la nova Catalunya. Una regió que havia d'esdevenir el motor de la política espanyola amb un projecte reformista, modernitzador en el terreny econòmic i polític que permetria l'autonomia regional. El resultat va ser la participació de dos catalans en el govern d'Espanya i l'inici d'una col·laboració amb el vell règim monàrquic. Cambó s'encarregava de la Catalunya "en

Terrassa va viure un gran canvi amb la Mancomunitat

La ciutat va recuperar les esglésies de Sant Pere i va iniciar-se la creació de la Biblioteca Popular, però els egarencs reclamaven també millors comunicacions i actuacions a les rieres
La posició de l'ajuntament de Terrassa davant de la Mancomunitat de Catalunya reflecteix els canvis en el poder municipal i en la posició política dels diferents partits i organitzacions. Així, Alfonso Sala i els alcaldes salistes (Josep Garcia i Humet i Josep Ullés i Jover) vaN ser favorables a la institució fins 1917. Un any després, el salisme, perdrà l'alcaldia a mans dels catalanistes (amb el suport dels republicans), representats per Emili Soler i Anglada de l'Associació Nacionalista (1918-1922). L'aliança d'aquests amb els republicans es consolidarà i, entre 1922-1923, serà alcalde, Pere Salom i Morera, el suport d'aquest a la institució va ser total.
L'ajuntament salista presidit per l'alcalde Garcia i Humet, va felicitar a Alfons Sala (5 de juliol de 1912) per la seva tasca en favor del Projecte de Mancomunitat de Catalunya. I de nou, ara amb, Josep Ullés (22 d'octubre de 1913), acorda per unanimitat (salistes, republicans, radicals i sindicalistes) adherir-se al projecte de mancomunitats, organitzant el dia 24, una nodrida manifestació que acompanyà a l'estació, els representats de Terrassa a l'assemblea pro Mancomunitat. Finalment, el 8 de maig de 1914, un mes després de constituïda!, no dubtarà en demanar a la institució, el que la ciutat necessitava, que era el que aquesta volia oferir a tos els ajuntaments de Catalunya.
El que demanava l'informe municipal era:
-Enllaços de carreteres: El de la Carretera de Castellar amb la de Montcada perllongant el Passeig 22 de juliol; el de la Carretera de Castellar i la de Rubí, pel sud i la construcció del camí veïnal entre Rubí, Ullastrell i Viladecavalls.
-Regulació de les rieres de la ciutat: A l'entrecreuament entre la Riera de les Arenes i la carretera de Castellar i el desviament de la Riera de Palau per poneta.
-Recuperació del patrimoni cultural: Restauració del conjunt de les esglésies de Sant Pere.
-Millora de les comunicacions telefòniques: creant un enllaç entre tots els pobles del districte.
-Investigació agrària: Assaig de mètodes anti-calamarsa.
La relació de la ciutat amb la Mancomunitat va ser molt important, així, Josep Puig i Cadafalch va ser nomenat director de les excavacions de les Esglésies de Sant Pere (1 de desembre de 1917), quan ja era president de la Mancomunitat de Catalunya, per la mort, l'agost, del seu primer president, Enric Prat de la Riba. El seu treball va ser fonamental pel reconeixement del valor històric del conjunt i per l'elaboració i execució de diversos projectes de restauració.
La Biblioteca Popular de Terrassa, iniciarà el seu procés de creació, gràcies a l'impuls del terrassenc, Joan Vallès i Pujals, President de la Diputació de Barcelona i conseller de la Mancomunitat (febrer de 1919), les sobres començaren el setembre de 1920. Aquest donarà, el 14 de febrer de 1919, suport l'alcalde nacionalista, Emili Soler, quan l'ajuntament, per unanimitat, va reprovar l'actuació del diputat del districte Sala, acusant-lo d'actuar contra els interessos municipals i autonòmics; fet que va significar que els regidor saliste abandonessin el consistori. La instal·lació d'un camp d'experimentació agrícola a Can Guitar era altres del projectes dels ajuntaments de l'aliança entre nacionalistes i republicans (febrer 1920). El mes següent, el Banc de Terrassa fou nomenat banquer de la Mancomunitat (salvat de la fallida per la intervenció de Francesc Cambó i Alfons Sala).
Aquell mateix any, al mes de juny, els salistes, ara sota les sigles de UMN, voten a l'ajuntament en contra d'una proposició en defensa de la Mancomunitat. El pensionistes del municipis reberen, un ral diari, per un acord del consell de la Mancomunitat (1920). El nou ajuntament era presidit per un nacionalista més progressista, Pere Salom i Morera (1922-1923) aprovà per majoria, una proposta, reivindicant el dret de Catalunya a governar-se, com a condició prèvia a federar-se amb els altres pobles ibèrics.
La dictadura de Primo de Ribera portarà a la presidència de la Mancomunitat de Catalunya a Alfons Sala (6 de febrer de 1924) i el Consell, fins i tot, és reunirà a la seva finca de ca n'Amat, igual que feia amb el seu amic, Alfons XIII. Aquestes eren les pràctiques del socials de caciquisme. A Terrassa, la reacció fou molt dura entre catalanistes i republicans, a tall d'exemple aquests versos satírics: "El fals Judes de Keirat fou fill de mala raça, Li ha sortit competidor. És un traïdor de Terrassa".

fora" i Prat de la Riba de "la endins" fins la seva mort (1 d'agost de 1917). El 1918 i 1921, Francès Cambó formar part dels governs d'Espanya presidits per Antonio Maura, primer com a ministre de Foment i després de finances.
El febrer de 1919 es crearà a Barcelona, la Unión Monárquica Nacional, que representava el sector més dretà i unionista dels monàrquics catalans. El creador i president va ser el diputat i cacic del districte de Terrassa, Alfons Sala i Argemí, era un partit de de notables, sense base social organitzada que tenia com a president d'honor era el marques de Comillas. La UMN de Sala mai va aconseguir superar electoralment la Lliga, ni ser tinguda en compte pel poder central, de fet a partir, del 1922, pel govern espanyol, Cambó i la Lliga eren una fracció monàrquica més, la qual cosa deixava la UMN de Sala fora del joc de partits i en via morta.
Però, Sala, no es rendia i durant la discussió de l'estatut elaborat pel govern (no el de la Mancomunitat), el febrer de 1919. era l'únic diputat català a la comissió dictaminadora i, la Mancomunitat li demanà que presentés el seu document, ell però, va presentar una proposició personal que demanava l'autonomia pels municipis i postergava la de Catalunya. Això, va ser considerat una traïció per part del catalanistes, més quan el dinàstics havien votat a favor del mateix a l'assemblea de la Mancomunitat.
La col·laboració entre totes les forces conservadores des dels regionalistes fins als partits monàrquics durant el període, 1919-1923, fou molt gairebé total. Eren els anys de la lluita social (Vaga de la Canadenca, 1919) de de la brutal repressió policial i militar i del pistolerisme.
El cop d'estat de Primo de Ribera dels 13 de setembre de 1923 va tenir el recolzament d'Alfons XIII, el suport de la UMN –Sala va ser present a Barcelona la nit del cop, igual que Joan Lligué membre de la Lliga. Puig i Cadafalch president de la Mancomunitat mostra la seva adhesió i de la institució que representava al cop d'estat. Malgrat el decret, del 18 de setembre, que prohibia el català als documents oficials i l'ús de la bandera catalana, el dia següent encara el Consell de la mancomunitat fa un document d'adhesió condicional. La justificació posterior del president va ser bàsicament que sense el respecte a l'ordre establert que estava en perill imminent res es podia fer ni per la cultura ni per l'economia de Catalunya. La traïció des del punt de vista polític i històric, no es pas un fet excepcional, li va dir, a Josep Pla en una conversa durant la Dictadura.
Els darrers mesos del 1923, el govern de Primo de Ribera, malgrat tot, semblava que no volia posar-se en contra el regionalistes conservadors conscient de la seva força i del suport que tenien a la societat catalana. Finalment, després de destituir a tots els diputats provincials i anomenarne de nous, va ser proclamar, el gener de 1924, Alfons Sala com a nou president de La Mancomunitat. En els seu discurs d'elecció va manifesta que ell va defensar la creació de la Mancomunitat de Catalunya i que actuaria amb moderació. L'objectiu seria aconseguir fer-se amb l'electorat no catalanista i, fins i tots del regionalista conservador i antirepublicà. La seva política tenia com a objectiu treure de les institucions publiques amb influència social i cultural als regionalistes de la Lliga.
L'estat espanyol conscient de que la pervivència de que la institució, podia servir en el futur amb nous administradors per a utilitzar-la com a embrió de la voluntat autonomista catalana, va optar per dissoldre-la. El ressentiment de Catalunya era evident, com va explicar José Calvo Sotelo a Terrassa en un míting, explicant que ell s'havia oposat a la dissolució. Però de fet el seu Estatut Provincial promulgat el el 20 de març de 1925, era el que s'havia de utilitzar per dissoldre-la. Sala, després d'haver estat triat president de la diputació de Barcelona i de la Comissió Gestora del Serveis Coordinats de les quatre diputacions provincials, va veure com els seu col·laboradors ere vetats pel General Barrera, veritable home fort a Catalunya. La seva renuncia, el 25 de març de 1925, va posar punt i final de la Mancomunitat de Catalunya. El rei l'anomenaria posteriorment Comte d'Egara (1926) i el dictador, membre de l'Assemblea Nacional Consultiva (1927).

** Historiador, Professor, President del Centre d'Estudis Històrics de Terrassa i militant de CGT*

LA TAULA DE PORRERA

Antiprohibicionistes de dretes

Artur Sardà

Sant Cristo de les farmàcies
digueu-li al botiguer
que em dongui la medicina
o que tregui la Creu del carrer
(Pepe Sales/Albert Plà)

Fa més d'una dècada vaig participar en un debat sobre drogues a TVReus. Hi havia un militant antipohibicionista, un polític i un tècnic, que era jo. La sorpresa és que tots estàvem contra la prohibició.
El polític era l'Alejandro Fernández, peix gros del PP tarragoní, en aquella època dirigent de Nuevas Generaciones. El seu discurs antiprohibicionista (més clar en privat que en públic) es basava en les ensenyances de l'Escola de Chicago, és a dir, que les considerava simples articles de consum, i afegia que als carrosses del partit costava de fer-los-hi entendre, però que de mica en mica anaven entrant.
Aquesta fou la primera esquerda en la ingènua construcció mental que jo m'havia fet sobre el tema, acostumat com estava a les dretes apostòliques pròpies de la Espanya puertourraca. Aleshores vaig comprendre perquè el també antiprohibicionista Fernando Savater podia tenir, alhora, un discurs neoliberal (ni que per acabar de confondre a tothom, s'autodenominés socialista).
L'altre sotrac me'l va donar en Thomas Szasz, autor americà d'origen europeu a qui jo admirava per la canya que fotia a la cosa religiosa comparant els rituals de la missa amb els dels ionquis que consumeixen junts. Doncs be, en la seva obra Nuestro derecho a las drogas fonamenta el dret a drogar-nos en el dret a la propietat. Vade retro!
Però el cop més dolorós em va venir de'n Escohotado, aquell autor a qui tant he admirat, pel seu discurs d'esperit llibertari sobre les drogues i el seu paper a la història. Doncs be, ara en Escohotado escriu llibres reclamant el dret al comerç. Potser no era llibertari sinó llibertinari!
Tot plegat ens porta de nou al debat sobre les llibertats individuals en relació a la justícia social. Jo personalment estic a favor de totes les llibertats excepte la de comerç, precisament. I és perquè la de comerç no la considero una llibertat com les altres, en el sentit de que tothom hi pot tenir dret. En realitat reclamar la llibertat de comerç és reclamar la llibertat d'abusar dels altres. I amb això dels drets, ja se sap, passa allò que si no ho són per tots, no són drets, són privilegis.
Però el que més em sorprèn no és que alguns dels autors a qui jo admirava pensin diferent de mi en aquest o en altres temes. El que em sorprèn és que persones que han passat per experiències de comunió amb la naturalesa, amb l'univers o amb els altres (tan espatarrants com les que s'assoleixen amb l'ús adequat de determinades substàncies) puguin reduir tanta plenitud a la lògica immadura dels Chicago Boys. No han entès res, em temo!

Ningú ens representa, ningú no representarà el 15M

Hibai Arbide

Preguntar-nos sobre la vigència del 15M implica interrogar-nos sobre què entenem per "moviment 15M". És a dir, si el concebem com un moviment organitzat, una estructura política o si per contra és, com ha definit Amador Fernández-Savater, un clima social. Em sembla obvi que, afortunadament, el 15M no és una coordinadora de col·lectius ni un "moviment de moviments". És, com a mínim, un estat d'opinió que ha esquerdat els consensos sobre els quals s'assenta el règim del 78, la Cultura de la Transició.
L'actualitat del clima em sembla inqüestionable. La crisi econòmica i crisi de la representació política i els seus agents –partits, sindicats i intel·lectuals– és cada vegada més profunda. La indignació, el rebuig a l'actual estat de les coses, és central en els imaginaris dels nostres dies. Les marxes de la dignitat, Rodea el Congreso, les mobilitzacions pels serveis públics, les formes de participació en les vagues generals desbordant els sindicats... Tots ells són re-mix de la música de les places.
La PAH i la resta del moviment per un habitatge digne són mutacions de la mobilització iniciada el maig de 2011, amb l'encert d'haver renunciat a representar el 15M. Allò comú de les experiències més potents post-plaça ha estat la capacitat de transformar, de no caure en la ritualització. És el cas, per exemple, de col·lectius sorgits de les

comissions de la plaça com 15Mbcn.tv o Feministes Indignades.
Lamentablement no ha estat així amb els espais organitzatius obstinats a "ser" el 15M o, encara pitjor, representar el 15M. És molt curiós constatar la quantitat de gent que el maig de 2011 no era activista, es va implicar aportant precisament aquesta sensatesa de qui no està contaminada pels vicis de la militància, i ha acabat adquirint tots i cadascun dels seus defectes: anar a un gueto, l'auto-referencialitat, el llenguatge codificat, l'anteposició de la identitat política a la pràctica, etc. L'inconvenient no és que hi hagi més activistes que abans; això és, dins del que cap, una bona notícia. El problema és que seguim tenint una gran dificultat de pensar i practicar una política apta no només pels activistes. Havíem après que avui l'important no són tant les paraules sinó "qui" les diu i "des d'on" es diuen.
En els últims temps, a més, assistim a una cursa electoral per veure qui representa el 15M electoralment. IU, Equo, Podemos, Partido X i altres candidatures semblen competir per convertir-se en la candidatura dels indignats. Al meu entendre, qualsevol experiment electoral que vulgui traslladar l'esperit del 15M a les institucions haurà de renunciar explícitament a representar perquè sigui creïble. La irrupció de les CUP al parlament demostra que és possible i, quan és així, l'obertura és percebuda com necessitat no només pel 15M sinó per sectors militants més amplis.
En paral·lel, assistim al retorn a la política de la identitat, dels "ismes". Potser no és tant un retorn sinó que l'extrema esquerra que mai va marxar és més visible durant el reflux de les mobilitzacions imbuïdes pel clima 15M. Al maig de 2011 vam dir: "Banquers i polítics van en una mateixa direcció. El 15M va en moltes direccions". Que així sigui.

** Hibai Arbide és advocat i activista social. Article publicat al setmanari Directa.*

El far

Bicentenari de Mikhail Bakunin (1914-2014)

Ferran Aisa

Mijail Alexandrovich Bakunin va néixer el 30 de maig de 1814 a Premúkhino, a la província de Tver (Rússia), on va passar la infància amb els seus pares i els seus nou germans. La seva família formava part de la noblesa russa i era d'arrelada creença religiosa. El 1829 ingressa a l'Acadèmia d'Artilleria on després de quatre anys de carrera militar va passar de cadet a oficial de l'exèrcit. Durant dos anys serà comandant d'escamot de l'exèrcit del tsar.

A finals de 1835 abandona la carrera militar per entrar de funcionari al govern civil de Tver. Per aquesta època deixa la casa dels pares i es trasllada a viure a Moscou, entre 1836 i1840) es dedica a estudiar filosofia. Bakunin esdevé un gran lector d'autors com Schelling, Kant, Fitche i Hegel. Freqüenta els cercles literaris de la Universitat i crea un grup d'estudi amb Herzen i altres companys que estudien Shakespeare, Goethe, Schiller, Puixkin i Hofmann.

L'any1841 s'inscriu a la Universitat de Berlín on amplia els seus estudis de filosofia, entre els seus companys hi ha l'escriptor rus Ivan Turguenev. Seguidament s'instal·la una temporada a Dresde on participa en discussions polítiques, publica en una revista l'article "La reacció alemanya" amb el pseudònim de Jules Eliza i escriu els *Discursos escolars de Hegel*. Bakunin i Herzen viatgen a Zuric (Suïssa), fent-hi amistat amb el sastre revolucionari Wilhem Weitling, autor del llibre *La humanitat tal com és i tal com ha d'ésser.* El 1844 el govern rus crida a Bakunin a incorporar-se al seu lloc de treball, la seva negativa a tornar a Rússia serà motiu per declarar-lo insubmís i a condemnar-lo en absència a la incautació dels seus bens i a ser deportat i efectuar treballs forçats a Sibèria. Bakunin resta deambulant per Europa relacionant-se amb grups paneslaus i revolucionaris.

El 1846 coneix a Marx i Engels, amb els quals es reuneix sovint per parlar de Hegel, Feuebach, Fitche i Babeuf. El mateix any es trasllada a Brussel·les amb el músic August Reichel on fa amistat amb l'historiador Émile de Laveleye. L'any següent és a París on es relaciona amb l'escriptora George Sand i amb els socialistes Louis Blanc, Auguste Blanqui i Proudhon. La insurrecció de camperols a Cracòvia motiva el seu pronunciament d'un emotiu discurs en una acte organitzat pels polonesos a París. Bakunin participa activament, al costat de Herzen i Ogarev, en la Revolució de 1848 a París i viatja a peu a Valenciennes instal·lant-se a les casernes de la Guàrdia Revolucionària. L'any següent participa en el Congrés dels eslaus a Praga.

Bakunin continua la seva vida d'agitador social per diverses ciutats alemanyes. Per les seves activitats revolucionàries és expulsat de Berlín i detingut a Dresde on l'any 1845 és condemnat a mort, commutada per cadena perpetua. Finalment és lliurat a les autoritats russes que el tanquen a la fortalesa de Sant Pere i Sant Pau, on hi restarà fins el 1857, en què el tsar Alexandre II el trasllada a Tonks, Sibèria. En la seva estada a la presó escriu *Confessions.*

A Sibèria hi passarà tres anys, allà fa amistat amb Ksaveri Vassilièvitx Kviatkovski, treballador de l'empresa explotadora de les mines d'or. Bakunin dóna classe d'idiomes a les filles del seu amic i fins i tot es casa amb una d'elles, Antònia. El 1861 aconsegueix permís per anar a Irkutsk i, des d'aquest port, fuig en un vaixell rumb a Fukuyama (Japó) i des d'aquí s'embarca cap a San Francisco. Creua els Estats Units fins a Nova York on s'embarca cap a Londres.

A la capital anglesa es reunirà amb la seva esposa que abandona Sibèria i arriba a Europa en vaixell a Estocolm camí d'Anglaterra. Els següents anys es dedica a propagar les seves idees a través de cartes als seus correligionaris d'arreu d'Europa, manifestant-se eslavòfil i publica articles a la revista *Kòlocol* (La Campana) que dirigeix el seu amic Herzen. A Londres escriu *La Causa Popular. Pugatxov, Romanov o Pèstel.*

Esclata la insurrecció polonesa contra el despotisme rus, i, malgrat que és una revolució burgesa, la recolza perquè creu que serà la metxa que farà encendre la revolució popular a Rússia. Viatja a Suècia per posar en marxa una insurrecció, i ho fa contractant el vaixell anglès "Ward Jacson", però l'expedició fracassa.

Entre els anys 1864 i 1867 es dedica a fomentar la seva organització secreta internacional i viatja per Itàlia relacionant-se amb Fanelli, Malatesta i Cafiero. A Nàpols funda el periòdic *Libertà e Giustizia,* en el primer número exposa el seu programa: "Aquesta societat té com objectiu la victòria del principi de la revolució sobre la terra, amb la dissolució radical de totes les organitzacions existents en l'actualitat, religioses, polítiques, econòmiques o socials, i la formació d'una societat, primer europea i després universal, basada en la llibertat, en la raó, en la justícia i en el treball." Són els anys en què Bakunin redacta el *Catecisme revolucionari.*

Paral·lelament a Londres Marx i altres revolucionaris han creat l'Associació Internacional de Treballadors (AIT). Bakunin, el setembre de 1967, participa en el Primer Congrés de la Lliga de la Pau i de la Llibertat, entre els congressistes hi havia Victor Hugo, Stuart Mill, Louis Blanc, Elisée Reclus i Giuseppe Garibaldi. Al Congrés Bakunin proposa la creació de la Fraternitat Universal, i en la seva intervenció fa un discurs a favor del socialisme i el federalisme. El pensador rus proposà que la Federació de Municipis esdevingués província i la província nació i que les nacions siguin el nucli constitutiu dels Estats Units d'Europa. Fins i tot el Comitè Central de la Lliga de la Pau i de la Llibertat creà un òrgan d'expressió, *Les États Units d'Europe,* un periòdic que és dirigit per Elies Reclus. Bakunin residirà un temps a Suïssa on escriu *Federalisme, socialisme i ateologisme.*

En el Congrés de Berna de 1868 intenta que els congressistes de la Lliga votin resolucions socialistes. La proposta dels bakuninistes fou minoritària, per tal raó s'escindiren de la Lliga i fundaren l'Aliança Internacional de la Democràcia Socialista. La nova organització política va demanar tot seguit l'ingrés a l'AIT, però el Consell de Londres no els va admetre com a organització. Bakunin va transformar l'Aliança, en Secció de la Internacional, i, aleshores, va ser definitivament admesa per l'AIT, el juliol de 1869. A través dels seus col·laboradors funda seccions de la Lliga de la Democràcia Socialista a Espanya, Itàlia, França, Bèlgica i Suïssa.

La Internacional de fet queda dividida en dos tendències, una que es influenciada pel pensament de Marx i l'altra, antiautoritària o bakuninista. De fet és a Suïssa on el trencament es fa efectiu en el Congrés de la Federació celebrat a La Chaux-de-Fonds el mes d'abril de 1870. Les seccions bakuninistes s'adhereixen a la Federació del Jura. És el moment que Europa viu la guerra de França amb Alemanya. La primavera de 1871 Bakunin dóna suport a la Comuna de París.

La Conferència Internacional de Londres planteja la qüestió de Bakunin dins de l'AIT i sobre les seves relacions amb Netxàiev (implicat en actes terroristes). La divisió entre els partidaris de l'acció política (marxistes) i els partidaris de l'acció apolítica (bakuninistes es fa cada vegada més gran. En el Congrés de la Internacional de l'Haya de 1872 es pren la resolució en què es reafirma la relació indestructible entre el moviment polític i econòmic de la classe obrera i la necessitat de l'organització d'un partit obrer independent.

El Congrés decideix expulsar Bakunin i els seus partidaris de la Internacional. El Consell General de l'AIT traslla da la seva seu a Nova York. El 16 de setembre d'aquell mateix any, en el Congrés de Saint Imier (Suïssa), les federacions antiautoritàries rebutgen les resolucions de l'Haia. La Internacional de fet no solament s'havia trencat sinó que aviat acabaria desapareixent.

Bakunin es retira a Locarno (Suïssa) vivint a una casa de Cafiero. El pensador anarquista aprofita la tranquil·litat per publicar llibres com *Déu i l'Estat, L'Estat i la Comuna i Estatisme i anarquia.* L'any 1874 torna a participar en un intent d'insurrecció a Bolònia, però després del fracàs retorna a Locarno on ja s'hi va quedar a viure. En els seus darrers anys es dedica a traduir *El Capita*l de Marx al francès. L'u de juliol de1876 Mijail Bakunin mor a Berna.

>> La recepta

Guisat de mussola

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

750 grams de mussola
Vuit patates
Tres cebes
Sis tomàtigues de ramellet
Quatre alls
Dues fulles de llorer
Quatre pastanagues
Un tassó de vi blanc
Brou de peix
Ametlles i julivert picats
Farina i pa ratllat
Una llimona
Sal, pebre bo i oli d'oliva

Elaboració:

Tallam la mussola i l'adobam amb sal, pebre bo, pebre bord i llimona i ho deixam reposar un bon rato. Al menys dues hores.

Amb la ceba, els alls, la pastanaga i la tomàtiga farem el sofregit dins una greixonera fins que estigui ben confitat. Després afegirem la patata esqueixada i el llorer. Dues remenades i afegim el tassó de vi blanc i el brou de peix, fins que cobreixi les patates. Ho deixam a foc alt fins que les patates siguin ben cuites. Al mateix temps, anau fregint la mussola passada només per farina i acabau-la de coure dins el guisat. Just al final hi tiram una picada d'all, julivert i ametlles.

Bon profit!!

Una mirada crítica des del cinema

El Guateque

Joan Canyelles Amengual

(The party, Blake Edwards, 1968). Hrundi és un home d'origen hindú que treballa d'extra a una pel·lícula ambientada a la Índia de finals del segle XIX. Després de diverses intervencions poc afortunades, trepitja involuntàriament el mecanisme de voladura d'un fort moments abans que el director pronuncii la paraula "acció" i les càmeres comencin a rodar. L'atac d'histèria del director és considerable. Telefona al productor de la pel·lícula per exigir-li que Hrundi no torni a treballar en el món del cinema, i aquell per error, apunta el nom a la llista de convidats a una festa que es donarà a casa seva.

Allà, Hrundi continuarà provocant petits desastres que per acumulació i el progressiu abast de les seves conseqüències convertiran la festa en una autèntica bogeria fora de qualsevol tipus de control.

Blake Edwards va treballar com a actor secundari a les ordres de directors com Victor Fleming, Henry Hathaway, Otto Preminger o William Wyler i va escriure guions per a la televisió i el cinema abans de ser director.

Es posà darrere les càmeres per primera vegada l'any 1955 per dirigir "Bring Your Smile Along", i es va acomiadar l'any 1993 amb "El fill de la Pantera Rosa" (The Son of the Pink Panther). Amplíssima trajectòria amb un grapat d'obres mestres i bastants treballs amb notable talent que mereixen ser recordats.

L'any 1961 obtingué un dels seus primers grans èxits amb "Berenar amb diamants" (Breakfast at Tiffanyis's). Amb guió de George Axelrod sobre la novel·la de Truman Capote i amb la inoblidable partitura de Henry Mancini elabora una pel·lícula sobre personatges solitaris que fugen d'ells mateixos, d'aspiracions contínuament defraudades i de trens escapats. La Holly Golightly de Blake Edwards (senzillament encisadora Audrey Hebburn. Per a la història del cinema queda la seva imatge a la finestra amb una guitarra a les mans i cantant "Moon River") té poc a veure amb la de Capote (la censura no hauria permés que la del novel·lista aparegués a la pantalla), però això en realitat importa poc perquè Edwards aconsegueix donar-li a la pel·lícula personalitat i entitat pròpies.

Un any més tard una petita joia del cinema policíac "Xantatge contra una dona" (Experiment in terror). De gran pols narratiu aconsegueix mantenir la tensió durant tota la pel·lícula.

L'any 1963 dirigeix una de les seves obres mestres "Dies de vi i roses" (Days of wine and roses). Una de les millors pel·lícules sobre l'alcoholisme que s'han projectat a una pantalla de cinema. Un portentós Jack Lemon dona vida a Joe Clay un home que treballa de relacions públiques. Per la seva professió coneix a Kristen Arnesen (excel·lent també Lee Remick) de qui s'enamora i es casen. A través de la xocolata li introdueix l'afició a l'alcohol. Sense adonar-se inicien una davallada personal amb la qual ell l'arrosega a ella. I al final tan sols és Joe qui aconsegueix surar. Demolidor pla final que ens mostra a Kristen caminant sola cap al bar després de no aconseguir que Joe l'acompanyi.

L'any 1964 arribaren "La pantera rosa" (The pink panther) i "El nou cas de l'inspector Clouseau" (A shot in the dark), sense dubte dos dels seus treballa més coneguts. Personatge, el de l'inspector Clouseau (Peter Sellers) que tornarà a portar a la gran pantalla amb distintes ocasions i diferent fortuna.

L'any següent fa un notable homenatge al cinema còmic amb "La carrera del segle" (The Great Race). Amb Tony Curtis i Jack Lemon en els papers protagonistes la pel·lícula té alguns moments absolutament memorables.

En els anys 70 comença rodant el musical "Darling Lili" (Darling Lili, 1970) amb Julie Andrews (que després es convertiria en la seva esposa) i Rock Hudson, que significà un rotund fracàs a la taquilla; "Dos hombres contra el Oeste" (Wild Rovers, 1971), personal i interessant western que els productors retallaren amb ganes; altres seqüeles poc interessants de la pantera rosa i finalment l'any 1979 "10, la dona perfecta" (Ten), que és un èxit atronador.

De la part final de la seva carrera mereixen ser destacades "Victor o Victòria" (Victor/Victoria, 1970); "Micki i Maude" (Micky & Maude, 1984) i "Assassinat a Beverly Hills" (Sunset, 1989).

D'innegable talent, Blake Edwards va participar pràcticament en tots els guions de les seves pel·lícules i molt sovint també les va produir, la qual cosa evidencia la voluntat de no dependre de n¡ngú i amb un estil personal oferir una certa visió del món.

Gran cultivador de la comèdia amb evidents influències de Lubitch (de qui es pot considerar un digne alumne) fou capaç de combinar amb portentós equilibri, la comicitat hilarant que abraça decididament el gènere del slapstick amb la ironia fina i amb la malenconia. Dominà amb lucidesa el ritme i el temps narratiu, les pauses i l'acceleració de les accions més esbojarrades.

Però també en altres gèneres va rodar obres mestres. "Dies de vi i roses" es un excel·lent drama amb pinzellades de comèdia. Una d'aquestes pel·lícules en les quals no hi falta ni hi sobra cap fotograma. De gran precisió i progresió narrativa ofereix unes interpretacions memorables, de les que per moments et deixen paralitzat a la butaca i et fan patir.

Des del meu punt de vista (sempre modest i poc autoritzat), "El Guateque" és una de les comèdies més genials, intel·ligents i rebentadores de la història del cinema. El pròleg de la pel·lícula ja és magistral: Peter Sellers tocant la trompeta, rep dos tirs i cau ferit, s'aixeca amb dificultats i encara la toca, li comença a disparar més i més gent, però no hi ha manera de matar lo, tirat a terra, mig incorporat i gairebé sense aire als pulmons segueix bufant l'instrument, les metralladores llancen contra ell totes les seves bales sense aconseguir el seu objectiu. Al final, com diu Aldo Viganò a una crítica feta en el número 322 de la revista "Dirigido por" d'abril de 2003 (amb la qual estic molt d'acord i de la que subscriuré alguna més de le seves afirmacions), el so de la trompeta es converteix en un gran pet.

Després d'un començament tan brillant, era difícil mantenir el nivell, però Edwards ho aconsegueix en tot moment. Hrundi arriba a la festa en una mena de tricicle motoritzat tan petit que quasi podria cabre en el maleter de qualsevol dels cotxes que ja estan aparcats. Des de la seva entrada a la casa, les situacions còmiques i absurdes s'aniran succeint. I aquest personatge, acabarà provocant gairebé la demolició de la casa.

Diu també Aldo Viganò a la seva crítica "Así sucede que, mientras programàticamente hace saltar por los aires un modo de entender la vida (el orden holliwoodiano) y el cine que eso produce (el modelo narrativo expuesto en el prólogo), "El guateque" propone de forma explícitamente "subversiva", la reconstrucción de un nuevo terreno que por una parte, coloca en primer plano la revuelta de los componentes sociales más débiles (las minorías étnicas contra los yankees, las mujeres contra los hombres, los camareros contra los mayordomos, los jovenes contra los viejos) y por otra, se abre al menos a la hipótesis de un nuevo orden fundado sobre la alegría de vivir y la capacidad de hacer reir". Evidentment jo no puc expressar millor aquestes idees que em semblen del tot encertades. Certament assistim a una mena de sabotatge (in)voluntari, no (pre)meditat, però que acaba funcionant com si ho fos.

La interpretació de Peter Sellers és antològica, construïda sobre petits detalls precisos i exactes, lluny de qualsevol tipus de sobreactuació o d'estridència. Els moments en els quals busca desesperadament un vàter on poder pixar són hilarants.

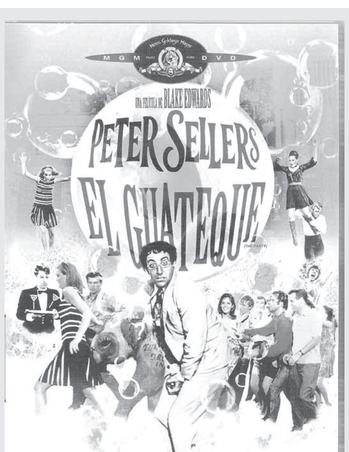
Michèle és una al·lota que aspira ser cantant i actriu que acudeix a la festa acompanyant a C.S. Divot el productor de la pel·lícula en la que treballava Hrundi i que va presenciar la desfeta que aquest va provocar. Aquest li assegura que li pot aconseguir proves pels grans estudis i que li pot presentar a gent important, però naturalment tan sols desitja aprofitar-se sexualment d'ella.

Michèle i Hrundi, connecten immediatament amb les mirades. Són les úniques persones absolutament desubicades en aquell món d'estrelles, productors, senadors i empresaris, i això posa en marxa el mecanisme de la solidaritat. Les escenes d'intimitat que es produeixen entre ells dos no deixen de tenir un punt absurd però també estan plenes de sensibilitat i de tendresa.

Rodada l'any 1968, "El guateque", desprèn una contagiosa joia de viure. Una mena d'alegria desenfadada i revolucionària que es va donar en algunes pel·lícules d'aquell temps que ja no s'ha tornat a veure i que jo no puc deixar de mirar amb una certa malenconia i enyorança, aquesta estranya enyorança que a vegades es té de coses que no s'han vistut (jo només tenia 7 anys) però que s'intueixen i es senten com una mica pròpies.

I per acabar. Em deman si el que veiem a "El guateque" no pot ser una estratègia més en la nostra lluita contra el capitalisme i el patriarcat. Jo, particularment no m'he esforçat gaire per semblar un inepte, i tenc un parell de màsters en curtesa que podrien fer estralls. Record que quan a la Ciutat de Palma es va celebrar la Universíada (amb Jaume Mates com a president del Govern), em vaig empassar tota la cerimònia d'apertura amb l'esperança de què tot sortiria malament (amb les persones que hi havia en el poder, no era somiar truites). Vull dir, seria adequat i èticament acceptable des del nostre punt de vista intentar dinamitar el sistema amb un sabotatge disfressat d'inoperància i curtor? Qui ho sap?

Salut, lluita i anarquia.

Fitxa tècnica

Dr: Blake Edwards;
G: Blake Edwards i Tom i Frank Waldman;
Ft: Lucien Ballard;
Ms: Henry Mancini;
Mt: Ralph Winters;
Int: Peter Sellers (Hrundi V. Baskhi), Claudine Longet (Michèle Monet), Marge Champion, (Rosalind Dunphy), Sharron Kimberly (Princesa Helena), Denny Miller (Wyoming Bill Kelso), Gavin MacLeod (C.S. Divot), Corinne Cole (Janice Kane)

Anuari mediacat 2014. Els 15 silencis mediàtics del 2013

http://www.media.cat/

L'ANUARI MÈDIA.CAT (http://www.media.cat/anuari/) presenta quinze reportatges en profunditat sobre quinze temàtiques que durant l'any 2013 van ser silenciades pels mitjans de comunicació. Arreu de l'Estat espanyol, des de l'any 2008 s'han tancat prop de 300 mitjans de comunicació i s'han perdut prop de 12.000 llocs de treball ocupats per periodistes. En aquest context, les pressions dels poders financers i polítics sobre la llibertat d'expressió són cada cop més efectives, i la por, el desànim i l'autocensura guanyen terreny minut a minut.
El periodista Xavier Montanyà ha arribat a afirmar que "actualment no hi ha un periodisme referencial; majoritàriament, el periodisme d'ara és reverencial". El Grup de Periodistes Ramon Barnils no ens resignem i maldem per mantenir l'actitud i el mètode: rigor, esperit crític i independència. L'esquerda que va obrir el primer Anuari Mèdia.cat dels silencis mediàtics, ara fa quatre anys, no para d'eixamplar-se. Fidels a la nostra cita, l'Anuari de 2014 treu a la llum 15 històries que durant l'any 2013 no van ocupar cap primera plana ni van obrir cap informatiu. El projecte ha estat possible de nou gràcies al finançament col·lectiu (438 micromecenes i 10.470 euros recaptats a Verkami) i al suport de sis universitats i del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Un any més, omplim els buits: memòria allà on volen amnèsia i respostes allà on no volen preguntes.

Índex:

- 100 milions per a 16 escoles de l'Opus Dei
La Generalitat catalana subvenciona amb 25 milions d'euros anuals col·legis que segreguen per sexes.

- Un canal amb portes giratòries
Josep Grau, l'actual president de l'empresa que està construint el canal Segarra-Garrigues, és el conseller que va adjudicar l'obra l'any 2002.

- 31,5 milions en 'supersous'
Els 86 directius dels Països Catalans en les empreses de l'Ibex-35 cobren 366.562 euros anuals de mitjana.

- 51 imputats i vuit condemnes
Un 17% de consellers que han tingut els successius governs dels Països Catalans ha estat imputat en casos de corrupció.

- Cau un 32% la protecció contra la violència de gènere
Els jutjats catalans concedeixen sols un 38% d'ordres d'allunyament, mentre que la mitjana espanyola és d'un 60%.

- Benvinguts a 'Qatarunya'
L'emirat de Qatar, governat per un règim dictatorial, ha invertit 428 milions d'euros a Catalunya en només tres anys.

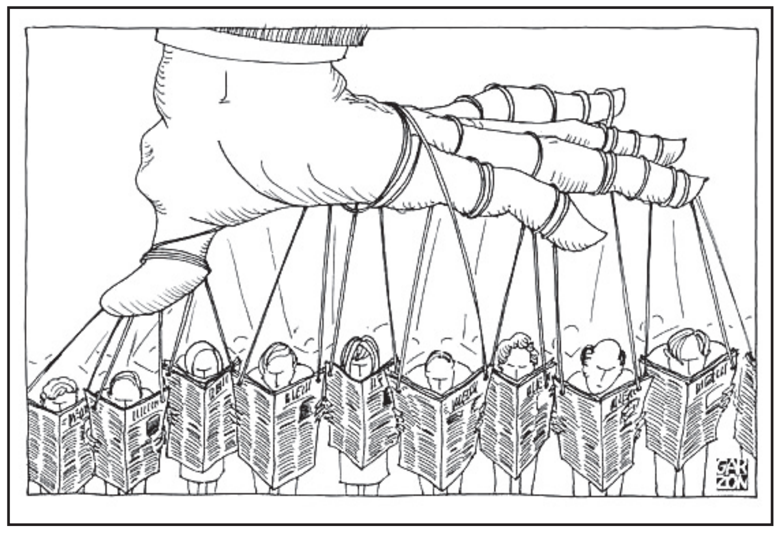
- 173 milions d'euros públics per a Spanair
La Fiscalia vol que els gestors de l'aerolínia fallida paguin 72 milions per solucionar el dèficit generat per la seva gestió.

- Un nou 'projecte Castor' al Bages
Gas Natural projecta un magatzem de gas al subsòl de Balsareny que requerirà la injecció de 50 hm³ d'aigua durant 10 anys.

- Cañete i Matutes, els més beneficiats per la Llei de costes
La reforma de la legislació sobre el litoral aprovada pel Govern del PP podria afavorir els interessos empresarials d'actuals i antics membres del partit.

- Mango pagarà per l'accident de Bangla Desh
L'empresa catalana s'afegeix en l'últim moment al fons internacional per compensar econòmicament les víctimes després de rebre pressions arreu del planeta.

- Els Països Catalans, a la cua d'Europa en acollida de refugiats
L'Estat espanyol només acull l'últim any 725 sirians dels 2,5 milions que han fugit de la guerra. Tan sols uns quants centenars viuen València i a Barcelona.

- Denúncies d'assetjament laboral a Mercadona
Treballadors de la cadena de supermercats valenciana relaten diversos casos d'abusos i de repressió sindical.

- Un Centre del Món desèrtic
La gran superfície comercial de l'estació del TGV de Perpinyà registra una ocupació de tan sols un 15% de les botigues.

- AutoCrítica als Mossos d'Esquadra
Policies i experts en seguretat reclamen, des de dins, una policia catalana més democràtica i respectuosa amb els drets cívics

- Figaró, el 'Porto Alegre' català
El poble del Vallès Oriental practica des de fa 10 anys la democràcia participativa i sotmet un 18% del seu pressupost a votació dels veïns.

>> Anecdotari històric. Sabíes que...

Bernard Boil, l'apàtrida menyspreat

Antonio Gascón

Boïl és un personatge gairebé maleït, ja que tan aviat el reclamen com a propi els catalans com els aragonesos. I tot per una simple qüestió de límits geogràfics, o per una qüestió simple de prestigi, al reclamar-lo com dels seus els monjos de Montserrat, si s'escau, els benedictins, quan en realitat mai ho va ser, i el motiu va haver de ser que en certa forma el personatge prestigiava l'abadia.
D'intentar posar-li cara al personatge, bastarà dir que se li pot veure, en una visió ideal, al monument a Colom de Barcelona, en ser el frare que li posa una mà sobre el cap a un pobre indi, també es pot veure en bronze en una de les portes interiors de la basílica de Montserrat, ja que per la seva desgràcia va ser enviat per Ferran el Catòlic, com a acompanyant de Colom en el seu segon viatge, i va ser per això que els benedictins es van apoderar de la seva figura, amb l'excusa de que havia estat un temps a la muntanya, encara que caldria dir que com eremita i no com a frare.
Detall últim que va ser menyspreat, i per això se li va assimilar com benedictí i català, quan en realitat havia nascut a Zaidín, un poblet de la província d'Osca, encara que sí que era cert que quan ell va néixer, aquell poble, per una simple qüestions de límits religiosos, pertanyia en aquell moment a la diòcesi de Lleida.
Prova del seu aragonesisme és que era amic del rei Ferran, i que per això se'l va enviar a Amèrica, a l'haver estat el seu secretari personal, al merèixer la seva confiança, doncs havia realitzat diverses missions diplomàtiques per al rei Ferran, però encara es presenta com prior dels eremites de Montserrat, el que no li priva reclamar a França i per corona els comtats del Rosselló i la Cerdanya. Nacionalitat i filiació que ha estat generant autèntics problemes a l'Enciclopèdia Catalana, en ser tan aviat català o no, benedictí o no, i sempre en funció del últim treball de torn.
Una altra qüestió que sempre queda gairebé en l'oblit és que a la tornada d'una d'aquelles missions, el 1492, Boïl torna a Espanya amb la missió d'introduir al nostre país l'Ordre dels mínims, portant el títol de Vicari General de les Espanyes, per nomenament directe del fundador dels mínims Sant Francesc de Paula, sent una de les primeres fundacions l'ermita de Sant Cebrià d'Horta, a Barcelona, el febrer de 1493.
Any en què marxa a Amèrica com Vicari Apostòlic a les Índies Occidentals, per facultats atorgades pel Papa Alexandre VI i per ordre del rei Ferran, tornant a Espanya al desembre de 1494, davant la dificultat que representava el no poder entendres amb els indígenes. Així queda clar que els benedictins no poden dir que Boïl era dels seus, ja que en aquella època era de l'ordre dels mínims.

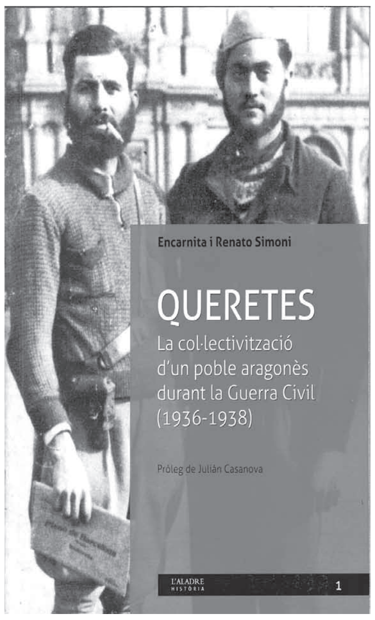

Finalment, de tota aquesta història el que es desprèn és que els països o les institucions de vegades utilitzen a les persones, en funció dels seus interessos, sense importar-los per a res quina a estat l'autèntica veritat, bona prova és el cas de Boïl.

Llibres

Queretes

La col·lectivització d'un poble aragonès durant la guerra civil (1936-38)

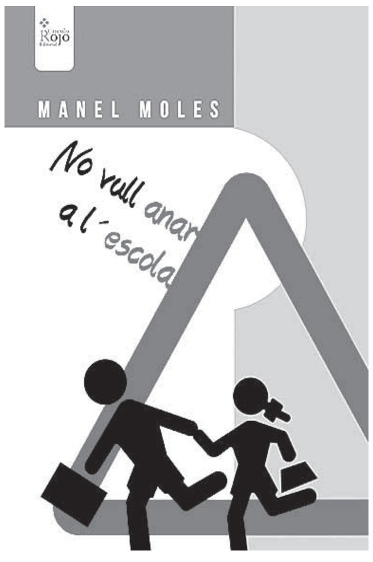
Encarnita i Renato Simoni
Pròleg: Julián Casanovas

Editorial L'Aladre. Associació Cultural del Matarranya, Calaceit, 2013, 311 pàg.

Encarnita i Renato Simoni van presentar Queretes el 1977 i en francès a la Facultat de Lletres de la Universitat de Ginebra. Aleshores era un llibre pioner en aquesta matèria, se'n sabia molt poc de les col·lectivitzacions anarquistes en terres aragoneses durant la Guerra Civil. Aquest mateix assaig va ser publicat en castellà el 1982, i el 2006 en italià: Cretas. Autogestione nella Spagna Republicana (1936-1938).
L'historiador Renato Simoni ha dirigit la Societat Suïssa de Professors d'Història i és un especialista en la investigació de la Guerra Civil espanyola, que ha publicat en italià, francès i castellà. Encarnita Simoni, nascuda a Queretes (Matarranya), és llicenciada en història i professora d'espanyol al cantó de Ticino (Suïssa). L'assaig històric d'Encarnita i Renato Simoni ha estat editat en català per l'Associació Cultural del Matarranya dins de la seva col·lecció L'Aladre amb un pròleg del professor i historiador aragonès Julián Casanova, el qual afirma que aquest treball és "una història aparentment menuda, sobre un poble petit, però que descobreix la profunditat de l'autèntica matèria primera de què és feta la feina de la història: les creences i pràctiques dels éssers humans".
Queretes, la col·lectivització d'un poble aragonès durant la Guerra Civil (1936-1938) és una versió revisada i ampliada. Per dur a terme la seva investigació, tots dos autors han fet servir la documentació dels arxius, la història oral i l'antropologia per indagar aquells esdeveniments que van fer possible la col·lectivització de les terres i la instauració del comunisme llibertari en una gran part dels pobles del Matarranya i d'altres zones d'Aragó. Ens parlen de l'organització de la comunitat, l'eradicació del diner, les assemblees camperoles, la vida quotidiana, la llengua, la cultura i les tradicions.
L'esperit llibertari de solidaritat i suport mutu formaven part de la col·lectivitat que havia abolit la propietat privada de la terra i dels mitjans de producció, tot creant una economia de signe solidari i autogestionari. Ens expliquen la funció dels comitès locals com a òrgans de coordinació subordinats a l'assemblea general del poble, la creació de la Federació Regional de Col·lectivitats i la constitució del Consell d'Aragó. L'organització del treball i la distribució dels béns, seguint el lema anarquista "De cadascú segons la seva capacitat. A cadascú segons les seves necessitats".
En la primera part del llibre fan una anàlisi de com era la societat aragonesa del primer terç del segle XX i s'endinsen en l'estudi d'uns pobles marcats per la pobresa. Aquesta primera part ja és un gran estudi sobre les terres de Terol i els pobles del Matarranya. També investiguen la situació política, cultural i social durant la Segona República i la influència dels moviments polítics i sindicals, amb una especial atenció al moviment anarcosindicalista. La CNT seria la força dominant que promouria amb els camperols i els obrers les col·lectivitzacions a la majoria de pobles del Matarranya. L'estudi es va centrar sobretot en el poble de Queretes, a la província de Terol, un petit poble on la revolució social va ser una realitat que va durar un període molt breu, però de la seva experiència es poden treure encara avui grans lliçons.
Aquest assaig és una gran aportació a la memòria col·lectiva de l'autogestió a la comarca del Matarranya i als principis d'economia autogestionària que haurien de tenir validesa com a alternativa al capitalisme.

Ferran Aisa, escriptor i historiador.

No vull anar a l'escola

Manel Moles

Editorial El Círculo Rojo, 2013, 240 pàg.

Manel Moles (Terrassa, 1972) és consultor informàtic i professor de secundària. Ell i la seva dona (mestre d'educació primària a l'escola Guillem de Balsareny) eduquen els seus tres fills a casa.
L'educació a casa i les escoles alternatives són opcions d'aprenentatge que, malgrat constituir una pràctica consolidada a casa nostra, encara són grans desconegudes.
L'educació a casa és un fenomen educatiu d'extraordinària força al nostre país, encara que actualment poc (i malament) conegut. El text vol ser objectiu (en la mesura del possible) i divulgatiu, i no una apologia d'aquesta opció educativa.
I és aquí on la col·laboració del Frank, la Quar, la Lilian, el Xavier i la resta de personatges del llibre ha estat cabdal, permetent a l'autor presentar aquesta realitat amb tota la seva riquesa i controvèrsia.
El llibre ens ofereix una visió fresca i desinhibida d'aquests moviments educatius, a partir d'una redacció original que fuig del model divulgatiu tradicional i busca submergir el lector en un món vivencial ple d'olors, emocions, sensacions i sentiments.
Després de la mort de la seva dona i d'un difícil periple personal i professional que el porta d'Amsterdam a la Catalunya Central i dels carrers de la Barcelona bohèmia a la presó d'Eivissa, en Frank ha de fer front a una última prova: el seu fill no vol a anar a l'escola.
Prenent aquesta línia argumental com a base, l'autor ens porta de la mà a un recorregut íntim i proper pel món de l'educació alternativa, oferint-nos una visió propera i càlida de la realitat de les escoles lliures i de l'educació en família actual al nostre país.
Un llibre sobre el qual us podeu informar al web http://www.novullanaralescola.com/
imprescindible per conèixer de primera mà el dia a dia d'un moviment educatiu cada cop més present i consolidat en la nostra societat.
La Coordinadora catalana pel reconeixement i la regulació de l'Educació en Família http://www.educarenfamilia.org és l'associació que agrupa les famílies que eduquen a casa al nostre país i treballa per aconseguir el reconeixement i la regulació d'aquesta opció educativa.

>> Revistes

NOTICIA CONFEDERAL

Publicació trimestral de la CGT País Valencià, amb l'actualitat sindical i social, http://www.cgtpv.org/-Noticia-Confederal-.html

HILO NEGRO

Butlletí mensual del Sindicat Únic de la CGT de Burgos, http://www.cgtburgos.org/

DIAGONAL

Revista quinzenal de periodisme crític i informació sobre lluites i moviments socials, https://www.diagonalperiodico.net/

CAFÈ AMB LLET

Periodisme crític en defensa de la sanitat pública, contra les retallades i la corrupció, http://www.cafeambllet.com/

Ens han deixat dues dones lliures: Concha Pérez i Concha Liaño

Redacció

El passat mes d'abril ens deixaven dues dones lluitadores i llibertàries, dues militants anarquistes històriques, dos exemples de compromís i militància.
Concha Pérez va morir el passat 17 d'abril. L'escriptora Llum Quiñonero la definia així: "La miliciana, la mare, la germana l'obrera, la sindicalista, la que tot ho va voler saber, la veïna del Raval, la venedora del Mercat de Sant Antoni, la que mai es va deixar vèncer". Va néixer a les Corts, Barcelona, el 1915. Com tantes altres va fer la revolució i va viure per a explicar-ho, travessant la derrota i l'exili. Filla d'un militant anarquista, als setze anys va començar a militar en el moviment llibertari, a l'Ateneu Llibertari Far i a l'Ateneu Agrupació Humanitat. L'any 1932 es va afiliar a la FAI. El juliol de 1936 va combatre al carrer el cop d'estat de Franco, participant a l'assalt de la caserna de Pedralbes, formant part del grup Los Aguiluchos de Les Corts. Va lluitar als fronts de Caspe i Belchite, va resultar ferida en els fets de maig de 1937 a Barcelona, i va emprendre el camí de l'exili el desembre de 1938, acabant al camp de refugiats d'Argelès. Va retornar a Barcelona el 1942 on va portar amb el seu company una botiga al mercat de Sant Antoni, que va esdevenir punt de trobada de militants anarquistes.
Després de la mort de Franco va participar en l'organització de les primeres associacions de veïns i en la reorganització de la CNT. Amb la divisió de l'anarcosindicalisme va integrar-se a la CGT. El 1997 va participar en la fundació de l'associació Dones del 36.
El passat dia 19 d'abril moria als 97 anys d'edat Concha Liaño a Caracas (Veneçuela), lloc on residia al costat de la seva filla des de feia 66 anys, des que el 1948 decideix traslladar-se allí des del seu exili a França després de la fi de la Guerra Civil.
Als 15 anys va entrar a formar par de les Joventuts Llibertàries a Barcelona. El 1935 va fundar amb altres dones llibertàries l'Agrupació Cultural Femenina, que va confluir amb la revista Mujeres Libres que s'editava a Madrid, per donar naixement a l'organització Mujeres Libres. Concha Liaño va ser una de les principals defensores de l'organització de dones dins el moviment llibertari davant les reticències i oposició de molts companys a la seva creació.
Amb la victòria de l'exèrcit franquista va passar a França i uns anys després va anar a viure a Veneçuela amb la seva filla.
El 1996 va ser una de les protagonistes del documental Vivir la utopia, i el mateix any el cineasta Vicente Aranda es va inspirar en ella i altres dones per a la realització de la seva pel·lícula Libertarias, sobre la qual Concha Liaño es va mostrar molt crítica. El recent documental Indomables realitzat l'any 2012 va tornar a donar-li veu per explicar a fons la militància d'aquelles dones lliures i anarquistes.

Rafael Cid, escriptor i periodista

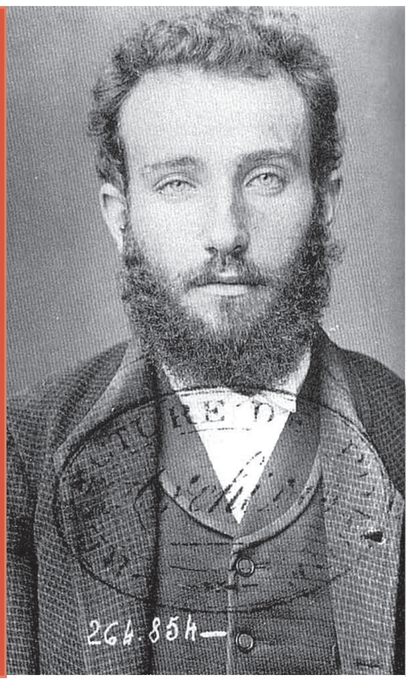
“La democràcia o és directa, o no és democràcia”

“Quan els de baix, la majoria social, deleguen en uns pocs, en una elit, s’instaura el govern de l’oligarquia”

> LA FRASE...

“La crítica del muntatge electoral no significa la ponderació de l’abstencionisme sense més”

Josep Estivill

Periodista i analista polític. Va ser redactor en cap de la revista “Cambio 16” i membre de l’equip d’investigació del diari “El País”. Premi Ortega y Gasset de periodisme. En l’actualitat escriu en diferents mitjans alternatius lligats als moviments socials i a l’activisme ciutadà. Conferenciant, és assidu col·laborador del diari “Rojo y Negro” i de Radio Klara. És el prologuista del llibre “La ficción democrática” (La Linterna Sorda, Madrid 2013).

- Parlem del llibre “La ficción democrática”

És un recull de textos de tres autors anarquistes de principis del segle XX en els quals es qüestiona la naturalesa democràtica de les eleccions i la forma del consentiment polític (i sindical) que suposa la base de l’actual sistema capitalista neoliberal. Parlem de gent com el gallec Ricardo Mella, un referent indispensable del moviment anarquista espanyol i dels francesos Sébastien Faure i Albert Libertad, llibertaris els tres de diferents corrents, que van ser pioners en denunciar la fal·làcia d’una forma de gestió de la cosa pública que es pretén com el govern del poble però que en realitat no és sinó la legitimació de la oligarquia, l’exclusió del dret a decidir i l’acceptació de la servitud voluntària. Perquè la representació política, és a dir, quan els de baix, que són la majoria social, deleguen en uns pocs, en una elit, allò que s’instaura és el govern de la oligarquia.

En concórrer a les urnes per optar sobre unes candidatures polítiques prèviament seleccionades i cuinades per les cúpules dels partits, en llistes tancades i bloquejades, el resultat és una estructura vertical i jeràrquica de governants i de governats, de dirigents i de dirigits, en la qual la sobirania es lliura a les elits. El govern de les elits i no el govern del poble, pel poble i per al poble, que és la fórmula amb la qual es publicita la democràcia representativa. La democràcia o és directa, sense adjectius, conservants ni colorants, o no és democràcia. Es tracta d’una “ficció democràtica” perquè en consentir-la, triem els nostres amos. No obstant, convé advertir, contra allò que molts creuen als nostres mitjans, que la crítica del “trágala” electoral no significa la ponderació de l’abstencionisme sense més. Aquesta és una altra història.

- Dels protagonistes del llibre, Albert Libertad és el gran descobriment.

Certament, recuperar un personatge de l’atractiu intel·lectual i la qualitat literària d’Albert Libertad, autèntica dinamita cerebral, ha estat un encert, perquè a més demostra la vitalitat del pensament llibertari en autors que, per no haver estat en el nucli d’acció de les organitzacions anarquistes tradicionals, van quedar ressagats en l’interès dels historiadors. El corrosiu individualisme de Libertad i el seu potencial iconoclasta és una prova de la riquesa existent en aquesta plèiade d’escriptors que poblaven la galàxia editorial anarquista, possiblement la ideologia antisistema que més i millors diaris i revistes va tenir. Per això, el treball d’exegesi realitzat per La Linterna Sorda investigant en arxius i biblioteques té tant de mèrit.

- Parla’ns de Sébastien Faure

Faure no fa sinó impugnar des del sentit comú la fal·làcia electoral destacant l’absurditat de creure que donant un xec en blanc als de alt prosperaran els de baix, significant la impotència que suposa aquesta delegació de la pròpia experiència, denunciant la inevitable corrupció que comporta la professionalització política sense control i finalitzant amb la nocivitat que aquesta pràctica reglada suposa per a la dignitat humana, la justícia i la llibertat. Cal tenir en compte el gran valor que aquestes denúncies tenien en aquell primerenc segle XX, fetes gairebé en exclusiva des del socialisme antiautoritari, quan des del costat marxista, el socialisme autoritari, venia el pensament únic del sufragi com una conquesta obrera.

- Ricardo Mella

Mella és un pensador de referència del moviment llibertari. Per la seva integritat moral, la seva cultura, el seu compromís amb els febles, la seva enteresa intel·lectual i per veure, abans que ningú, la secreta dominació que hi havia en la dinàmica electoral excloent de la participació democràtica. Tinguem en compte que “La ley del número” s’escriu entre 1893 i 1894, gairebé un quart de segle abans que prestigiosos sociòlegs, com Moisey Ostrogorsky i Robert Michels, alertessin sobre els perills de la oligarquització política.

- Sorprèn la vigència dels autors compilats.

Sorprèn perquè som uns il·lusos que hem acceptat allò anormal com a normal i allò irracional com a racional, subvertint l’ordre dels factors de la lògica política i el sentit comú. Però en realitat, som uns nans a les espatlles dels gegants que ens van precedir. Només cal trobar aquests ancestres lliures i llibertaris i no deixar-nos encegar pels falsos popes que només busquen la nostra passivitat per seguir portant l’aigua al seu molí. Atrevir-se a pensar per un mateix, deia Kant, és la virtut de la veritable Il·lustració i d’això els anarquistes en van fer un món. Dinamita cerebral és el que fa falta i sobren guerres, violència i pessebrisme.

- És la democràcia directa una alternativa?

Aquí hem de ser inflexibles. Ni la democràcia directa ni tan sols l’anarquisme són l’última paraula en la vida social i individual. Són, això sí, els paràmetres indispensables per viure una vida realment humana. Fins que no posem a zero el quilòmetre de la civilització no podrem avançar en la conquesta de la felicitat. I per això, entre d’altres coses, necessitem de l’anarquia (com la més alta expressió de l’ordre, perquè és espontani i no forçat) i de la democràcia (perquè suposa l’autogestió de baix cap a dalt virtuosament). I mentrestant, hem de seguir sent utòpics i lluitar orgullosament per l’impossible.

- Quin és el nivell de salut democràtica en el sindicalisme actual?

En el pseudosindicalisme oficial, el mal anomenat representatiu o majoritari de les CCOO i de la UGT, és inexistent perquè es regeix per la mateixa “Llei del número” que domina en el plànol polític. Com a molt, s’adornen amb una espècie de “centralisme democràtic” per al consum dels dropos mentals i dels perversos intel·lectuals. Només cal veure el caràcter gairebé vitalici del càrrec que ostenten molts “líders sindicals”. En el sindicalisme alternatiu, de base militant, sense funcionaris alliberats, confio que existeixi una cultura més decent i democràticament bel·ligerant. És l’única manera de projectar el present cap al futur sense desnonar el passat. El problema radica en com fer aquesta des-educació ètica i participativa en un territori com el sindical-laboral on el personal està acostumat al “que inventin ells”, els capos de sempre.

BALA PERDUDA

No perdre el costum

Toni Àlvarez

Doncs sí, arriba el juny i la campanya d’objecció fiscal. Ja sabeu: si no vols la guerra, no la paguis i tot allò. Us he de dir, que no confessar, una cosa: al llarg dels anys he descobert que la gent, tu i jo, tenim més por a Hisenda que al Ministeri de defensa. També he descobert el sentiment de culpa i por que, la majoria de contribuents, tenen. Són moltes les persones que pensen que tenen alguna cosa que haurien de declarar i que no fan. I per tant signaran a cegues l’esborrany que Hisenda els hi enviï o que deixaran en mans dels tècnics d’hisenda la realització de la seva declaració, sense qüestionar gaire cosa. És així i costa d’entendre en un moment que qualsevol organisme oficial te constància de qualsevol moviment econòmic que fem en el moment que vulgui. Però encara ens volem enganyar i creure que no ens miren gaire.

I no penseu, penso en persones amb criteri, seny i amb marcat discurs antimilitar. Persones que assisteixen a manifestacions contra la guerra, posicionades i que coneixen que és l’objecció fiscal. De fet, a moltes d’elles, les he conegut a les desenes i desenes de xerrades que he fet arreu del territori per explicar que i com es fa l’objecció fiscal.

Però, en el millor del casos, algunes ho fan un primer any, però no hi ha continuïtat i persistència. I així continuem alguns (pocs) milers d’objectors fiscals que, any rere any, continuem sense entendre com una campanya amb tant potencial, amb baix perfil repressiu i tant simbòlica és tan minoritària. Políticament incomprensible, fa dies que vaig deixar-me de torturar sobre el que no fèiem bé al moviment antimilitarista per tal de pujar el número d’objectors fiscals. No podem lluitar contra la por irracional de les persones, una construcció profunda i molt aconseguida al llarg dels segles i que es visualitza en moments concrets. El cas d’Hisenda és un moment. Una llàstima perquè podria ser un moment de visualitzar el rebuig, de forma pacífica i en positiu, d’una xacra, la dels exercits, ja siguin espanyols o catalans.

Mentre, aquest any, faré la meva divuitena declaració amb objecció fiscal, amb orgull i satisfacció de dir que bona part dels meus impostos no aniran al Ministeri de la Guerra.

Teniu tot aquest mes per trencar la por a Hisenda, informar-vos i fer l’objecció fiscal, si voleu aquí ho trobareu tot. www.objecciofiscal.org

